

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
 Αρ. Φύλλου 668 - Σάββατο, 10 Δεκεμβρίου 2011 **1,30 ΕΥΡΩ**

Ισραήλ
 κράτος άπαρτχάιντ
 Τα ευρήματα του Δικαστηρίου Ράσελ για την Παλαιστίνη

εκδήλωση-συζήτηση
 με τον Frank Barat Journalist of the Palestine

Παρασκευή 16 Δεκεμβρίου 7:30 μμ.
 Πολυτεχνείο (αμφ. Γκίνη)

ΔΙΚΤΥΣΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

**Προϋπολογισμός
 σε όφελος
 αποκλειστικά
 του
 χρηματιστικού
 κεφαλαίου**

ΣΕΛΙΔΑ 9

**Σύνοδος κορυφής ΕΕ
 Ανελέητοι για
 τους λαούς**

ΣΕΛΙΔΑ 16

ΔΝΤ

**Συμφωνήστε
 με τους
 τοκογλύφους,
 αλλιώς δεν έχει
 νέο δάνειο**

ΣΕΛΙΔΑ 13

**Δούλοι των
 καπιταλιστών**

ΣΕΛΙΔΑ 3

**Λουκάς Παπαδήμος
 Εκπρόσωπος
 των μεγάλων
 αφεντικών**

ΣΕΛΙΔΑ 11

**Γελοίοι
 απολογητές
 του
 καπιταλισμού**

ΣΕΛΙΔΑ 7

**ΗΠΑ-Ρωσία
 Ψυχροπολεμικά
 επεισόδια**

ΣΕΛΙΔΑ 4

**Πριν
 παγιωθεί
 η «κινεζοποίηση»**

ΤΟ ΕΠΙΤΕΙΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

10/12: Ημέρα ανθρώπινων δικαιωμάτων, ημέρα ιδιοκτησίας 10/12/1968: Εφτά νεκροί και δώδεκα τραυματίες από έκρηξη σε ορυχείο του Αλιβερίου σε βάθος 120 μέτρων 10/12/1982: Δύο τραυματίες από έκρηξη βόμβας στα γραφεία αεροπορικής εταιρίας (Σύνταγμα) 10/12/1987: Βόμβα στο ΕΒΕΑ, πέντε τραυματίες 10/12/1990: Επτά βουλευτές της ΝΔ ζητούν αποφυλάκιση των χουντικών 10/12/2006: Θάνατος Αουγκούστο Πινσοέτ 11/12: Ημέρα βουνών, ημέρα παιδιού 11/12/1911: Πρώτο ελληνικό εργατικό συνέδριο (Αθήνα) 11/12/1957: Θάνατος Ναπολέοντα Ζέρβα 11/12/1964: Κουβανοί εξόριστοι βάλλουν με μπαζούκας κατά του κτιρίου του ΟΗΕ (Νέα Υόρκη) την ώρα που μιλούσε ο Τσε Γκεβάρα 11/12/1970: Βόμβα έξω από κινηματογράφο (Θεσσαλονίκη) 11/12/1977: Καταστροφή συνεργείου και αποθήκης τηλεπικοινωνιών αστυνομίας (ΕΛΑ) 11/12/2002: Γάμος Δημήτρη Κουφοντίνα - Αγγελικής Σωτηροπούλου (φυλακές Κορυδαλλού) 11/12/2004: Εξουδετερώνεται βόμβα στην «Ολυμπιακή Τεχνική» (ΛΕΔ) 12/12: Ελ Σαλβαδόρ: Ημέρα Ινδιάνων, Κένυα: Ημέρα ανεξαρτησίας (1963) 12/12/1916: Αναθεματισμός στον Ελευθέριο Βενιζέλο από την Εκκλησία 12/12/1947: Θανατική καταδίκη σε 29 κομμουνιστές (Θεσσαλονίκη) 12/12/1948: Κατάληψη της Καρδίτσας για δύο μέρες από αντάρτες, στρατολόγηση 1.067 νέων (επικεφαλής ο Χαρίλαος Φλωράκης) 12/12/1948: Κατάληψη της Κόνιτσας από τον ΔΣΕ 12/12/1969: Δεκαέξι νεκροί και ενενήντα τραυματίες από βόμβα στην Πιάτσα Φοντάνα (Μιλάνο) 12/12/1979: Βόμβα σε αυτοκίνητο υπαλλήλου της αμερικανικής βάσης Ελληνικού 12/12/2005: Βόμβα Επαναστατικού Αγώνα στο υπουργείο Οικονομικών (Σύνταγμα) 13/12: Μάλτα: Ημέρα δημοκρατίας 13/12/1957: Βόμβες στα γραφεία της Αμερικανικής Υπηρεσίας Πληροφοριών στη βάση του Ελληνικού, τέσσερις αμερικανοί τραυματίες 13/12/1967: Αποτυχημένο βασιλικό αντιπραξικόπημα κατά του καθεστώτος των συνταγματαρχών. Κωνσταντίνος Γκλιξμπουργκ και βασιλική οικογένεια αναχωρούν για το εξωτερικό 13/12/1976: Εκτέλεση βασανιστή Ευάγγελου Μάλλιου (17Ν) 14/12: Ελ Σαλβαδόρ: Ημέρα επανάστασης 14/12/1968: Έκρηξη βόμβας (ΔΕ) στον κινηματογράφο Παλλάς 14/12/2006: Εμπρηστική επίθεση στο αστυνομικό τμήμα Παπάγου καίει δύο περιπολικά, μια μοτοσικλέτα και ένα ΙΧ (ο φρουρός τράπηκε σε φυγή) 15/12/1967: Πρώτη προκήρυξη, ίδρυση αντιδικτατορικής οργάνωσης «Ρήγας Φεραίος» 16/12: Μπαχρέν: Εθνική γιορτή, Νεπάλ: Ημέρα συντάγματος (1962), Μπαγκλαντές: Ημέρα νίκης (1971) 16/12/1916: Δολοφονία Γκριγκόρι Ρασπούτιν 16/12/1976: Κηδεία Ευάγγ. Μάλλιου. «Αγανακτισμένοι» αστυνομικοί σε συνεργασία με χουντικούς τραυματίζουν μαζικά δημοσιογράφους 16/12/1990: Απόδραση 81 κρατούμενων από τον Κορυδαλλό, η μεγαλύτερη στα ευρωπαϊκά χρονικά 16/12/1990: Επίθεση με δύο ρουκέτες εναντίον των γραφείων της ΕΟΚ στη Λεωφόρο Βασιλίσσης Σοφίας (17 Ν).

● Στην αστική πολιτική, όποιος τρέχει πρώτος και μόνος συνήθως καίγεται ●●● Αν, όμως, δεν έχει ελπίδα για πρωτιά, μπορεί να πουλήσει πιο ακριβά το πολιτικό του σαρκίο στον επόμενο πρώτο ●●● Μπορεί, όμως, και να 'χει χάσει απλώς κάθε επαφή με την πραγματικότητα ●●● Οπότε, μην πολυασχολείστε με τον Χρυσοχοϊδή ●●● Αλλωστε, ο άνθρωπος που για τον εαυτό του λέει ότι απλώς έφτασε «στα όρια του πολιτικού λάθους» (αλλά δεν το έκανε!), είναι για την πλάκα ●●● Όταν σε παίρνει στο ψιλό ο Πρωτόπαπας, απλά έχεις χάσει ●●● Χρυσοχοϊδή, το κατάλαβες ότι ο Καρχιμάκης στη Βουλή σε απεκάλεσε τσάτσο παρασιτικών συστημάτων; ●●● Καυγάς μεταξυ τσάτσων ●●● Το θέμα με τον Χρυσοχοϊδή δεν είναι ότι διεκδικεί την αρχηγία του ΠΑΣΟΚ (δικό τους θέμα), αλλά ότι μας θεωρεί όλους μαλάκες ●●● Τουλάχιστον ο Πάγκαλος μας το λέει κατάμουτρα ●●● Μαγκούφης, Αντώνιαρος και Πλεύρης πήγαν παρεούλα στο Βερολίνο να κάνουν ψηφίτη στους Έλληνες με-

τανάστες ●●● Κι έστησαν ματσουκοφόρους να τους φυλάξουν ●●● Οι ματσουκοφόροι έφυγαν όπως ήρθαν και μετά άρχισε το μινελίκωμα από παλιούς και φρέσκους μετανάστες ●●● Αυγά δεν έπεσαν, αλλά δεν πειράζει, την άλλη φορά ●●● Αυτός ο Λυκουρέντζος πίνει τίποτα; ●●● Τον ακούσαμε να επιμένει ότι δεν υπάρχει συγκυβέρνηση ●●● Ευτυχώς που υπάρχει και ο αγέρωχος και ευδυτηνής Αβραμόπουλος να χαλαίει την προπαγάνδα των Λυκουρέντζων ●●● Δρυός πεσούσης πας Χρυσοχοϊδης ξυλεύεται ●●● Και μη μας πείτε που την εί-

δαμε τη δρυ; Ψηλός, ευδυτηνής, γυμνασμένος, με μούσκουλα, μια χαρά κούτσουρο είναι ο Γιωργάκης ●●● Σύμβουλος του Σαμαρά ο ένας γιος του Ψυχάρη, αρθρογράφησε -πού αλλού;- στην εφημερίδα του Συγκροτήματος που ελέγχει ο μαμπάκας ●●● Ο Σαμαράς, βέβαια, δεν έχει καμιά σχέση με διαπλοκή και άλλα τέτοια, α, πα, πα ●●● Ο Ψυχάρης τζόνιορ σύμβουλος του Σαμαρά, ο Καψής υπουργός και κυβερνητικός εκπρόσωπος, πάντα κραταιό το «αμαρτωλό» Συγκρότημα ●●● «Όσα γράφτηκαν περί του ότι ετοιμάζεται να αναλάβει ο Παυτελής Καψής, είναι πράγματι καλαμπού-

ρια», έγραφε το «Ποντίκι» την Τετάρτη 30 Νοέμβρη ●●● Την ίδια μέρα ανακοινώνονταν ο διορισμός του Καψή ως υπουργού Επικρατείας και κυβερνητικού εκπρόσωπου! ●●● Δεν ελέγχει τα κείμενα των συνεργατών του ο Δελατόλας ή έφαγε το παραμύθισμα της ζωής του; ●●● Αμήχανα χαμογελάκια από Μπακογιάννη και Γρεττεντεράκο ενόσω εκπρόσωπος ελλήνων φοιτητών και εργαζόμενων τους διάβαζε τον εξάφαλο σε φόρουμ της Liberation στη Λυών ●●● Ισως να περίμεναν γιοσύρτωμα, αλλά ακόμη και αυτή η ήπια παρέμβαση τους χάλασε τη φιέστα ●●● Δεν μπόρεσαν να το παίξουν «κάποιοι» ●●● Δάκρυσε η ιταλίδα υπουργός Οικονομικών καθώς ανακοίνωνε το νέο αντιλαϊκό «πακέτο» ●●● Οι δικοί μας μόνο λόγια είναι ●●● Όλο «με πόνο ψυχής» κι ούτ' ένα δάκρυ ●●● Η στήλη απαιτεί δάκρυα από Λοβέρδο-Χρυσοχοϊδή, τους μόνους που έχουν τα φόντα ●●● Πάλι τζάμπα μάγκες πάνε να γίνουν μερικοί με το «Μακεδονικό» ●●● Επειδή δεν επίκειται συμφωνία ●

◆ «Από το Γραφείο Τύπου του ΛΑΟΣ εκδόθηκε η ακόλουθη ανακοίνωση: Ο Ηγούμενος ΕΦΡΑΪΜ τίμησε την Ελλάδα στη Ρωσία περισσότερο από κάθε άλλον Έλληνα ανεξαρτήτως ιδιότητας. Ο σεβασμός και η εκτίμηση του Προέδρου ΠΟΥΤΙΝ λέει πολλά. Γι' άλλη μια φορά το προκεχωρημένο φυλάκιο του Ελληνισμού, το ΑΓΠΟ ΟΡΟΣ στη δίνη της Διεθνούς απαξίωσης τη χώρα. Είναι η στιγμή που η Ελλάδα χρειάζεται όλους τους Έλληνες ενωμένους, δυνατούς και διαθέσιμους για τη σωτηρία της Πατρίδος. Δεν είναι η ώρα για ακραίες προδικαστικές φυλακίσεις όταν μάλιστα εξασφαλίζεται η παραμονή του κατηγορουμένου στη χώρα, πολλώ δε μάλλον όταν οι εξεταστικές επιτροπές της Βουλής δεν βρήκαν ικανά στοιχεία απάτης για να οδηγήσουν στη Δικαιοσύνη τους αντισυμβαλλόμενους πολιτικούς. Νόμιμον; Ναι. Ηθικόν; Όχι. Δίκαιον; Ελέγχεται. Εθνικώς επιζήμιον; Βεβαίως». Τα 'γραφε η «Κόντρα» στο προηγούμενο φύλλο. Ο Εφραϊμ είναι... ανοιχτοχέρης. Γι' αυτό και

αντάμωσε τον Χεριχέρη, ο οποίος ξέρε από κωλοτούμπες...

◆ Ένας εφοριακός, ένας κοινωνικός λειτουργός κι ένας μπάτσος θα κρίνουν ποιος βρίσκεται σε αδυναμία να πληρώσει το χαράτσι. Ο μπάτσος πώς ακριβώς θα κρίνει; Θα βρει το ρουφιάνο της γειτονιάς και θα τον ρωτήσει; 'Η θα ελέγχει τα... μημονιακά φρονήματα του φορολογούμενου;

◆ Μάθανε πως πηδίαμαστε, πλάκωσαν και οι Αμερικανοί με κοτζάμ αντιπρόεδρο Μπάιντεν, ο οποίος έφτυσε τον ελληνικό λαό με μια κοροϊδευτική δήλωση: «Στεκόμαστε δίπλα σας αλληλέγγυοι καθώς έχετε να εφαρμόσετε

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

τους δύσκολους όρους που θέτουν το ΔΝΤ και η Ε.Ε. Με σκληρή δουλειά και λίγη τύχη σε ένα χρόνο από σήμερα, όχι μόνο θα έχουμε ξεπεράσει την κρίση, αλλά θα είμαστε σε καλύτερη θέση από τώρα». Στην Τουρκία πήγαινε ο Μπάιντεν, εκεί θα έχει ουσιαστικές συνομιλίες, αλλά για να τηρούνται οι ισορροπίες της υπερδύναμης με τους υποτελείς της πέρασε και για ένα 24ωρο από την Αθήνα, όπου δέχτηκε τις εκδηλώσεις σεβασμού και υποταγής των λακέδων (Παπούλιας, Παπαδήμος, Παπανδρέου, Σαμαράς).

◆ Έχουμε μεγάλη πρόοδο στο πολιτικό σύστημα. Ο Σα-

μαράς στο «Ζάππειο Ι» είχε πει ότι σ' ένα χρόνο μπορεί να λύσει όλα τα προβλήματα. Το έκανε γαργάρα στο «Ζάππειο 2» και πλέον δηλώνει «ό,τι πουν οι δανειστές». Ο Χρυσοχοϊδης δηλώνει ότι μπορεί να λύσει όλα τα προβλήματα σε πέ-

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Απέναντι στην απαίτηση των αγορών για ξεπούλημα του εθνικού πλούτου και την οικονομική ορθοδοξία του γαλλογερμανικού άξονα, που προβλέπει τουλάχιστον μία δεκαετή περίοδο περιοριστικής πολιτικής, υπάρχει εναλλακτικός δρόμος. Για μένα είναι καθαρό: πρώτα η κοινωνία (...) Πεποίθησή μου είναι ότι η χώρα μπορεί να βγει από την κρίση γρηγορότερα, και υπό προϋποθέσεις που αναφέρω παρακάτω, πιθανότατα σε πέντε χρόνια.
Μιχάλης Χρυσοχοϊδης

ΕΪΠΑΝ... ΕΓΡΑΨΑΝ... ΕΪΠΑΝ...

Η τζάμπα μαγκιά και ο ψευτοελληναράς για μένα έχουν τελειώσει.

Γεράσιμος Γιακουμάτος
Μπορεί η τεχνοκρατική κυβέρνηση με επικεφαλής τον Μάριο Μόντι που ανέλαβε την εξουσία από τον Σίλβιο Μπερλουσκόνι να είναι πιο αξιόπιστη, όμως οι πιέσεις που αντιμετωπίζει παραμένουν οι ίδιες: Το ιταλικό χρέος δεν είναι βιώσιμο και η πολιτική που εφαρμόζεται για τον περιορισμό του θα

επιδεινώσει την κατάσταση. Γι' αυτό και οι αγορές δεν εντυπωσιάστηκαν καθόλου από την κυβερνητική αλλαγή στην Ιταλία, αντιθέτως συνεχίζουν να οδηγούν τα ιταλικά σπρεντ σε όλο λιγότερο βιώσιμα επίπεδα.
Νούριελ Ρουμπίνι

Όποια δύναμη θέλει να σταματήσει το έργο της κυβέρνησης μπορεί να το κάνει άμεσα, αναλαμβάνοντας τις ευθύνες της επιλογής της.
Τάσος Γιαννίσης

Έχει μεγάλη σημασία το ΠΑΣΟΚ και η Ν.Δ. να συμφωνήσουν σε ένα μίνιμουμ ενεργειών και δράσεων και για μετά τις εκλογές.

Ηλίας Μόσιαλος
Αν τα πράγματα τρέξουν ωρρίτερα ή αργότερα, τότε οι εκλογές μπορούν να έρθουν λίγο ωρρίτερα ή αργότερα. Δεν είμαστε αγαλιά με κάποιο ημερολόγιο. Ούτε όμως δεχόμαστε και σκόπιμες καθυστερήσεις για κομματικούς λόγους που καθέναν καταλαβαίνει.
Αντώνης Σαμαράς

Κατά τη διάρκεια της διαδρομής θα ήταν οξύμωρο να αντιπολιτεύονται τα κόμματα την Κυβέρνηση που στηρίζουν (...) Η συμμετοχή μας στην κυβέρνηση δεν είναι διακοσμητική. Είναι ουσιαστική και εξηγείται πολιτικά.
Δ. Αβραμόπουλος (ΝΔ)

Υπάρχουν ορισμένοι που θεωρούν οξύμωρο να αντιπολιτεύονται τα κόμματα που στηρίζουν αυτήν την κυβέρνηση. Μάλιστα, οι ίδιοι ισχυρίζονται ότι το 2012 θα φέρει κοινωνική αναταραχή που απαιτεί κυ-

βέρνηση ευρείας στήριξης για να αντέξει. Είναι λάθος. Η κοινωνία δεν μπορεί να εμποδιστεί από τα κόμματα, αν η αδικία των μέτρων την εξοργίσει.

Κ. Μαρκόπουλος (ΝΔ)
Το πρόβλημα του γερμανικού εθνικισμού αναδύεται και πάλι μέσω της πολιτικής τύπου Μπίσμαρκ της κ. Μέρκελ.

Αρνό Μοντμπουργκ (βουλευτής ΣΚ Γαλλίας)
Με την κυβέρνηση αυτή δεν περνάνε τα ευρωμολόγια.
Φίλιπ Ρέσλερ

Δούλοι των καπιταλιστών

Ποια είναι η υπέρτατη προτεραιότητα για τον Σαμαρά; Μας το είπε ο ίδιος, στην ομιλία του σε φιέστα που οργάνωσε για πάρτη του ο κολλητός του Π. Κροκίδης, πρόεδρος του συνδικάτου των μεταλλεμπόρων: «Υπέρτατη προτεραιότητα για μένα: Να απενεχοποιήσουμε την επιχειρηματικότητα!». Και πάλι, για όσους ενδεχομένως δεν το έπιασαν με την πρώτη: «Γ' αυτό επιμένω: Προτεραιότητα να απενεχοποιήσουμε την επιχειρηματικότητα!». Και στο κλείσιμο της ομιλίας, για να μην το ξεχάσει κανείς: «Εγώ λοιπόν, με αυτό θέλω να κλείσω: Με την πίστη μου στο δαιμόνιο του Έλληνα και στην επιχειρηματικότητα. Στην επιχειρηματικότητα που τόσο δοκιμάστηκε τα τελευταία χρόνια. Στην επιχειρηματικότητα που εσείς εκπροσωπείτε. Στην επιχειρηματικότητα και το δαιμόνιο του Έλληνα που είναι το μεγάλο αναξιοποίητο δυναμικό της Πατρίδας μας. Και που τώρα πρέπει να γίνει πρωτοπόρα δύναμη για να βγάλει τη χώρα από την κρίση».

Ο υπερθετικός βαθμός (υπέρτατη, πάνω από οτιδήποτε άλλο, δηλαδή) δεν χρησιμοποιήθηκε τυχαία. Η ανεργία, η φτώχεια, η Ελλάδα, που ξαναεμφανίστηκε στην Ελλάδα μετά από δεκαετίες έρχονται σε δεύτερη μοίρα. Υπέρτατο καθήκον του Σαμαρά, ως εν δυνάμει πρωθυπουργού και πάντοτε ως αρχηγού ενός από τα δύο μεγάλα αστικά κόμματα εξουσίας, είναι να πείσει τους εργαζόμενους, ότι το μέλλον τους κρίνεται από την ενδυνάμωση των καπιταλιστών. Γι' αυτό, άλλωστε, συμμετέχει στη συγκυβέρνηση Παπαδήμου.

Η λογική που παρουσίασε ο Σαμαράς είναι παλιά όσο και οι λάσπες. Πρέπει να στηρίξουμε φορολογικά και ασφαλιστικά τους καπιταλιστές για να γίνουν συνεπείς και να πληρώνουν φόρους και ασφαλιστικές εισφορές! «Απαραίτητη προϋπόθεση για το χτύπημα της φοροδιαφυγής, για την αύξηση των φορολογικών εσόδων, για την εξάλειψη πολλών στρεβλώσεων αθέμιτου ανταγωνισμού είναι μικρότεροι φορολογικοί συντελεστές (...) Αν μειωθούν οι εργοδοτικές εισφορές, θα διατηρηθούν τελικά θέσεις εργασίας, ενώ θα εισρεύσουν και περισσότερα χρήματα στα Ασφαλιστικά Ταμεία».

Η ίδια η ιστορία του ελληνικού καπιταλισμού, όμως, συνηγορεί για το αντίθετο. Για να μην πάμε πολύ πίσω, δεν έχουμε παρά να δούμε την περίοδο 2000-2008, που θεωρείται η πιο πρόσφατη «χρυσή περίοδος» του ελληνικού καπιταλισμού. Μείωσε τους φορολογικούς συντελεστές το ΠΑΣΟΚ, τους μείωσε και η ΝΔ, όμως τα έσοδα από τη φορολογία νομικών προσώπων δεν αυξήθηκαν. Όσο για τους περιβόητους «μικρομεσαίους», τους οποίους κολακεύει ο Σαμαράς, αυτοί είναι πρωταθλητές στη φοροδιαφυγή, στην εισφοροδιαφυγή και την εισφοροκλοπή. Έτσι και τους μειώσεις τους φορολογικούς συντελεστές και τις ασφαλιστικές εισφορές (που δεν τις πληρώνουν έτσι κι αλλιώς) θα βρουν μια καλή ευκαιρία για να βγάλουν τα σπασμένα.

Τι θα μείνει στην πράξη; Η αβάντα στους καπιταλιστές και όχι κα-

ποια αύξηση φόρων και ασφαλιστικών εισφορών. Είναι τόσο παλιό και φθαρμένο αυτό το ιδεολόγημα που ο Σαμαράς αισθάνθηκε την ανάγκη από το πεδίο της πρακτικής πολιτικής να μεταπηδήσει στο πεδίο της... μεταφυσικής: «Αυτό είναι μια πολιτική η οποία στηρίζεται σε τρία πράγματα: Στην ειλικρίνεια, στην εξυπηρέτηση της οικονομικής δραστηριότητας και στην προσήλωση προς το δημόσιο συμφέρον. Γιατί από την πολιτική αυτή όλοι κερδίζουν: και οι έμποροι και οι παραγωγοί και οι καταναλωτές και οι φορολογούμενοι. Το δημόσιο συμφέρον είναι μια προτεραιότητα δημοκρατική. Είναι μια προτεραιότητα που έχουν όλοι αγαπούν τον τόπο τους. Μια προτεραιότητα Πατρίδας!».

Τα ίδια ακριβώς επαναλαμβάνει συνέχεια και ο Βενιζέλος από τότε που εγκατέλειψε το Πεντάγωνο και ανέλαβε την οικονομική πολιτική. Κάνει συνεχώς εκκλήσεις στον πατριωτισμό των καπιταλιστών (αλήθεια, τι έγινε με τους εφοπλιστές που θα τους καλούσε σε συζήτηση για να συμβάλουν στην εθνική προσπάθεια;), την ίδια στιγμή που στραγγαλίζει τον ελληνικό λαό. Την περασμένη Κυριακή, μάλιστα, στη Βουλή, μιλώντας στη συζήτηση για τον προϋπολογισμό, έκανε κι αυτός τη δική του σπονδή στην «επιχειρηματικότητα» λέγοντας με βενιζελειολόγο τα ίδια που είπε ο Σαμαράς: «Το οριζόντιο πολυνομοσχέδιο που μου έδωσε εντολή το Υπουργικό Συμβούλιο να προχωρήσω, θα προσπαθήσει να διαμορφώσει το φιλοεπενδυτικό κλίμα που απαιτείται, γιατί μόνο το φιλοεπενδυτικό κλίμα είναι φιλεργατικό, μόνον αυτό το κλίμα βοηθά τον εργαζόμενο και τον άνεργο».

Μιλώντας στην κάστα των εμπόρων ο Σαμαράς δεν παρέλειψε να εκστρατεύσει κατά του παρεμπόριου και των διαδηλώσεων: «Σας υπόσχομαι ότι θα κηρύξω πόλεμο στο παρεμπόριο (...) Το ίδιο ισχύει και με τις συνεχείς κοινωνικές διαμαρτυρίες που αναστατώνουν τη ζωή της πόλης (...) Το να καθηλώνουν λίγες εκατοντάδες, τη δραστηριότητα εκατομμυρίων ανθρώπων, είναι κι αυτό αδικία. Κι όταν αυτό συμβαίνει καθημερινά, είναι απόλυτος παραλογισμός (...) Αυτό τον απίστευτο παραλογισμό θα τον σταματήσω!».

Την ίδια εκδήλωση διάλεξε για να διακηρύξει, για πρώτη φορά μετά την περιβόητη επιστολή που υποχρεώθηκε να στείλει στις Βρυξέλλες, τη νομιμοφροσύνη του προς την τρόικα. Ο,τι εξαρτάται απολύτως από το ελληνικό κράτος θα το κάνω, είπε. Για να συμπληρώσει απνευστί: «Αλλά, όμως, εξαρτώνται πλέον από την έγκριση των δανειστών μας: όπως η μείωση των φορολογικών συντελεστών. Εκεί αυτό που μπορώ να σας υποσχεθώ είναι ότι θα προσπαθήσω να τους πείσω για το τι πρέπει να αλλάξει. Μερικά πράγματα πια δεν μπορούν να γίνουν, αν δεν συμφωνήσουν κι εκείνοι». Η πλάκα είναι ότι, μια μέρα με-

τά, μιλώντας στη Βουλή, «υποσχέθηκε» ότι θα μειώσει τους φορολογικούς συντελεστές, «ξεχνώντας» να αναφέρει ότι θα το κάνει αν καταφέρει να πείσει την τρόικα. Το παρουσίασε σαν δεδομένο!

Τώρα που πήρε το κολάι, φαίνεται πως ο Σαμαράς αποφάσισε να δώσει πιο γρήγορο ρυθμό στις κωλοτούμπες. Δεν ήταν αυτός ο σχεδιασμός του, αλλά τώρα πρέπει σιγά-σιγά να συνηθίσει τους Νεοδημοκράτες στις «νέες ιδέες».

Ο Σαμαράς πύκνωσε τις δηλώσεις νομιμοφροσύνης, ενόψει και της συμμετοχής του στο συνέδριο του ΕΛΚ στη Μασσαλία, την περασμένη Τετάρτη, όπου θα επιχειρούσε να αποκαταστήσει τις σχέσεις του με τους ευρωπαϊκούς Χριστιανοδημοκράτες και ιδιαίτερα με το κόμμα της Μέρκελ, που τον κατηγορούσαν ότι παίζει πολιτικά παιχνίδια με την αντιμνημονιακή ρητορική. Είναι χαρακτηριστικά αυτά που έγραψε σε άρθρο του στην «Καθημερινή» ο γραμματέας Προγράμματος της ΝΔ Ευρ. Στυλιανίδης: «Η απόφασή μας να εμποδίσουμε το δημοψήφισμα, να ψηφίσουμε τη μεταβατική κυβέρνηση συνεργασίας και να στηρίξουμε πλήρως τις ευρωπαϊκές αποφάσεις της 27ης Οκτωβρίου, σε συνδυασμό με την έμμεση δικαίωση της αρχικής επιφολακτικότητάς μας, μας έφεραν δημιουργικά στο τραπέζι των ευρωπαϊκών διαβουλεύσεων, σε επίπεδο Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος». Αναφέρει, επίσης, ότι στόχος της ηγεσίας της ΝΔ είναι «να προχωρήσουμε γρήγορα και συστηματικά στην ανταλλαγή εμπειριών και στην αξιοποίηση τεχνολογίας που διαθέτουν τα ισχυρότερα κράτη της ΕΕ, ώστε να προετοιμάσουμε ένα πρακτικό και άμεσα εφαρμόσιμο κυβερνητικό πρόγραμμα».

Αυτές τις διαβεβαιώσεις έδωσε ο Σαμαράς στους Χριστιανοδημοκράτες στη Μασσαλία. Εχοντας την πείρα του Παπανδρέου, που τον καθάρισαν σαν αυγό οι Μερκοζί, προ-

σπέφτει στα πόδια τους, με στόχο να τους πείσει ότι αυτός αποτελεί την εναλλακτική λύση και όχι μια ακόμη κυβέρνηση συνεργασίας. Διότι μια κυβέρνηση συνεργασίας θα βγάλει το λαό στο δρόμο, ενώ αυτός θα τον συγκρατήσει (με ποιο τρόπο άραγε;). Το αν θα τα καταφέρει να τους πείσει μένει να το μάθουμε. Πάντως, στόχευσή του δεν είναι να τους πείσει γενικά ότι δεν χρειάζονται κυβερνήσεις συνεργασίας, αλλά να τους πείσει πως δεν πρέπει να παραταθεί για πολύ η θητεία της συγκυβέρνησης Παπαδήμου, γιατί αυτή δεν έχει λαϊκή νομιμοποίηση και το γεγονός αυτό εγκυμονεί κινδύνους κοινωνικών εκρήξεων. Αυτή είναι η μέριμνα του Σαμαρά. Να γίνουν όσο πιο γρήγορα οι εκλογές, γιατί όσο παρατείνεται η θητεία της συγκυβέρνησης τόσο φθείρεται ο ίδιος, ενώ φιλοαναασάνει το ΠΑΣΟΚ και η ψαλίδα ανάμεσα τους κλείνει.

Στην ομιλία του στη Βουλή για τον προϋπολογισμό ο Σαμαράς θύμισε... Γιωργάκη. Προσπάθησε να εμφανιστεί δικαιωμένος για την πολιτική και τις απόψεις του, τις οποίες –όπως είπε– δεν έχει αλλάξει. Χαρακτήρισε ολέθρια την πολιτική της κυβέρνησης, λες και δεν είναι η ίδια πολιτική την οποία συνεχίζει η συγκυβέρνηση. Εφτασε στο αφάνταστο σημείο γελοιότητας, από τη μια να καταγγέλλει ότι ο προϋπολογισμός του 2012 «διέπεται δυστυχώς από την ίδια λογική των δύο προηγούμενων ετών» και να προβλέπει ότι οι στόχοι του «είναι πιθανόν να μην επιτευχθούν και πάλι» και στο τέλος να τον ψηφίζει και με τα δυο χέρια!

Τα μέτρα του προϋπολογισμού, είπε, είναι αποφασισμένα από το Μεσοπρόθεσμο και από το πολυνομοσχέδιο του Οκτώβρη και πολλά απ' αυτά δεν βρίσκουν σύμφωνη τη ΝΔ, όπως δεν τη βρίσκει σύμφωνη και το μίγμα πολιτικής που εφαρμόζεται. Τα υπηρετεί, όμως, μέσω της συγκυβέρνησης, διότι τώρα «προέχει να ρυθμιστεί το συνο-

λικό χρέος της Ελλάδας το ταχύτερο και αυτό απαιτεί έναν οδικό χάρτη δημοσιονομικής προσαρμογής με τελικό στόχο να βγούμε από την κρίση». Για το τέλος κράτησε τις κορόνες: «Δεν δίνω –το ξέρετε– εύκολες υποσχέσεις, αλλά ό,τι υπόσχομαι το κάνω. Ουσιαστικά μόνο δύο πράγματα υποσχέθηκα. Να αποκαταστήσω τις μεγάλες αδικίες στους χαμηλοσυνταξιούχους και στους πολύτεκνους και θα το κάνω. Εχω υποσχεθεί ότι θα αντικαταστήσω πολλά πράγματα που υπάρχουν σήμερα με άλλα ισοδύναμου αποτελέσματος. Εχω τις προτάσεις, για να καμφθούν οι όποιες αντιρρήσεις και για να τα πετύχουμε αυτά». Επαναλαμβάνει, δηλαδή, στις σημερινές συνθήκες, το «λεφτά υπάρχουν» του Γιωργάκη, ενώ ξέρει πολύ καλά πόσα χρόνια θα κρατήσει η πολύ σκληρή λιτότητα.

Με τον ίδιο γελοίο τρόπο προσπάθησε να αποσειεί την κατηγορία ότι συγκυβερνά (το οφθαλμοφανές, δηλαδή): «Η Νέα Δημοκρατία σήμερα δεν είναι ούτε Συμπολίτευση ούτε Αντιπολίτευση. Τι είναι; Είναι ο ρυθμιστικός παράγοντας των εξελίξεων και το απέδειξε και είναι ο ρυθμιστικός παράγοντας η εγγύηση μετάβασης σε μία καινούργια εποχή που θέλουν όλοι οι Έλληνες».

Σ' αυτές τις μπουρδες απάντησε ο Βενιζέλος, αδειάζοντάς τον μεγαλοπρεπέστατα και πειστικότεστα: «Ακουσα ότι ο κ. Σαμαράς θεωρεί πως τα μέτρα για το 2012 είναι ψηφισμένα και δεν έχει ευθύνη. Είναι αθώος του αίματος των μέτρων. Και τώρα απλώς ψηφίζουμε τον προϋπολογισμό και πάμε στην τυπική διαδικασία της συμφωνίας ενόψει προγράμματος και μιας νέας δανειακής σύμβασης. Οχι. (...) Η διαπραγμάτευση είναι τώρα και είναι αυτονόητο ότι και το ΠΑΣΟΚ και η Νέα Δημοκρατία και ο Λαϊκός Ορθόδοξος Συναγερμός πρέπει να σταθούν στο πλευρό της κυβέρνησης, στο πλευρό του οικονομικού επιτελείου, στο πλευρό του Υπουργού Οικονομικών για να κάνουν όλοι μαζί τη διαπραγμάτευση αυτή. Οποιος έχει να προτείνει οτιδήποτε, δεν χρειάζεται να περιμένει να επαναδιαπραγματευτεί μετά την υπογραφή της συμφωνίας, τη ψήφισή της από τη Βουλή και όταν θα δεσμεύεται πλέον η χώρα. Δεν περιμένουμε την επαναδιαπραγμάτευση. Εχουμε μπροστά μας τη σκληρή και πραγματική διαπραγμάτευση. Και μέσα σε πνεύμα συναινεσης, συστράτευσης και ευθύνης, καλώ όποιον έχει τεκμηριωμένη και υπεύθυνη πρόταση για τη διαχείριση των εσόδων και των δαπανών, για συντάξεις, για μισθούς, για φορολογικούς συντελεστές, για το ειδικό τέλος στα ακίνητα, να προτείνει εναλλακτική λύση. Εάν μπορούμε να πείσουμε τους συνομιλητές μας για εναλλακτικές λύσεις αποδεκτές, αξιόπιστες, οι οποίες δεν θα θέσουν σε κίνδυνο την εθνική οικονομία τις επόμενες μεγάλες δόσεις των 90 δισ., δεν θα θέσουν σε κίνδυνο μισθούς, συντάξεις, επιχειρήσεις, δουλειές, τη θέση της χώρας στην ευρωζώνη, να έρθει και να τα πει τώρα και εγώ προσωπικά θα είμαι πρώτος συναγωνιστής, συμμετοχός και συνοδοιπόρος στην προσπάθεια αυτή».

Ανασφαλής ο Σαμαράς

Απέκτησε και ο Σαμαράς «προεδρική φρουρά». Μαρκόπουλος, Τζαβάρας, Γκιουλέκας, Βόζεμπεργκ και Κόλλια-Τσαρουχά συνέφεραν στο σπίτι του Γκιουλέκα και φρόντισαν να διαρρεύσουν το δείπνο και την πολιτική τους συμφωνία. Στο εξής αποφάσισαν να κινούνται από κοινού, στέλνοντας μήνυμα στήριξης του Σαμαρά και ενότιότητας του κόμματος και της παράταξης. Η κίνησή τους παρουσιάζεται σαν αντίβαρο στην κίνηση των «φιλελευθέρων» (Κυριάκος, Αρούλης, Χατζηδάκης, Βαρβιτσιώτης, Αντώνιαρος), οι οποίοι από το σαμαρικό περιβάλλον κατηγορούνται ότι προωθούν την ιδέα μιας κυβέρνησης συνεργασίας και μετά τις εκλογές, αλλά και στις φιλοδοξίες του Αβραμόπουλου, που αισθάνεται ότι τώρα είναι η ευκαιρία για να να κερδίσει το χαμένο έδαφος, όχι μόνο γιατί έγινε υπουργός, αλλά γιατί δικαιώνεται η γραμμή του.

Ο Σαμαράς αισθάνεται ιδιαίτερα ανασφαλής από τότε που σύρθηκε στη συγκυβέρνηση. Από κάποιους σαν τον Φαίλο Κρανιδιώτη δεν μπορεί να περιμένει πολλά, γιατί είναι άτομα μη σοβαρά που μόνο στο παρασκήνιο μπορούν να τον βοηθήσουν, ενώ δεν έχουν καμιά επαφή ούτε με την κοινοβουλευτική ομάδα ούτε με το κόμμα. Γι' αυτό και ενεργοποιεί τους κοινοβουλευτικούς, ώστε κάθε κίνηση μέσα από την κοινοβουλευτική ομάδα να απαντιέται άμεσα. Δεν είναι μόνο η συγκεκριμένη ομάδα, είναι και άλλοι, όπως ο Χαρακόπουλος και ο Παναγιωτόπουλος, που επίσης έχουν κάνει δηλώσεις εναντίον των αποφάσεων των κυβερνήσεων συνεργασίας.

Ψυχροπολεμικά επεισόδια

«Αν εξωγήινοι αφοπλιζαν Ουάσινγκτον θα συνέχιζε τα σχέδιά της να κατασκευάσει ένα αντιπυραυλικό σύστημα στην Πολωνία;». Με αυτό το ερώτημα αιφνιδίασε την αμερικανίδα υφυπουργό Εξωτερικών Ελεν Τόσερ ο ρώσος πρεσβευτής Ντμίτρι Ρογκόζιν, πριν από μερικούς μήνες. Το ερώτημά αυτό είχε τεθεί πίσω από κλειστές πόρτες, στις 22 του περασμένου Ιουλίου στην Ουάσινγκτον, και μόλις πριν μερικές μέρες ο Ρογκόζιν το αποκάλυψε στο γερμανικό περιοδικό Σπίγκελ που το δημοσίευσε σε άρθρο του με τον αποκαλυπτικό τίτλο: «Μια νέα κούρσα εξοπλισμών διαγράφεται μεταξύ Ρωσίας και ΗΠΑ» (6/12/11).

Ο Ρογκόζιν είπε ότι η Τόσερ του απάντησε χωρίς διαταγμό καταφατικά, αφού το σχέδιο έχει αποφασιστεί και θα εκτελεστεί. Η απάντηση της αμερικανίδας υφυπουργού αποτελεί κατά τον Ρογκόζιν την καλύτερη απόδειξη ότι η αντιπυραυλική ασπίδα που στήνουν οι ΗΠΑ στρέφεται ενάντια στη Ρωσία, με τους Αμερικάνους να επιδιώκουν να μετατοπίσουν τη στρατηγική ισορροπία προς όφελός τους, θέλοντας να εξουδετερώσουν την πυρηνική ισχύ της Ρωσίας. Ο πρεσβευτής κατέληξε ότι «το Κρεμλίνο βαρέθηκε να το θεωρούν ηλίθιο οι Αμερικάνοι», προειδοποιώντας ταυτόχρονα ότι, «εάν το ΝΑΤΟ βελτιώσει την αμυντική ασπίδα, θα πρέπει δυστυχώς ν' ακονίσουμε τα μαχαίρια μας».

Οι σκληρές δηλώσεις Ρογκόζιν δεν έγιναν τυχαία τώρα. Είναι απάντηση στην αμερικανική κινητικότητα στο ζήτημα της αντιπυραυλικής ασπίδας το τελευταίο διάστημα. Ποια ήταν αυτή η κινητικότητα; Δεν χρειάζεται παρά να διαβάσουμε την ομιλία της Τόσερ στο συνέδριο του Ατλαντικού Συμβουλίου Πυραυλικής Άμυνας, που έγινε στην Ουάσινγκτον στις 18 του περασμένου Οκτώβρη, για να καταλάβουμε (<http://www.state.gov/t/us/175693.htm>). Από τον Οκτώβρη του 2009, που η κυβέρνηση Ομπάμα εγκατέλειψε το σχέδιο της ανάπτυξης 10 επίγειων αντι-

πυραυλικών συστημάτων στην Ευρώπη και υιοθέτησε το φημνότερο σύστημα των πυραύλων SM-3 (που θα εγκατασταθούν είτε επίγειοι είτε σε πολεμικά πλοία), έχουν περάσει αισιώς δύο χρόνια. Τα δύο αυτά χρόνια, όπως υποστηρίζει η Τόσερ, έχει γίνει μια τεράστια πρόοδος. Η πρώτη φάση του ευρωπαϊκού σκέλους της αντιβαλλιστικής άμυνας (ΕΡΑΑ) έχει αρχίσει να εφαρμόζεται και έχουν ξεκινήσει οι διεργασίες για την εφαρμογή και των τριών φάσεων που θα ακολουθήσουν.

Το Νοέμβριο του 2010, το ΝΑΤΟ πήρε την απόφαση «ορόσημο» (κατά την αμερικανίδα υφυπουργό) για την αντιπυραυλική ασπίδα. Το φετινό Μάρτη, το αμερικανικό πολεμικό πλοίο USS Monterey γίνεται το πρώτο πλοίο με αντιβαλλιστική προστασία που αναπτύσσεται στην Ευρώπη. Τον περασμένο Σεπτέμβριο, οι ΗΠΑ υπογράφουν τρεις συμφωνίες στο πλαίσιο της «αντιβαλλιστικής άμυνας». Η πρώ-

τη ήταν στις 13 Σεπτέμβρη με τη Ρουμανία, όπου η Χίλαρι με τον ρουμάνο ομόλογό της Μπακόνοσκι συνυπέγραψαν συμφωνία που επιτρέπει την εγκατάσταση επίγειων πυραύλων SM-3 στη ρουμάνικη αεροπορική βάση Ντεβεσελου. Αυτή θα είναι η πρώτη εγκατάσταση επίγειων πυραύλων SM-3 και αφού η συμφωνία επικυρωθεί από το ρουμάνικο κοινοβούλιο θα εφαρμοστεί μέχρι το 2015. Μια μέρα μετά, στις 14 Σεπτέμβρη, η Τουρκία συμφώνησε να δεχτεί αντιπυραυλικό ραντάρ, το οποίο ανα-

μένεται να εγκατασταθεί μέχρι τα τέλη του χρόνου. Την επομένη, στις 15 Σεπτέμβρη, συνήφθη η αντιβαλλιστική συμφωνία με την Πολωνία, που προβλέπει την εγκατάσταση πυραύλων SM-3 στο πολωνικό έδαφος μέχρι το 2018. Τέλος, μέσα στον Οκτώβρη, η Ισπανία συμφώνησε να δώσει τα λιμάνια της για τον ελλιμενισμό τεσσάρων αμερικανικών πολεμικών που θα χρησιμοποιούνται για μελλοντική ανάπτυξη της αντιπυραυλικής ασπίδας στην Ευρώπη.

Όλα τα παραπάνω δεν μπο-

ρούσαν παρά να θορυβήσουν τη Ρωσία που δεν καταπίνει το παραμύθι ότι όλα γίνονται για τον κίνδυνο του Ιράν, τον οποίο όμως τυχαίως θέλησε να αναβαθμίσει η Διεθνής Επιτροπή Ατομικής Ενέργειας (ΙΑΕΑ) με την πρόσφατη έκθεσή της για τα πυρηνικά του Ιράν. Οι Αμερικάνοι ξέρουν ότι το Ιράν δεν είναι ηλίθιο να εκτοξεύσει πυρηνική βόμβα, ακόμα κι αν την κατασκευάσει. Την πυρηνική δύναμη της Ρωσίας θέλουν να μειώσουν, η οποία όμως δεν μπορεί να μείνει αμέτοχη στο παιχνίδι. Γι αυτό και ο Μεντβέντεφ εμφανίστηκε πρόσφατα στο Καλίνινγκραντ (κοντά στα σύνορα με τη Λιθουανία και την Πολωνία), για να εγκαινιάσει σημειολογικά ένα νέο σταθμό ραντάρ, έχοντας δηλώσει προηγουμένως ότι, σε περίπτωση που οι ΗΠΑ δεν υποχωρήσουν, η Ρωσία θα εγκαταστήσει μέχρι το 2020 στα ΝΑΤΟϊκά σύνορα πυραύλους μικρού βεληνεκού με πυρηνικές κεφαλές, που θα στοχεύουν τις αμερικανικές «αμυντι-

κές» θέσεις στην Ευρώπη. Την περασμένη Τετάρτη, το πρακτορείο «Η Φωνή της Ρωσίας» δημοσίευσε ότι «η Δυτική Στρατιωτική Περιφέρεια θα αποκτήσει σύνταγμα αντιαεροπορικού πυραυλικού συστήματος S-400, οι δοκιμές του οποίου με βολές μάχης πραγματοποιούνται σήμερα στην περιοχή Αστραχάν. Βάσει των αποτελεσμάτων των ασκήσεων θα υιοθετηθεί απόφαση για τη χρησιμοποίηση των συστημάτων αυτών στο στρατό. Στο μέλλον θα είναι διαταγμένα στην περιοχή Καλίνινγκραντ». Ο δε διοικητής του στόλου της Βαλτικής Βίκτορ Τσιρκόφ δήλωσε ότι τα πρώτα αντιαεροπορικά συστήματα S-400, που θα αντικαταστήσουν τα απαρχαιωμένα S-200, θα παραδοθούν στα τμήματα της ναυτικής αεράμυνας του Καλίνινγκραντ μέχρι το τέλος του χρόνου.

Το θερμομέτρο της έντασης ΗΠΑ-Ρωσίας ανέβηκε, επίσης, με αφορμή τις ρωσικές εκλογές. Η Χίλαρι επιτέθηκε κατά της Ρωσίας στη συνεδρίαση του ΟΑΣΕ (Οργανισμός Ασφάλειας και Συνεργασίας στην Ευρώπη), κάνοντας σκληρή κριτική για τις βουλευτικές εκλογές της περασμένης Κυριακής, και ο ρώσος ομόλογός της Σεργκέι Λαβρόφ αρνήθηκε να πάρει μέρος στη συνεδρίαση του Οργανισμού την επομένη, χαρακτηρίζοντας απαράδεκτες τις δηλώσεις Κλίντον. Τα μπεραιοκρατικά μαχαίρια βγήκαν από τα ζωνάρια και ακονίζονται. Με αυτά τα γεγονότα είναι να γελάει κανείς ενθουσιώδεις τις παπαρολογίες περί «παγκόσμιας ειρήνης», με τις οποίες τάζαν τους λαούς οι «σοβιετικοί» ψευτοκομμουνιστές και τα εδώ παπαγαλάκια τους. Γιατί τερματισμός στο κυνηγητό των εξοπλισμών και εξασφάλιση παγκόσμιας ειρήνης στο πλαίσιο του καπιταλισμού δεν μπορούν να υπάρξουν. Στην εποχή μάλιστα του μπεραιοκρατισμού, οι πολεμικοί εξοπλισμοί αποκτούν ακόμα πιο ιδιαίτερη σημασία στο πλαίσιο του πολέμου των αγορών ενός ήδη μοιρασμένου κόσμου, ο οποίος μόνο να ξαναμοιραστεί μπορεί, είτε με την δύναμη του κεφαλαίου είτε με την ισχύ των όπλων...

Στιβαρή εξουσία...

Μπορεί οι βουλευτικές εκλογές που έγιναν στη Ρωσία την περασμένη Κυριακή να επιβεβαίωσαν την καταθλιπτική νίκη του κυβερνώντος κόμματος «Ενωμένη Ρωσία» των Πούτιν-Μεντβέντεφ, που κέρδισε με 49.4%, όμως η καταράκη από το 64.3% του 2007 είναι εμφανής. Σε επίπεδο ψήφων το κυβερνών κόμμα έχασε πάνω από 12 εκατομμύρια, ενώ η συμμετοχή στις εκλογές σημείωσε μικρή μείωση (από 63.7% το 2007 σε 60.2% την περασμένη Κυριακή).

Ο Πούτιν αποδέχτηκε το γεγονός με το γνωστό καγκεμπόστικο ατάραχο ύφος του, σαν φυσιολογική φθορά για ένα κόμμα εξουσίας. Γιατί να ανησυχεί, άλλωστε; Ποιος ν' αμφισβητήσει την εξουσία του; Οι εθνικόφρονες «κομμουνιστές» («ΚΚ Ρωσικής Ομοσπονδίας - ΚΚΡΟ) του Ζιουγκάνοφ, που αύξησαν το ποσοστό τους στο 19%, οι «σοσιαλδημοκράτες» του κόμματος της «Δίκαιης Ρωσίας», που έχοντας κερδίσει το 13% των ψήφων «μάχονται» για την «ελευθερία» μέσα από τις τάξεις της «Σοσιαλιστικής Διεθνούς» (ξέρετε, της Διεθνούς που είχε στους κόλπους της δι-

κτάτορες τύπου Μπεν Αλί που εκθρονίστηκε κακήν κακώς από τον τυνησιακό λαό), οι αστοφιλελεύθεροι του δυτικόφιλου κόμματος «Γιάμπλοκο», που με το 3.5% δεν μπήκαν στο κοινοβούλιο και τώρα καταγγέλλουν βία και νοθεία ή ο... Γκορμπάτσφ που αφού σταμάτησε να διαφημίζει πτήσεις θυμήθηκε την πολιτική ζήτωνατας επανάληψη των εκλογών;

Φυσικά, δεν αποκλείουμε καθόλου το ενδεχόμενο να έβαλε ο... θεός της νοθείας το χεράκι του για να κερδίσει το 50% η «Ενωμένη Ρωσία». Όμως και τι μ' αυτό; Ο ρώσικος ιμπεριαλισμός θέλει στιβαρή εξουσία, ιδιαίτερα τώρα, σε μια περίοδο που μαίνεται η παγκόσμια καπιταλιστική κρίση. Για να το πετύχει αυτό θα χρησιμοποιήσει όλα τα μέσα, ακόμα και την πιο άγρια καταστολή, όπως φάνηκε από τη στάση του απέναντι στις διαδηλώσεις των οπαδών των κομμάτων της αντιπολίτευσης. Όσο για την εργατική τάξη, οι εκλογές είναι το μόνο γήπεδο που έχει βέβαιη ήττα. Αν δεν βγει στους δρόμους της ταξικής πάλης, δεν πρόκειται να δει άσπρη μέρα.

ΥΓ: Παραλείψαμε ν' αναφερθούμε στο άλλο κόμμα... της εργατικής τάξης, το «Κομμουνιστικό Εργατικό Κόμμα Ρωσίας - Επαναστατικό Κόμμα των Κομμουνιστών» (ΚΕΚΡ - ΕΚΚ), που υποστηρίζει ο Περισός. Το κόμμα αυτό αποκλείστηκε από τις εκλογές, αφού το υπουργείο Δικαιοσύνης αρνήθηκε να επικυρώσει το Μέτωπο που συγκρότησε με άλλα μικρότερα. Το ΚΕΚΡ-ΕΚΚ χαρακτηρίζει ρεφορμιστή τον Ζιουγκάνοφ και το κόμμα του. Όμως, αυτό δεν το εμπόδιζε το 2003 να κατεβάσει τον ηγέτη του, Βίκτορ Τιούλιν, με τους... ρεφορμιστές και να κερδίσει έτσι θέση στη Δούμα στις τάξεις του ΚΚΡΟ! Στις δε τελευταίες εκλογές, το ΚΕΚΡ-ΕΚΚ έτεινε χείρα φιλίας στους... ρεφορμιστές του ΚΚΡΟ, ζητώντας κοινή εκλογική κάθοδο, αλλά αν' αυτού έλαβε μια ξεγυρισμένη... χυλόπιτα και τώρα τους κατηγορεί ότι δεν ενδιαφέρονται για την ταξική πάλη! Η κοινοβουλευτική αθλιότητα στο απόγειό της, αφού στόχος των «κομμουνιστών» γιαλαντζί (και των μεν και των δε) είναι οι βουλευτικές θεσούλες. Υπάρχουν άραγε μεγαλύτεροι προβοκάτορες κατά του κομμουνισμού;

Το κενό εξουσίας βυθίζει τη Λιβύη σε εμφύλιο

Διαστάσεις εμφύλιου πολέμου χαμηλής έντασης - με προοπτική να κλιμακωθεί - έχουν πάρει οι συγκρούσεις μεταξύ ένοπλων ομάδων των αντικαταρκτηκών σε διάφορες περιοχές της Λιβύης. Οι τελευταίες σοβάρές συγκρούσεις συνέβησαν στην πόλη Γιανζούρ, κοντά στην Τρίπολη, την Παρασκευή 2 Δεκεμβρίου, μεταξύ αντικαταρκτηκών από την πόλη Ζιντάν και μαχητών του τοπικού στρατιωτικού συμβουλίου. Αφορμή ήταν η εκτέλεση τοπικού αξιωματούχου με μαφιόζικο τρόπο σε τσεκ πόνιτ που

ελεγχόταν από τους πρώτους.

Τον περασμένο μήνα, αντικαταρκτηκοί συγκρούονταν μεταξύ τους για τέσσερις μέρες για τον έλεγχο στρατιωτικής βάσης που βρίσκεται μεταξύ Τρίπολης και Τυνησίας. Και οι δύο πλευρές έκαναν χρήση βαρέων όπλων, όπως αντιαεροπορικά πυροβόλα, δίνοντας μια εικόνα για την ένταση και το μέγεθος της σύγκρουσης. Σε άλλο περιστατικό, στη Μπάνι Ουαλίντ, μια εβδομάδα μετά, αρκετοί άνθρωποι σκοτώθηκαν σε μάχη μεταξύ

ντόπιων και ένοπλης ομάδας από την Τρίπολη, που είχε έρθει να συλλάβει ντόπιο για δικό της λογαριασμό.

Αυτά τα δύο περιστατικά θορύβησαν το Εθνικό Μεταβατικό Συμβούλιο, το οποίο, σύμφωνα με το Reuters (3/12), κάλεσε τους ηγέτες αντιμαχόμενων φυλών σε σύσκεψη για τη συμφιλίωσή τους. Το περιστατικό που ακολούθησε, όμως, δείχνει ότι οι συνομιλίες δεν οδήγησαν πουθενά. Οι συγκρούσεις, σχεδόν σε καθημερινή βάση, προκαλούν ανασφάλεια στους κατοίκους των περιοχών που συμ-

βαίνουν, αλλά και την απέχθεια προς τους αντικαταρκτηκούς, οι οποίοι συμπεριφέρονται σαν πλιατσικολόγοι. Χαρακτηριστικά είναι τα λόγια κατοίκου της Τρίπολης, ο οποίος είπε ότι «έφυγε ο μεγάλος Καντάφι και γεμίσαμε με πολλούς μικρούς».

Οι συγκρούσεις μεταξύ των αντικαταρκτηκών είχαν ξεκινήσει ήδη από τα τέλη Αυγούστου, μετά την πτώση της Τρίπολης στα χέρια τους, τη φυγή του Καντάφι και τη διαφανόμενη νίκη των πρώην αντικαταρκτηκικών. Ο θάνατός του και το τέλος του πο-

λέμου για την «απελευθέρωση» της Λιβύης σήμαναν την έναρξη του αγώνα για την εξουσία, ο οποίος έχει πάρει διαστάσεις ένοπλης σύρραξης μεταξύ διάφορων πλευρών με διαφορετικά συμφέροντα. Η νεοσηματισμένη κυβέρνηση-μαριονέτα μπορεί να τοποθέτησε σε υπουργικούς θώκους ανθρώπους που ανήκουν σε κάποιες από τις φυλές που πολέμησαν τον Καντάφι, δεν έχει καταφέρει όμως να κερδίσει την αναγνώριση του συνόλου των αντικαταρκτηκών, πόσο μάλλον του λιβυκού λαού που από την

■ Παλαιστινιακή Αρχή

Από συμβιβασμό σε συμβιβασμό στο βωμό της «διεθνούς αναγνώρισης»

«Ο πρόεδρος της Παλαιστινιακής Αρχής Μαχμούτ Αμπάς, υπέβαλε στους αντιπροσώπους του Κουαρτέτου για τη Μέση Ανατολή μια νέα πρόταση για τα σύνορα ενός παλαιστινιακού κράτους και για τις ρυθμίσεις ασφαλείας που θα αποκτούσε το Ισραήλ σε μία ειρηνευτική συμφωνία. Το Κουαρτέτο, που συγκροτείται από τις ΗΠΑ, τον ΟΗΕ, την ΕΕ και τη Ρωσία, ζήτησε από τον πρωθυπουργό Βενιαμίν Νετανιάχου να υποβάλει αντιπρόταση, ωστόσο το Ισραήλ αρνήθηκε να το κάνει, υποστηρίζοντας ότι οποιαδήποτε αντιπρόταση θα έπρεπε να παρουσιαστεί σε απευθείας διαπραγματεύσεις με τους Παλαιστίνιους».

Η παραπάνω είδηση, που δημοσιεύτηκε στην εβραϊκή εφημερίδα Χααρέτζ την προηγούμενη Πέμπτη (1/12/11), θα ήταν παντελώς αδιά-

φορη, αν δεν συνοδευόταν από το περιεχόμενο της πρότασης της Π.Α. που διέρρευσε στην ίδια εφημερίδα. Διαβάζουμε λοιπόν: «Το παλαιστινιακό κείμενο προτείνει τα σύνορα ενός παλαιστινιακού κράτους βασισμένα στα όρια του 1967, αλλά δείχνει προθυμία για ανταλλαγή 1.9% του εδάφους της Δυτικής Οχθης με εδάφη του Ισραήλ. Το δεύτερο κείμενο ασχολείται με θέματα ασφαλείας και περιλαμβάνει την παλαιστινιακή συγκατάθεση σε μια διεθνή ειρηνευτική δύναμη στα ισραηλινά σύνορα και την κοιλάδα του Ιορδάνη. Επίσης, δεσμεύεται οι Παλαιστίνιοι να απέχουν από τη σύναψη στρατιωτικών συμμαχιών με εχθρικές προς το Ισραήλ χώρες, όπως και στην αποστρατιωτικοποίηση της Δυτικής Οχθης. Ωστόσο, η πρόταση, θα επέτρεπε στους Παλαιστίνιους να διαθέτουν περιορισμένο οπλισμό».

Άλλη μια παλαιστινιακή πρόταση

που δεν θα βρει αντίκρουσμα, ίσως να σκεφτείτε, όμως η είδηση δεν είναι αυτή, αλλά η αποδοχή από την Παλαιστινιακή Αρχή ενός «κράτους» χωρίς στρατό! Ευρωπαίος διπλωμάτης ισχυρίστηκε ότι ο Αμπάς υπέβαλε την πρότασή αυτή για να κερδίσει περισσότερη υποστήριξη από τη «διεθνή κοινότητα» ως ο πιο διαλλακτικός. Δεσμεύτηκε επίσης να αναστείλει οποιοσδήποτε μονομερείς κινήσεις στον ΟΗΕ μέχρι τις 26 Γενάρη. Αυτά ανέφερε το δημοσίευμα της Χααρέτζ, που ουδέποτε διαφεύστηκε από την Π.Α. Στο ειδησεογραφικό της πρακτορείο (Wafa) δημοσιεύτηκε μάλιστα μια λιτή δήλωση που επεσήμανε ότι οι προτάσεις της Π.Α. προς το Κουαρτέτο για την επανέναρχη των συνομιλιών «βασίζονται πρωτίστως στην εφαρμογή των διεθνών ψηφισμάτων». Ο δε Σάεμπ Ερεκάτ υπο-

στήριξε ότι η Π.Α. είναι έτοιμη να ξεκινήσει διαπραγματεύσεις με το Ισραήλ, αν το τελευταίο σταματήσει τις εποικιστικές δραστηριότητες και αποδεχτεί τη λύση των δύο κρατών.

Ο Ερεκάτ που είχε παραιτηθεί από την παλαιστινιακή επιτροπή διαπραγματεύσεων τον περασμένο Φλεβάρη, μετά τις αποκαλύψεις για την ενδοτική στάση του απέναντι στο Ισραήλ, εμφανίζεται ξανά έτοιμος να συμμετάσχει στις διαπραγματεύσεις από τη θέση του μέλους της Εκτελεστικής Επιτροπής της ΟΑΠ. Οσο πιο πολύ σκληροί εμφανίζονται οι Σιωνιστές τόσο περισσότερες υποχωρήσεις κάνει η Π.Α. που φαίνεται να αποδέχεται την ταπείνωση του «αποστρατιωτικοποιημένου κράτους», προκαλώντας την οργισμένη αντίδραση της Χαμάς.

Ποιο το όφελος για τον παλαιστι-

νιακό λαό, τη στιγμή μάλιστα που οι Σιωνιστές συνεχίζουν τις επιθέσεις στη Γάζα αλλά και τις εκκαθαριστικές επιχειρήσεις σε χωριά και πόλεις της Δυτικής Οχθης; Πότε το Κουαρτέτο έκανε κάτι για να στηρίξει τα δίκαια του παλαιστινιακού λαού, ώστε η Π.Α. να καίγεται να γίνει αρεστή σ' αυτό; Ερωτήματα ρητορικά, φυσικά, αφού η Π.Α. μόνο εκπρόσωπος του παλαιστινιακού λαού δεν μπορεί να θεωρηθεί. Σφουγγοκωλάριο των Αμερικάνων είναι οι άνθρωποι, με μοναδικό πάθος τους την εξουσία...

ΥΓ: Πάντως, ο Μαρκ Τόνερ, αναπληρωτής εκπρόσωπος τύπου του Στέιτ Ντιπάρτμεντ, εμφανίστηκε φανερά ενοχλημένος με τη διαδρομή της πρότασης της Π.Α. στη συνέντευξη Τύπου που έδωσε στις 2/12. Φοβάται, βλέπετε, τον απόλυτο εξευτελισμό της Π.Α....

■ Περού

Κατάσταση έκτακτης ανάγκης

Σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης κήρυξε το βόρειο κρατίδιο Κοχαμάρα ο πρόεδρος της χώρας Ολάντα Χουμάλα σε μια προσπάθεια να σταματήσουν οι διαδηλώσεις ενάντια σε ένα ορυχείο χρυσού στα υψίπεδα των Άνδεων.

Η απόφαση αυτή, που ανακοινώθηκε στις 4 Δεκεμβρίου, περιορίζει τις πολιτικές ελευθερίες, όπως το δικαίωμα σε δημόσιες συγκεντρώσεις, και επιτρέπει τις συλλήψεις χωρίς ένταλμα σε τέσσερις επαρχίες του κρατίδιου, που είχαν παραλύσει για 11 μέρες από τις όλο και πιο βίαιες διαδηλώσεις ενάντια στο έργο εξόρυξης χρυσού και χαλκού Conga, κατά τη διάρκεια των οποίων τραυματίστηκαν δεκάδες διαδηλωτές σε συγκρούσεις με την αστυνομία. Το έργο, ύψους 4.8 δισ. δολαρίων, κατασκευάζεται από την αμερικανική εται-

ρία Newmont Mining Corp. και είναι η μεγαλύτερη μέχρι σήμερα επένδυση στον τομέα της εξόρυξης.

Οι διαδηλωτές υποστηρίζουν ότι τα ορυχεία θα μολύνουν και θα μειώσουν τα αποθέματα νερού με σοβαρότατες επιπτώσεις για την επιβίωση χιλιάδων κατοίκων της περιοχής και ζητούν να γίνει νέα μελέτη περιβαλλοντικών επιπτώσεων του έργου, αίτημα που απορρίπτεται από την κυβέρνηση.

Η άδεια για την κατασκευή του έργου δόθηκε τον Οκτώβριο του 2010 από την κυβέρνηση του Άλαν Γκαρσία και απετέλεσε ένα από τα βασικά θέματα της προεκλογικής αντιπαράθεσης στις προεδρικές εκλογές του περασμένου Ιουνίου. Τότε ο Ολάντα Χουμάλα, πρώην στρατιωτικός και σοσιαλιστής, που αναδεί-

χτηκε νικητής των εκλογών, διακήρυξε ότι το νερό είναι πιο σημαντικό γι' αυτόν από το χρυσό. Τώρα καταφεύγει στη βία και στην καταστολή και κατηγορεί τους ιθαγενείς που διαδηλώνουν ότι δεν «έδειξαν κανένα ενδιαφέρον να φτάσουν σε μια μίνιμουμ συμφωνία στις ολόήμερες διαπραγματεύσεις με τέσσερις υπουργούς» και ότι «εξαντλήθηκαν όλες οι δυνατότητες συνέχισης του διαλόγου για την επίλυση της σύγκρουσης δημοκρατικά».

Το Περού είναι από τους μεγαλύτερους εξαγωγούς χρυσού, ασημιού και χαλκού, πραγματικό δελεαρ για τις ξένες εταιρίες, που αποσπών εύκολα από τις κυβερνήσεις άδειες εξόρυξης με καταστροφικούς για το περιβάλλον και ληστρικούς για το φυσικό πλούτο της χώρας όρους. Το γεγονός αυτό προκαλεί συχνά σκληρούς και αιματηρούς αγώνες του Ινδιάνων στα υψίπεδα των Άνδεων, που προσπαθούν να προστατέψουν τη γη τους και το φυσικό περιβάλλον από την καταστροφή. Στις 25 Ιουνίου, λίγες ώρες μετά τις σφοδρές συγκρούσεις διαδηλωτών και αστυνομίας, κατά τις οποίες έχασαν τη ζωή τους 4 διαδηλωτές και τραυματίστηκαν τουλάχιστον 25, η κυβέρνηση του Περού ανακοίνωσε ότι ανακάλεσε ένα διάταγμα του 2007 που έδινε την άδεια εξόρυξης ασημιού στην καναδέζικη εταιρία Bear Creek Mining Corp στη Σάντα Άνα. Από τις 9 Μαΐου, 10.000 δια-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 8

■ Αίγυπτος

Πανηγυρική νίκη Ισλαμιστών με τεράστια αποχή

Έχετε δει συχνά εκλογές με τόσο ευμετάβλητο ποσοστό συμμετοχής; Αυτό δε θυμίζει ποσοστό, αλλά... μετοχές στο χρηματιστήριο! Κι όμως, αυτό έγινε στην Αίγυπτο. Πριν κλείσουν οι κάλπες του πρώτου γύρου των βουλευτικών εκλογών (δηλαδή των εκλογών σε 9 από τις 27 επαρχίες της χώρας με πληθυσμό 25 εκατομμύρια από τα 82, στις οποίες συμπεριλαμβάνονται το Κάιρο και η Αλεξάνδρεια), ο στρατηγός Ισμαήλ Ατμαν δήλωσε στο Αλ Τζαζίρα (29/11/11), ότι η συμμετοχή θα ξεπεράσει το 70% και ίσως να φτάσει και το 80%. Λίγες μέρες αργότερα, η συμμετοχή «ρεκόρ» περιορίστηκε στο 62% (Αλ Τζαζίρα, 3/12/11). Τελικά, όμως, ούτε αυτό το ποσοστό ήταν σωστό. Η εκλογική επιτροπή αναγκάστηκε να μειώσει το ποσοστό συμμετοχής κατά 10%, με αποτέλεσμα να πέσει στο 52%, όπως ανακοίνωσε ο πρόεδρος της επιτροπής σε συνέντευξη Τύπου την περασμένη Δευτέρα στο Κάιρο.

Στις επαναληπτικές εκλογές, που έγιναν την περασμένη Δευτέρα και Τρίτη για 52 έδρες που δεν είχαν νικήσει, οι οποίες σημαδεύτηκαν από καταγγελίες για βία και νοθεία, η συμμετοχή ήταν ακόμη μικρότερη, σύμφωνα με την εφημερίδα Αλ Αχράμ. Στο πολυπληθές προάστιο

Σούμπρα του Κάιρου ήταν τόσο μικρή η συμμετοχή που ορισμένα εκλογικά τμήματα έκλεισαν από νωρίς.

Τί σημαίνει αυτό; Ότι ο αιγυπτιακός λαός (τουλάχιστον στις περιοχές που ψήφισαν μέχρι τώρα) δεν σίμπησε στα κελύσματα περί «δημοκρατικών εκλογών», αφού ψήφισαν μόλις οι μισοί. Ετσι, η σαρωτική νίκη των Ισλαμιστών, με πρώτη τη Μουσουλμανική Αδελφότητα με ποσοστό 37% περίπου (3.6 εκατ. ψήφοι) και δεύτερους τους Σαλαφιστές του κόμματος Νουρ, που ζητά την επιβολή της σαρία, με ποσοστό κοντά στο 25% (2.3 εκατ. ψή-

φοι), στην πραγματικότητα δεν αντιπροσωπεύει (αθροιστικά και για τα δυο κόμματα) παρά ένα 30% του συνόλου του εκλογικού σώματος.

Φυσικά αυτοί θα κυβερνήσουν και ο αιγυπτιακός λαός θα «γευτεί» τον πικρό καρπό της «δημοκρατίας» που σε οικονομικό επίπεδο δεν διαφέρει και πολύ απ' αυτόν της δικτατορίας Μουμπάρακ. Η ελλειψή οργανωμένης πολιτικής δύναμης για τα συμφέροντα της εργατικής τάξης «βοά», σε μια χώρα που σπαράσσεται από ταξικές αντιθέσεις...

αρχή είχε μείνει αμέτοχος στη διαδικασία «απελευθέρωσής» του από τους αντικαθεστωτικούς του ΝΑΤΟ.

Οι συγκρούσεις μεταξύ των διάφορων πλευρών αναμένεται να κλιμακωθούν, αφού νέοι παράγοντες πιθανόν να εμφανιστούν στο προσκήνιο. Φυλές που πολέμησαν στο πλευρό του Καντάφι, όπως η Ουαφάλα, η ισχυρότερη και πιο πολυπληθής, και βιώνουν την ήττα, τις σφαγές και τον ρεβανσισμό των αντικαταναρκών, ενδεχομένως να επιδιώξουν εκδίκηση στο μέλλον. Μέλος της φυλής δήλωσε στη

Monde Diplomatique: «Δεν θα ξεχάσουμε ποτέ. Θα περιμένουμε την κατάλληλη στιγμή για να πάρουμε την εκδίκησή μας».

Παράλληλα, το Εθνικό Μεταβατικό Συμβούλιο αδυνατεί να συνενώσει τις διάφορες ομάδες σε έναν ενιαίο εθνικό στρατό. Εκπρόσωποι των διάφορων στρατιωτικών συμβουλίων δηλώνουν ανοιχτά ότι αρνούνται να υποταχθούν σε στρατιωτικούς διοικητές αποστάτες του Καντάφι ή αντιπολιτευόμενους του εξωτερικού, που έφτασαν στη χώρα μετά το τέλος του πολέμου.

Γελοίοι απολογητές του καπιταλισμού

συνεργασίας. Γι' αυτό και η κυβέρνηση Παπαδήμου ξεκίνησε απ' αυτόν, όπως είπε και ο Μπεγγλίτης. Διάλεξε το κυβερνητικό πόστο (τζάμπα διαφήμιση και όχι φθορά με οικονομικό υπουργείο), παραιτήθηκε από βουλευτής και τώρα το παίζει πρώτα υπουργός του Παπαδήμου και μετά στέλεχος της ΝΔ.

■ Καμπανάκι κινδύνου

«Ήδη λαμβάνουν χώρα ασκήσεις επί χάρτου για ένα νέο πρό-ϊόν, νέο σχήμα με μπλε και πράσινους κόκκους, που έλεγε και η γνωστή διαφήμιση», έλεγε από το βήμα της Βουλής ο Μόσχος Χαρακόπουλος, γραμματέας πολιτικού σχεδιασμού της ΝΔ και εκ των πιο πιστών σαμαρικών. «Η κυβέρνηση Παπαδήμου δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί από ορισμένους καλοδελητές σαν καμβάς για πολιτικά παιχνίδια κλειστών δωματίων, γιατί κάπου διάβασα τελευταία ότι μπορεί να προκύψει ένα νέο κόμμα, ας το πούμε κόμμα Παπαδήμου, το οποίο θα διεμβολίσει το ΠΑΣΟΚ και τη ΝΔ», συμπλήρωσε ο Πανάρας ο Παναγιωτόπουλος.

Είναι φανερό ότι πίσω από τέτοιες τοποθετήσεις βρίσκεται ο ίδιος ο Σαμαράς, ο οποίος αισθάνεται μεγάλη ανασφάλεια. Ολόκληρη η στρατηγική εξουσίας που είχε αναποδογύρισε. Περιμένε το ΠΑΣΟΚ να πέσει σαν ώριμο φρούτο και να βρεθεί ο ίδιος στην εξουσία με αυτοδυναμία και τώρα βλέπει να κερδίζουν πό-ντους εκείνοι που από καιρό προωθούσαν την ιδέα των κυβερνήσεων συνεργασίας. Εκείνο που φοβάται δεν είναι μη τυχόν και παραταθεί ένα-δυο μήνες η ζωή της κυβέρνησης Παπαδήμου (αυτό μπορεί να το αντέξει), αλλά μην υπάρξει κυβέρνηση Παπαδήμου και μετά τις εκλογές, οπότε ο δίκος του ρόλος θα γίνει καθάρια διακοσμητικός. Κι επειδή ξέρει ότι είναι πολλοί μέσα στο κόμμα του που καλοβλέπουν αυτή την ιδέα (από Αβραμόπουλο μέχρι την ομάδα Σηπλιωτόπουλου-Χατζηδάκη και σίας), βάζει τα «σκυλιά» του ν' αρχίσουν από τώρα να γαβγίζουν.

■ Εχουν πλάκα

Όχι, τον Παπανδρέου δεν τον έδιωξαν η Μέρκελ και ο Σαρκοζί, τον έδιωξαν τα συμφέροντα, χρησιμοποιώντας βουλευτές του ΠΑΣΟΚ. Τον ανέτρεψαν! Την πρωτότυπη αυτή άποψη παρουσίασαν ο Καστανίδης και άλλοι 11 βουλευτές, που εμφανίστηκαν ως αυθεντικοί εκπρόσωποι της «Κεντροαριστεράς» και του «δημοκρατικού σοσιαλισμού». Ανακατωσούρα έχει το ΠΑΣΟΚ, ρευστά είναι τα πράγματα, εκτός κυβέρνησης βρίσκεται, κάπως πρέπει και ο Καστανίδης να εξασφαλίσει τη δημοσιότητα που θεωρεί ότι του ανήκει και παράλληλα να προβληθεί σαν ένας από τους βαρόνους του ΠΑΣΟΚ. Εφταίξε την ομάδα του και έκανε την εμφάνισή του με ένα φλύαρο κείμενο που παρουσιάστηκε περίπου σαν μανιφέστο. Πάντως, μέχρι στιγμής κανείς δεν τους έδωσε ιδιαίτερη σημασία. Αλλωστε, ο Καστανίδης πάντοτε «δεύτερος» θα είναι. Και τώρα κάπου πρέπει να προσκολληθεί (στον Βενιζέλο:).

■ Κυνική ομολογία

Κυνική ομολογία από τον πρόεδρο της Ρωσίας και επικεφαλής των ψηφοδελτίων της Ενιαίας Ρωσίας: «Οι παρούσες εκλογές διέφεραν κατ' αρχήν απ' ό,τι όλοι βλέπαμε μέχρι σήμερα για διάφορους λόγους. Η αίσθησή μου είναι ότι η Ενιαία Ρωσία πήρε ακριβώς τόσο όσο διαθέτει, ούτε περισσότερο ούτε λιγότερο. Αρα, υπ' αυτή την έννοια πρόκειται για τίμιες, δίκαιες και δημοκρατικές εκλογές!»

Παραδέχτηκε, δηλαδή, ότι στο παρελθόν έκαναν νοθεία γι' αυτό και το κόμμα του Πούτιν έπαιρνε πάνω από 60%. Ανεξάρτητα από το λόγο που τον έσπρωξε σ' αυτή τη δήλωση (έπρεπε να δικαιολογήσει τη σημαντική πτώση των ποσοστών του κυβερνώ-ντος κόμματος), εκπλήττει ο κυνισμός του. Σε καμιά δυτική αστική δημοκρατία δεν θα τολμούσε πολιτικός να κάνει μια τέτοια δήλωση. Στη Ρωσία, όμως, που την κυβερνούν με σιδερένια πυγμή ο Πούτιν και η κλίκα του, εξ' ονόματος της ρωσικής μονοπωλιακής αστικής τάξης, τέτοιες αναφορές θεωρούνται μάλλον φυσιολογικές.

■ Ο τσάτσος των τσάτσων

Ποιος ανέλαβε να αναπέμψει ύμνους στον Γιωργάκη, στην κοινοβουλευτική συζήτηση για τον προϋπολογισμό; Ο Παπουτσής. Θαυμάστε τον:

«Υπενθυμίζω ότι η ρύθμιση χρέους, όπως αυτή για την Ελλάδα, έχει μοναδικό ευεργετικό αποτέλεσμα σε παγκόσμιο επίπεδο. Στην πραγματικότητα είναι μία ρύθμιση με ευεργετικό αποτέλεσμα χωρίς προηγούμενο στην παγκόσμια ιστορία. Αυτή η δανειακή σύμβαση είναι το αποκορύφωμα των προσπαθειών δύο χρόνων, του πρώην Πρωθυπουργού Γεωργίου Παπανδρέου, αλλά και της συλλογικής προσπάθειας της Κυβέρνησης. Είναι αποτέλεσμα επίσης, της σθεναρής πολιτικής υποστήριξης των Βουλευτών του ΠΑΣΟΚ, που δίνουν τη μάχη δύο χρόνια τώρα αφιέρω-ντας το πολιτικό κόστος, προτάσσοντας πάντοτε το εθνικό συμφέρον για τη σωτηρία της χώρας».

Ακολουθούν ωσανά!, αλληλοψαχισιά και τα παρόμοια...

Τι είναι η Μέρκελ και ο Σαρκοζί; Φο-ρείς μιας... «**ανόητης προσέγγισης**», διότι «**επιμένουν σ' ένα συμπέρασμα το οποίο είναι πέρα για πέρα έξω από την πραγματικότητα, ότι αυτό το οποίο έχει φταιξει που οδηγηθήκαμε ως εδώ δεν είναι η πολιτική τους, αλλά ότι δεν είχαν αυστηρούς κανόνες προκειμένου να τιμωρούν τα κράτη εκείνα που έβγαιναν έξω από τον προϋπολογισμό τους**». Ποιος κάνει αυτή τη διατύπωση; Ποιος άλλος; Ο γίγαντας της μαρξιστικής σκέψης Αλέξης Τσίπρας (συνέντευξη στο «Ράδιο 9», την περασμένη Τρίτη).

Ο γίγαντας αυτός της σύγχρονης οικονομικής σκέψης ανησυχεί. Ανησυχεί σφόδρα για το μέλλον της ιμπεριαλιστικής Ευρωζώνης. Γι' αυτό και δεν διαστύζει να αυτοαναγορευτεί σε σύμβουλο των... Μερκοζί: «**Θέλω να πω ότι εδώ έχουμε μια επιμονή στην παραδοξότητα, μια δογματική επιμονή σ' ένα μοντέλο το οποίο δεν μπορεί να λειτουργήσει και αναρωτιέμαι αν τελικά, για να σωθεί η ευρωζώνη, θα πρέπει να επέμβουν οι ΗΠΑ, η Κίνα και οι BRICS, οι χώρες δηλαδή οι αναδυόμενες, γιατί μας οδηγούν η κα Μέρκελ και ο κ. Σαρκοζί ως ουραγός σε μια παγκόσμια ύφεση τελικά. Όχι μόνο στην καταστροφή της ευρωζώνης, αλλά σε μια παγκόσμια περιδίνηση**». Ξεχάστε, λοιπόν, αυτά που ξέρατε για το χαρακτήρα των κρίσεων ως εγγενών στοιχείων του καπιταλισμού. Οι κρίσεις οφείλονται στις δογματικές εμμονές κάποιων ιμπεριαλιστών πολιτικών, όπως η Μέρκελ και ο Σαρκοζί. Αν φύγουν από τη μέση αυτές οι δογματικές εμμονές, θα μπορέσουμε να έχουμε έναν άλλο καπιταλισμό. Φιλολαϊκό, κοινωνικά δίκαιο, αναπτυξιακό και προπαντός χωρίς κρίσεις.

Αλλά πώς να γίνει αυτό, όταν «**έχει αποδειχτεί πια ότι η κα Μέρκελ είναι πάντοτε ένα βήμα πίσω, αυτό που λένε οι Άγγλοι too late, too little, πολύ αργά και πολύ λίγο**»; «Φοβάται», όμως, ο Αλέξης, «**ότι δεν κάνει λάθος η κα Μέρκελ. Έχει λάθος ιδεολογία**» (υπάρχουν και σωστές ιδεολογίες, προφανώς!). «**Στόχος της και στόχος της οικονομικής ελίτ στη Γερμανία είναι να γκρεμίσουν αυτό που ονομάστηκε κοινωνικό συμβόλαιο στην Ευρώπη όλες τις προηγούμενες δεκαετίες... Αυτός είναι ο βασικός τους στόχος. Μόνο που φαίνεται ότι εδώ οδηγούνται σε μια μεγάλη πιθανότητα πια συστημικής αστοχίας, δηλαδή να καταρρεύσει όλο το μοντέλο και τελικά να πληρώσουν και οι ίδιοι πάρα πολύ ακριβά, γιατί Γερμανία και Γαλλία θα είναι αυτοί που θα υποστούν τις μεγαλύτερες επιπτώσεις από τη διάλυση της ευρωζώνης, φυσικά όμως και όλοι οι λαοί**».

Αυτό είναι, τελικά. Μέρκελ, Σαρκοζί και σία είναι τόσο στραβά ιδεολογητικοί, που τέτοιο σε κίνδυνο τον ίδιο τον καπιταλισμό. Αν καταρρεύσει η ευρωζώνη, θα την πληρώσουν κυρίως οι ίδιοι και οι χώρες τους και δευτερευόντως οι λαοί (ευτυχώς που θυμήθηκε να τους αναφέρει στο τέλος ο Τσίπρας). Και βέβαια, δεν διέφυγε της προσοχής σας ότι Γαλλία, Γερμανία και Λαοί μπαίνουν στο ίδιο τσουβάλι (όλοι θα πληρώσουν πολύ ακριβά). Σαν να μην υπάρχουν καπιταλιστές κι εργάτες στη Γαλλία και τη Γερ-

μανία, αλλά μόνο χώρες. Χώρες καπιταλιστικές, ιμπεριαλιστικές, για τις οποίες όμως ο Τσίπρας κόπτεται, πονάει αναλογιζόμενος ότι μπορεί να καταρρεύσουν χάρη στην... άφρονα πολιτική των Μερκοζί. Τελικά, αποδεικνύεται ότι οι καπιταλιστές είναι μεγάλοι μαλάκες. Διατηρούν επικεφαλής των δύο ηγετιών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων της ΕΕ δυο ανθρώπους ανίκανους, ιδεοληπτικούς, άσχετους, που θέτουν σε κίνδυνο το ίδιο το σύστημα. Βάλτε, ρε ηλίθιοι, τον Αλέξη και την παρέα του του Κόμματος Ευρωπαϊκής Αριστεράς, να δείτε άσπρη μέρα!

Ο Τσίπρας είναι ο... Καρατζαφέρης της καθεστωτικής αριστεράς. Ένας χυδαίος οπορτουניστής, ένας πολιτικός τυχοδιώκτης και σαλταδόρος. Όμως, πίσω από τη ρηχότητα, τη γελοιότητα, τους σαλταδορισμούς, υπάρχει πολιτική ουσία. Η ουσία μιας διαχειριστικής λογικής, μιας λογικής ωραιοποίησης του καπιταλισμού, που μπλοκάρει κάποιον κόσμο και εμποδίζει την ανάπτυξη ταξικής-επαναστατικής συνείδησης.

Ο πολιτικός τυχοδιωκτισμός του ΣΥΡΙΖΑ, τον οποίο προσωποποιεί ο Τσίπρας (πρόεδρος αναγνωρισμένος απ' όλες τις συνιστώσες πλέον), συμπυκνώνεται στην εκλογική πρόταση για συνεργασία με άλλες δυνάμεις, που πλέον γίνεται και με όρους δημοσκοπήσεων: «**Η πρόταση την οποία έχουμε καταθέσει από τον Ιούνιο φαίνεται πια και με βάση τις μετρήσεις ότι δεν είναι μια πρόταση θεωρητικού χαρακτήρα. Έχει άμεσο πρακτικό αποτέλεσμα. Και θα ήθελα να πω πολύ συγκεκριμένα. Ανεξάρτητα από το πώς μπορούν να προχωράνε, και προχωράνε σημαντικές διεργασίες, ενωτικές διεργασίες και στον πολιτικό και στον κοινωνικό χώρο, με μικρότερες συλλογικότητες, με προσωπικότητες που πια δεν μπορούν να δουν τον εαυτό τους να παραμένει στο ΠΑΣΟΚ του μνημονίου, στο χώρο της αριστεράς το μεγάλο ζήτημα, μην κρυβόμαστε πίσω από το δάχτυλό μας, είναι η στάση της ηγεσίας του ΚΚΕ και δευτερευόντως και η στάση του Φ. Κουβέλη. Της Δημοκρατικής Αριστεράς που ήταν μέχρι πρότινος κομμάτι του ΣΥΡΙΖΑ. Εκεί λοιπόν πρέπει να απευθύνετε τα ερωτήματα. Εμείς έχουμε δεδομένη και διακηρυγμένη την πρόταση μιας ευρύτερης συνεργασίας. Κι εγώ ρωτώ, θα αφήσουμε τον κ. Σαμαρά στις επόμενες εκλογές να πάρει 50 έδρες μπόνους; Δηλαδή μέσα από την άρνηση και τις προφάσεις που βρίσκουμε κάθε φορά.. Η κα Παπαρήγα λέει ότι είμαστε φιλοευρωπαϊστές γι' αυτό δεν συνεργάζεται, ο κ. Κουβέλης λέει ότι είμαστε αντιευρωπαϊστές. Πρόσχημα η Ευρώπη και στους δύο. Θα αφήσουμε λοιπόν τη δεξιά και τον κ. Σαμαρά ο οποίος θα έρθει για να εφαρμόσει ένα καλύτερο μνημόνιο, αυτό λέει κι έχει φανεί πια από τις υποχωρήσεις που έχει κάνει, να πάρει τις 50 έδρες μπόνους; Τώρα που έχουμε μια ιστορική ευκαιρία, για πρώτη φορά μετά το '40-'44, όταν με το ΕΑΜ η αριστερά κατάφερε να γίνει ηγεμονεύουσα δύναμη, έχουμε μια σημαντική ευκαιρία να γίνουμε πρώτη πολιτική δύναμη και να εφαρμόσουμε ένα πρόγραμμα που σκο-**

πό θα έχει την έξοδο από το μνημόνιο και απ' αυτή τη λαίλαπα...».

Όταν ο δημοσιογράφος τον ρωτάει ποια ρεαλιστική πολιτική θα εφαρμόσουν, όταν υπάρχουν τόσο μεγάλες αποκλίσεις μεταξύ τους, ο Τσίπρας δεν διατάζει να απαντήσει ότι «**προφανώς και έχουμε αποκλίσεις στο ποια κοινωνία, ποιο σοσιαλισμό θέλουμε να εφαρμόσουμε!** Και συνεχίζει: «**Το ζήτημα λοιπόν είναι μέσα σ' αυτές τις εξελίξεις εμείς όλοι οι οποίοι νοιαζόμαστε για το συμφέρον των δυνάμεων της εργασίας να προσπαθήσουμε να βρούμε πολιτικές λύσεις ώστε να φορτώσουμε τα βάρη στους έχοντες και κατέχοντες και όχι στα συνήθη υποζύγια. Αυτό είναι το κρίσιμο αυτή τη στιγμή. Θα κάνουμε μια μεγάλη προσπάθεια αναδιανομής του πλούτου για να μην φορτώνουμε χαράτσι, μνημόνια και φόρους τα χαμηλά εισοδήματα. Θα πληρώσουν αυτοί που έχουν μεταφέρει τα λεφτά τους στις τράπεζες της Ελβετίας; Θα πληρώσουν οι βιομήχανοι και οι εφοπλιστές που έχουν κέρδη ή θα βάλουμε μονάχα τους εργαζόμενους και τους μικροεισοδηματίες;.. Αυτό είναι το μεγάλο ερώτημα. Κι εκεί έχουμε **ταυτόσημες θέσεις!****

Η πλάκα είναι πως πέρα από τον Περισσό και τον Κουβέλη, που απορρίπτουν κάθε ιδέα συνεργασίας με τον ΣΥΡΙΖΑ, ακόμα και μέσα στον ίδιο τον ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ γίνεται της κακομοίρας με τις συνεργασίες που ανακοινώνουν ο Τσίπρας και η παρέα του με διάφορους Πασοκογενείς. Για παράδειγμα, η ιστοσελίδα iskra.gr, μέσω της οποίας εκφράζεται η ομάδα του Π. Λαφαζάνη, ξιφουλκίση ενάντια σε μια τέτοια συνεργασία, που ανακοινώθηκε στις 2 Δεκεμβρη: «**Πλήθος ερωτηματικά προκαλεί η ανακοινωθείσα "συνεργασία" της Κοινωνικής Αριστεράς (:): με τον ΣΥΡΙΖΑ! Κύκλοι της Ριζοσπαστικής Αριστεράς, που παρακολουθούν εκ του σύνεγγυς τις εξελίξεις, διερωτόντο πως προέκυψε αιφνιδίως –στην ουσία σε προεκλογική περίοδο– αυτή η συνεργασία, ποιο είναι το προγραμματικό της περιεχόμενο, πέραν μιας γενικής και λιγότερο ή περισσότερο έντονης "αντιμνημονιακής ρητορικής" και ποια η κοινωνική, κινηματική προεργασία της! Οι ίδιοι κύκλοι έλεγαν στην Iskra ότι, την ώρα που η ίδια η Αριστερά -και ειδικώς ο ΣΥΡΙΖΑ- έχει ανάγκη από μια πιο ριζοσπαστική αλλά και συγκεκριμένη και σαφή εναλλακτική λύση, οι συνεργασίες με δυνάμεις από το χώρο του ΠΑΣΟΚ σε μια γενική αντιμνημονιακή βάση, χωρίς να έχουν δοκιμαστεί σε καμπές και κοινωνικούς αγώνες, μάλλον δεν υποβοηθά την Αριστερά να συμπαραταχθεί και να αναδειχθεί σε ηγεμονική δύναμη για τη διεξόδο, την πρόοδο και το σοσιαλισμό στη χώρα μας και την Ευρώπη. Μήπως αυτή η αιφνίδια "συνεργασία" είναι μόνο ο προπομπός σε ένα ολισθηρό δρόμο που έχει αρχή αλλά δεν έχει τέλος;».**

Η ομάδα Τσίπρα, όμως, είναι αποφασισμένη να μαζέψει όσα από τα απόβλητα του ΠΑΣΟΚ (πολιά και νέα) μπορέσει, εκτιμώντας ότι μπορούν να της φέρουν ψήφους, αφού βέβαια σοσιαλδημοκρατικοποιήσει πλήρως τον πολιτικό της λόγο.

Ισραήλ
κράτος άπάρτχαϊντ

Τα ευρήματα του Δικαστηρίου Ράσελ για την Παλαιστίνη

εκδήλωση-συζήτηση
με τον Frank Barat Russel Tribunal on Palestine

Παρασκευή 16 Δεκεμβρίου 7:30 μμ.
Πολυτεχνείο (αμφ. Γκίνη)

ΔΙΚΤΥΩΣΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

Μια εκδήλωση με ιδιαίτερο ενδιαφέρον είναι αυτή που θα γίνει την ερχόμενη Παρασκευή στο Πολυτεχνείο. Η Δικτύωση Αλληλεγγύης στην Παλαιστινιακή Αντίσταση προσκαλεί για πρώτη φορά στην Ελλάδα στελέχος του Δικαστηρίου Ράσελ για την Παλαιστίνη, τον Φρανκ Μπάρατ, ο οποίος θα παρουσιάσει τα ευρήματα αυτού του άτυπου δικαστηρίου, που πιστοποιούν ότι το Ισραήλ είναι ένα κράτος άπάρτχαϊντ, το οποίο καταπιέζει τον παλαιστινιακό λαό, αφαιρώντας του τα ανθρώπινα δικαιώματά.

Το Δικαστήριο Ράσελ για την Παλαιστίνη δεν βγαίνει έξω από το πλαίσιο του ισχύοντος διεθνούς δικαίου. Κινείται, δηλαδή, σε αστικό έδαφος. Γι' αυτό και τα συμπεράσματά του έχουν τη δική τους αξία, δεδομένου ότι αποκαλύπτουν τα εγκλήματα του σιωνιστικού κράτους, ενώ αποκαλύπτουν την υποκρισία της λεγόμενης διεθνούς κοινότητας. Χωρίς να το επιδιώκουν, αυτά τα συμπεράσματα δικαιώνουν απόλυτα τον αγώνα της Παλαιστινιακής Αντίστασης.

Μαδώντας την πράσινη μαργαρίτα

Αφησε τους Πασόκους να μαδάνε τη μαργαρίτα «φεύγει - δε φεύγει» και πετάχτηκε μέχρι το Ντέρμπαν της Νότιας Αφρικής, για να πάρει μέρος σε συνέδριο του ΟΗΕ για την κλιματική αλλαγή. Είναι τόσο χοντρόπετος ο Γιωργάκης που θα τους σπάζει τα νεύρα μέχρι ν' ανακοινώσει τι πρόκειται να κάνει. Και είναι σίγουρο ότι τον αφήνει παγερά αδιάφορο η αλληλοσφαγή των δελφίνων, από την οποία μόνο να κερδίσει έχει.

Μπορεί διάφοροι να λένε πως μάλλον θα φύγει, αλλά ακούγοντάς τον στη Βουλή, στη συζήτηση για τον προϋπολογισμό, εμείς δεν σχηματίζουμε την εντύπωση ότι είναι άνθρωπος στο παρασάκ της αποχώρησής του από την αρχηγία του ΠΑΣΟΚ. Τουλάχιστον όχι τώρα. Ασε που υπάρχει ένας ολόκληρος κύκλος αυλοκολάκων, στο προσκήνιο (Παπουτσή, Καρχιμάκης και σία) και στο παρασκήνιο (Βάρτζελι, Αθανασάκης κι όλη η καμαρίλα του Μαξίμου) συν την οικογένεια, που τον πιέζουν να μη φύγει, αλλά να διεκδικήσει και πάλι το κόμμα που κληρονόμησε από τον πατέρα του. Διότι αν φύγει αυτός, λίγοι από τους αυλοκολάκες του θα μπορέσουν να επιβιώσουν στην αυλή του νέου αρχηγού (υπάρχουν άλλοι αυλοκολάκες που περιμένουν τη σειρά τους).

Τι είπε ο Παπανδρέου στη Βουλή; Πρώτο, υπερασπίστηκε την πολιτική του της τελευταίας διατίας, επαναλαμβάνοντας με λεπτομέρειες όλα όσα έλεγαν οι Πασόκοι μέχρι να επιβληθεί από τους Μερκοζί η συγκυβέρνηση. «Η δική μου στάση και πράξη να καταθέσω την πρωθυπουργία μου στη μέση της τετραθέσης μου σε μία κυβέρνηση συνεργασίας έγινε, όχι λόγω αποτυχίας, αλλά για να συνεχίσει και να πετύχει η πολιτική που ξεκινήσαμε προ διατίας», είπε. Και έχει δίκιο, γιατί η ίδια πολιτική συνεχίζεται, όσο κι αν ο Σαμαράς προσπαθεί να μας πείσει ότι αυτό είναι οφθαλμαπάτη. Υπερασπίστηκε ακόμα και το δημοψήφισμα (το ίδιο έκανε, για τους δικούς του λόγους, και ο Καστανίδης, σε πρόσφατη συνέντευξή του). Δεύτερο, ζήτησε να παραταθεί όσο γίνεται περισσότερο η θητεία της κυβέρνησης Παπαδήμου, με μια επιχειρηματολογία κομμένη και ραμμένη στα μέτρα εκείνων (στην Ελλάδα και το εξωτερικό) που επιθυμούν το ίδιο και που έχουν τα μέσα για να το επιβάλουν. Επειδή υπάρχει ρευστότητα στην ΕΕ, είπε, πρέπει να υπάρχει κυβέρνηση και ανοιχτή Βουλή. «Το πιο σωστό, το πιο υπεύθυνο είναι να υπάρχει κυβέρνηση ευρύτατης συνευθύνης, για να αντι-

μετωπίσουμε κάθε ενδεχόμενο αντί να είναι κλειστή η Βουλή σε μια κρίσιμη συγκυρία». Είπε, ακόμη, ότι οι εκλογές μπορεί να οδηγήσουν ξανά σε κυβέρνηση συνεργασίας, οπότε γιατί να μπουν στον κόπο να τις κάνουν, όταν μάλιστα «τα βασικά διλήμματα που έχει μπροστά της η χώρα, θα τα έχει και μεθαύριο». Το καλύτερο το κράτησε για το τέλος, κλείνοντας το μάτι κατά Βερολίνο μεριά: «Η συνεργασία μας σήμερα είναι και εγγύηση για μας και τους εταίρους μας για την επόμενη μέρα, οπότε και αν γίνουν εκλογές. Το ίδιο ισχύει και για όλα».

Επρεπε, βέβαια, να αποσειθεί την κατηγορία ότι όλα αυτά τα λέει επειδή θέλει να κερδίσει χρόνο και να παραμείνει στην ηγεσία του ΠΑΣΟΚ, οδηγώντας το σε μια αξιοπρεπή ήττα, αφού στο μεταξύ θα έχει σαπίσει μέσα στον μνημονιακό βάλτο και η ΝΔ του Σαμαρά. Πήρε, λοιπόν, το γνωστό κλασιάρικο (και αγαπησιάρικο ταυτόχρονα) ύφος του, αυτό με το οποίο κατάφερε το 2007 να κατατροπώσει τον Βενιζέλο στις εσωκομματικές εκλογές και προσφέρθηκε να γίνει Ιφιγένεια, αν αυτό του ζητηθεί: «Θέλετε ακόμη να γίνω και εύκολη θυσία, που θα τα γιατρέψει όλα, το εξιλαστήριο θύμα; Και αυτό θα το κατανοήσω. Πράγματι! Αλλά ερι-

στάω την προσοχή σας. Εάν ήταν τόσο εύκολη λύση, κι εμένα θα με χαροποιούσε. Αλλά οι μεγάλες αλλαγές που χρειάζεται η χώρα, πρέπει να γίνουν από εμάς, από όλους μας, από τον καθένα μας. Ο καθένας μας έχει ευθύνη».

Μάλλον θα τους αφήσει να σφάζονται για καιρό και στο τέλος μπορεί να εμφανιστεί και ως σωτήρας του κόμματος. Σγά το δύσκολο. Αν αποφασίσει να μείνει, επειδή δεν έχει βρει κάτι καλύτερο να κάνει (λέγεται ότι διακαής πόθος του είναι να ανανεώσει τη θητεία του ως προέδρου της Διεθνούς των Σοσιαλισμοκρατών), δεν θα διατάξει ακόμα και σε διάσπαση να οδηγήσει το ΠΑΣΟΚ.

Περιττεύει να σημειώσουμε ότι όλα τούτα είναι κοινωνικά αδιάφορα. Από την άποψη του αστικού πολιτικού σκηνικού έχουν τη σημασία τους, γιατί οι εξελίξεις στο ΠΑΣΟΚ μπορούν να πυροδοτήσουν γενικότερες εξελίξεις και ανακατατάξεις. Η κρίση έχει δημιουργήσει καινούργια δεδομένα.

ΥΓ: Με τον Χρυσοχοϊδή δεν πρόκειται ν' ασχοληθούμε. Ο τύπος έχει ξεπεράσει τα όρια της γραφικότητας και κινείται στο επίπεδο της απόλυτης γελοιότητας. Όσο για τους άλλους δελφίνους, περιμένουν πρώτα την κίνηση του Παπανδρέου για να κάνουν τις δικές τους.

■ Αφγανιστάν

Βαρύ το κλίμα στη σύνοδο της Βόννης

ΠΕΡΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 5

δηλωτές Ινδιάνοι είχαν παραλύσει με μπλόκα τις μεταφορές στα νότια υψίπεδα των Άνδεων, κλείνοντας με βράχους δρόμους 300 χλμ που συνδέουν το Περού με τη Βολιβία, σε μια προσπάθεια να ακυρώσουν τη συμφωνία για το ορυχείο ασήμι στη Σάντα Ανα και το σχέδιο για την κατασκευή ενός υδροηλεκτρικού έργου στον ποταμό Ιναμπάρι. Στο τέλος, αναγκασμένοι από την αδιαφορία της κυβέρνησης, επιτέθηκαν και έβαλαν φωτιά στο τελωνείο στη συνοριακή πόλη Πούντο, σε κυβερνητικά κτίρια, τράπεζες και αυτοκίνητα. Η λειτουργία του ορυχείου θα ήταν καταστροφική για τη λίμνη Τιπικάκα, τη μεγαλύτερη λίμνη της νότιας Αμερικής. Ενα μήνα νωρίτερα, η κυβέρνηση του Περού είχε επίσης αναγκαστεί να αναστείλει τα έργα κατασκευής του ορυχείου εξόρυξης χαλκού Τία Μαρία στη γειτονική επαρχία Αρεκουίπα ύστερα από το θάνατο 3 διαδηλωτών σε συγκρούσεις με την αστυνομία.

Ακριβώς 10 χρόνια μετά την πρώτη διεθνή σύνοδο για το Αφγανιστάν στη Βόννη, πραγματοποιήθηκε στις 5 και 6 Δεκεμβρίου η δεύτερη σύνοδος στην ίδια πόλη, με τη συμμετοχή άνω των 1.000 εκπροσώπων από 110 χώρες και διεθνείς οργανώσεις και την ηγετική απουσία του Πακιστάν.

Η διαφορά τεράστια ανάμεσα στις δύο συνόδους. Στην πρώτη, η οποία ενέκρινε το διορισμό της κυβέρνησης Καρζάι και τη δημιουργία της υπό νατοϊκή διοίκηση «πολυεθνικής δύναμης ασφαλείας» το κλίμα ήταν πανηγυρικό και κυρίαρχες η αισιοδοξία και η ελπίδα ότι το Αφγανιστάν αλλάζει σελίδα. Στη δεύτερη το κλίμα ήταν βαρύ, η απογοήτευση μετά βίας συγκρατημένη, τα λόγια μετρημένα, η αποτυχία προδιαγεγραμμένη και οι συμμετέχοντες περιορίστηκαν να υποσχεθούν ότι θα συνεχίσουν την οικονομική βοήθεια στην αφγανική κυβέρνηση και μετά την αποχώρηση των αμερικανικών στρατευμάτων από τη

χώρα το 2014 μέχρι το 2024, οπότε το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο προβλέπει ότι το Αφγανιστάν θα είναι οικονομικά επαρκές, κυρίως χάρη στα έσοδα από την εκμετάλλευση του ορυκτού πλούτου. «Πάνω από το βάρος μιας δεκαετίας κατά

την οποία χιλιάδες ζωές και δισεκατομμύρια δολάρια απέτυχαν να κάνουν ασφαλές το Αφγανιστάν και πέτυχαν μόνο εύθραυστα κέρδη στην εκπαίδευση και στα δικαιώματα των γυναικών, πολύ λιγότερα από τις υποσχέσεις που είχαν δοθεί στη σύνοδο δέκα χρόνια

πριν στην ίδια πόλη», σημείωνε χαρακτηριστικά σε σχετικό άρθρο του το «Ρόιτερς».

Πολύς λόγος έγινε για την απουσία του Πακιστάν από τη δεύτερη σύνοδο της Βόννης ύστερα από την αμερικανική αεροπορική επίθεση σε δύο φυλάκια του πακιστανικού στρατού με αποτέλεσμα το θάνατο 24 στρατιωτών. Γεγονός που έχει προκαλέσει σφοδρές λαϊκές αντιδράσεις, το κλείσιμο των πακιστανικών συνόρων για τη μεταφορά νατοϊκών εφοδίων και κρίση στις σχέσεις των δύο πλευρών, καθώς ο ρόλος του Πακιστάν θεωρείται κρίσιμότερος για τη συνέχιση του πολέμου στο Αφγανιστάν και για την προσέγγιση με την ηγεσία των Ταλιμπάν με στόχο την εξεύρεση κάποιας αξιοπρεπούς για τους Αμερικανούς εξόδου από τον αφγανικό βάλτο.

Όσο για τους Ταλιμπάν, τον καθοριστικό παράγοντα για τις εξελίξεις στο Αφγανιστάν, χαρακτήρισαν τη σύνοδο της Βόννης παγίδα των Αμερικανών

και του ΝΑΤΟ για τη συνέχιση της κατοχής και τη μετατροπή της χώρας σε πεδίο διαμάχης και διαρκή εφιάλτη για τις γειτονικές χώρες και επανέλαβαν ότι η αποχώρηση όλων των δυνάμεων κατοχής είναι προϋπόθεση για οποιαδήποτε ειρηνευτική συμφωνία.

Παρεμπιπτόντως, με ανακοίνωσή της η ηγεσία των Ταλιμπάν καταδίκασε τις επιθέσεις σε δύο τζαμιά στην Καμπούλ και στη Μαζάρ ι - Σαρίφ στο βορρά εναντίον Σιιτών στις 6 Δεκεμβρίου, που προκάλεσαν το θάνατο 58 ανθρώπων. Τις χαρακτήρισε «απάνθρωπες και αντιισλαμικές ενέργειες» και απέδωσε την ευθύνη στον «εισβολέα εχθρό που βρίσκεται αντιμέτωπος με ολοκληρωτική ήττα στη μάχη εναντίον των μουτζαχεντίν και καταφεύγει σε τέτοιες βάρβαρες πράξεις για να προκαλέσει τρόμο, δυσπιστία και μίσος ανάμεσα στους Αφγανούς, ώστε να μπορεί να δικαιολογή την παράταση της παραμονής του» στη χώρα.

Προϋπολογισμός σε όφελος αποκλειστικά του χρηματιστικού κεφάλαιου

Στις 6 Δεκέμβρη ολοκληρώθηκε η συζήτηση και η ψήφιση του κρατικού προϋπολογισμού του 2012. Παρότι είναι ένα ακόμη κουρελόχαρτο, κρίνουμε ότι είναι αναγκαίο να επανέλθουμε με το σχολιασμό αθέατων πτυχών του.

Το ΠΑΣΟΚ αρχικά και στη συνέχεια η νέα τρικομματική αστική κυβέρνηση ισχυρίζονται, ότι με το νέο δανεισμό των 130 δισ. ευρώ θέλουν δήθεν να εξασφαλίσουν τους μισθούς, τις συντάξεις και να δώσουν αναπτυξιακή τροχιά στην ελληνική οικονομία που πλήττεται από τη χρόνια καπιταλιστική κρίση. Διαφεύδονται οικτρά από τα ίδια τα στοιχεία του δικού τους προϋπολογισμού. Ο Πίνακας 3.10 (σελίδα 59 της εισηγητικής έκθεσης του προϋπολογισμού), τον οποίο παραθέτουμε, είναι αποκρυπτικός.

Σύμφωνα με τον πίνακα αυτό, με το νέο δανεισμό επιδιώκεται η εξόφληση των προηγούμενων δανείων και παλιών ληξιπρόθεσμων οφειλών, καθώς και η νέα προκλητική χρηματοδότηση του ντόπιου τραπεζικού κεφαλαίου, ύψους 30 δισ. ευρώ! Στον Πίνακα δεν γίνεται η παραμικρή αναφορά ότι έστω ένα μικρό μέρος του νέου δανείου θα διατεθεί για μισθούς και συντάξεις και για την ανάπτυξη της ελληνικής οικονομίας με σκοπό ν' αρχίσει να βγαίνει από το τούνελ της βαθιάς καπιταλιστικής κρίσης, που την οδήγησαν η παγκόσμια καπιταλιστική κρίση, τα μνημόνια των τρούκων και η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ.

Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ αρχικά και στη συνέχεια η τρικομματική κυβέρνηση ισχυρί-

Πίνακας 3.10 Χρηματοδοτικές ανάγκες κρατικού προϋπολογισμού 2012 (σε εκατ. ευρώ)	
Χρηματοδοτικές ανάγκες	
Έλλειμμα κρατικού προϋπολογισμού	13.373
Χρηματοδότηση φορέων με ειδικά ομόλογα	140
Ταμείο χρηματοπιστωτικής σταθερότητας κ. 386410	32.100
Χρηματοδότηση παλαιών υποχρεώσεων	6.000
Καθαρός δανεισμός	51.613
Χρεολόγια μεσομακροπρόθεσμου χρέους	41.900
Μικρό σύνολο	93.513
Πρόβλεψη εξόφλησης βραχυπρόθεσμου χρέους	25.000
Σύνολο χρηματοδοτικών αναγκών	118.513
Χρηματοδότηση	
Ειδικά ομόλογα Ελληνικού Δημοσίου	140
Βραχυπρόθεσμος δανεισμός	12.373
Μηχανισμός Στήριξης	106.000
Σύνολο δανεισμού	118.513

Πηγή: Υπ. Οικονομικών

ζονται, ότι με το κούρεμα των ελληνικών ομολόγων θα μειωθούν οι τοκοχρεολυτικές δόσεις και έτσι η οικονομία θα μπει σε αναπτυξιακή τροχιά και βαθμιαία θα «μειώνεται η ύφεση». Εφτασαν στο σημείο να υπολογίσουν τις νέες δόσεις των τόκων μετά το κούρεμα των ελληνικών ομολόγων, πριν καν πραγματοποιηθεί η συμφωνία του χρηματιστικού κεφαλαίου με την κυβέρνηση για το κούρεμα των ομολόγων, που θα συνοδευθεί με πολύ μεγάλη αύξηση των επιτοκίων. Τα επιτόκια των νέων ομολόγων (εάν τελικά κλείσει η συμφωνία), θα ξεπεράσουν το 8%. Αυτό είναι γνωστό σε όλους και έτσι δεν φιλοδοξούμε ότι κάνουν εμείς κάποια αποκάλυψη.

Ο Ε. Βενιζέλος από τις 18 Νοέμβρη δήλωνε ότι γνωρίζει μεν το ύψος του επιτοκίου, αλλά δεν θα το ανακοινώσει αυτός, γιατί είναι υπουργός Οικονομικών. Η αλήθεια είναι ότι δεν το ανακοινώνει όχι γιατί είναι υπουργός Οικονομικών, αλλά γιατί αν το ανακοίνωνε δε θα μπορούσε να δημαγωγεί, ότι με τη μείωση των χρονιάτικων καταβολών των τόκων θα μειώνονταν οι συνολικά οφειλόμενοι τόκοι και έτσι η ελληνική οικονομία θα οδηγούνταν σε αναπτυξιακή πορεία, μέσω της βαθμιαίας μείωσης της «ύφεσης».

Στις 29 Νοέμβρη, ο διοικητής της Τράπεζας της Ελλάδος Γ. Προβόπουλος ρωτήθηκε στη Διαρκή Επιτροπή Οικονομικών Υποθέσεων της Βουλής αν το επιτόκιο των νέων ομολόγων θα είναι 8%. Δεν τόλμησε να το διαψεύσει ως πληροφορία, λέγοντας ότι δεν το γνωρίζει, γιατί δεν το χειρίζεται ο ίδιος, συμπλήρωσε όμως με νόημα ότι αν το επιτόκιο είναι μεγάλο εξανεμίζονται τα οφέλη από τη μείωση του χρέους. Στην ουσία, επιβεβαίωσε ότι θα είναι τόσο μεγάλο το επιτόκιο, μετά το κούρεμα των ελληνικών ομολόγων, που δε θα υπάρξει κανένα όφελος από το κούρεμα

τους, μιας και θα πληρώνουμε τόκους για περισσότερα χρόνια και συνολικά θα πληρώσουμε περισσότερους τόκους. Ακόμη, με το κούρεμα αυτό θα σφραγιστεί μόνο το χρηματιστικό κεφάλαιο, που ενδιαφέρεται αποκλειστικά να εξασφαλίσει τη συνεχή καταβολή των τοκοχρεολυσίων από το ελληνικό κράτος!

Τι θα συμβεί με τα ομόλογα των Ταμείων;

Καταρχάς, παραμένει ανοιχτό ζήτημα ποια είναι τελικά η ονομαστική τιμή των ελληνικών ομολόγων που έχουν στην κατοχή τους τα ασφαλιστικά ταμεία. Κατά την άποψή μας, τα ασφαλιστικά ταμεία έχουν στην κατοχή τους ελληνικά ομόλογα ύψους 28 δισ. ευρώ. Πιστεύουμε ότι είμαστε κοντά στην πραγματικότητα. Αντίθετα, οι πληροφορίες που δίνονται από την τρικομματική κυβέρνηση και τον καθ' ύλην αρμόδιο διοικητή της ΤτΕ Γ. Προβόπουλο είναι αντιφατικές. Στην Εισηγητική Έκθεση του Κρατικού Προϋπολογισμού, σελίδα 98, που αναφέρεται στα περιουσιακά στοιχεία των ασφαλιστικών ταμείων, αναφέρεται ότι αυτά έχουν στην κατοχή τους ελληνικά ομόλογα ονομαστικής τιμής 25,108 δισ. ευρώ, ενώ ο Γ. Προβόπουλος, απαντώντας σε ερώτηση του βουλευτή Π. Κουρουμπλή, δήλωσε ότι τα ασφαλιστικά ταμεία έχουν στην κατοχή τους ελληνικά ομόλογα ονομαστικής τιμής 23-24 δισ. ευρώ. Ο Γ. Προβόπουλος, ως ο καθ' ύλην αρμόδιος, έπρεπε να είναι ακριβής, μιας και γνωρίζει ακριβώς ποια είναι η ονομαστική τιμή των ομολόγων που έχουν στην κατοχή τους τα ασφαλιστικά ταμεία. Γνωρίζει, γιατί με εντολή δική του από τον Ιούνιο του 2008 μέχρι σήμερα γύρισαν όλα τα «διαθέσιμα» των ασφαλιστικών ταμείων στην ΤτΕ σε

ομόλογα του ελληνικού δημοσίου. Σύμφωνα με δική μας έρευνα, το φθινόπωρο του 2011 τα «διαθέσιμα» των ασφαλιστικών ταμείων ήταν 18,8 δισ. ευρώ.

Στο ερώτημα τι θα γίνει με το κούρεμα των ελληνικών ομολόγων, την απάντηση έδωσαν τόσο ο υπουργός Εργασίας Γ. Κουτρουμάνης όσο και ο διοικητής της ΤτΕ Γ. Προβόπουλος. Ο μεν πρώτος είπε ότι τα ασφαλιστικά

ταμεία θα χάσουν τα μισά, αλλά η απώλεια αυτή είναι μικρή σε σχέση με τις μελλοντικές ανάγκες των ασφαλιστικών ταμείων (!) ο δε δεύτερος είπε ότι η απώλεια θα είναι μεγάλη. Από τις δύο απαντήσεις βγαίνει το συμπέρασμα, ότι στο κούρεμα των ελληνικών ομολόγων που έχουν στην κατοχή τους τα ασφαλιστικά ταμεία θα ακολουθηθεί άλλη πολιτική επιτοκίων απ' αυτή των τραπεζών. Στα ασφαλιστικά ταμεία θα δοθούν νέα ομόλογα του ελληνικού δημοσίου μικρότερης ονομαστικής τιμής και με επιτόκιο μικρότερο απ' αυτό που θα δοθεί στις τράπεζες και στο χρηματιστικό κεφάλαιο. Διαφορετικά δε θα μιλαγαν για μεγάλη απώλεια των ασφαλιστικών ταμείων μέσω του κούρεματος των ομολόγων.

Γ' αυτό οι εργαζόμενοι και οι συνταξιούχοι έχουν δύο λόγους για ν' αντιδράσουν και να εναντιωθούν στο κούρεμα των ομολόγων των ασφαλιστικών ταμείων. Ο πρώτος λόγος, όχι ο σπουδαιότερος, είναι ότι δεν ρωτήθηκαν τα ΔΣ των ασφαλιστικών ταμείων. Ο δεύτερος και σπουδαιότερος είναι ότι κυβέρνηση και χρηματιστικό κεφάλαιο μεθοδεύουν τη λύση διαφορετικών επιτοκίων στο κούρεμα των ελληνικών ομολόγων, αυτών που κατέχουν τα ασφαλιστικά ταμεία κι αυτών που κατέχουν οι τράπεζες, ελληνικές και ξένες.

Κλείνουμε με μικρή αναφορά στο ύψος των ομολόγων και των δανείων που λήγουν την περίοδο 2012-2014. Σύμφωνα με στοιχεία του υπουργείου Οικονομικών του Ιουνίου του 2011, την περίοδο 2012-14 λήγουν ομόλογα και δάνεια ύψους 131 δισ. ευρώ. Το Σεπτέμβριο του 2011 αυτά ανέβηκαν στα 149,2 δισ. ευρώ! Δεν νομίζουμε ότι χρειάζεται να προσθέσουμε εμείς κάτι γι' αυτή την αύξηση των 18,2 δισ. ευρώ.

Οι χαλυβουργοί πρέπει να νικήσουν

Στην έβδομη εβδομάδα της μπαίνει η μεγάλη απεργία των εργατών της Ελληνικής Χαλυβουργίας και ο καπιταλιστής Μάνεσης απέλυσσε άλλους 16 εργάτες, ανεβάζοντας στους 50 το συνολικό αριθμό των απολυμένων. Η απάντηση ήταν και πάλι ομόφωνη από τους απεργούς: 'Η όλοι ή κανένας. Κι όταν λέμε όλοι, εννοούμε όλοι με πλήρες ωράριο, χωρίς καμιά μείωση αποδοχών.

Έχει γίνει φανερό, πλέον, ότι η συγκεκριμένη απεργία έχει ξεφύγει από τα όρια του συγκεκριμένου εργοστασίου. Το σύνολο των καπιταλιστών έχει πέσει πάνω στον Μάνεση, υπενθυμίζοντάς του το καθήκον του έναντι της τάξης του. Αν αυτός κάνει πίσω, τότε το παράδειγμα των εργατών της Χαλυβουργίας θα εμψυχώσει τους εργάτες και άλλων εργοστασίων, που είτε έχουν ήδη σκύψει το κεφάλι είτε δέχονται εκβιασμό για εκ περιτροπής εργασία ή μεγάλες μειώσεις μισθών.

Όμως, και οι εργάτες της Χαλυβουργίας γίνονται δέκτες μιας πολύ πλατιάς ταξικής αλληλεγγύης που απλώνεται σ' όλη τη χώρα. Όλοι οι εργαζόμενοι θέλουν να δουν έναν κλάδο, ένα χώρο δουλειάς να νικά. Γι' αυτό και στηρίζουν τους απεργούς χαλυβουργούς όχι μόνο ηθικά, αλλά και υλικά, ώστε να μην τους γονατίσει η πείνα.

Χαρατσοπαίχνιδα

Δεν θα υπάρξει μπάτσος, τελικά, στις επιτροπές που θα κρίνουν αν ο χαρατσωμένος έχει αντικειμενική αδυναμία να πληρώσει, οπότε δεν θα του κόβουν το ρεύμα. Ο Παπουτσής βρήκε την ευκαιρία να το παίξει δημοκρατικός και ο Βενιζέλος έκανε την ανάγκη φιλοτιμία και ανακοίνωσε, με ποπ paper, ότι έτσι είναι καλύτερα, γιατί και ο ίδιος δεν θα ήθελε να έχει κατασταλαχτική χροιά η επιτροπή, αλλά να είναι φιλική προς τον πολίτη (όταν έπαιρνε την απόφαση να βάλει και μπάτσο, δεν το είχε σκεφτεί αυτό;).

Στο μεταξύ, όσο ο κόσμος προσέρχεται στα γραφεία της ΔΕΗ και στις τράπεζες και πληρώνει τόσο μειώνεται και η δραστηριότητα των διάφορων «δεν πληρώνω». Από τη στιγμή που το παιχνίδι το πήραν στα χέρια τους οι δυνάμεις της καθεστωτικής αριστεράς, ήταν επόμενο να το καταντήσουν μια εκφυλιστική διαδικασία διαμαρτυρίας, μέσω της οποίας επιχειρούν να στηρίξουν τους εκλογικούς τους μηχανισμούς στις γειτονιές. Ο Περισσός στήνει «λαϊκές επιτροπές» και τα ανακατεύει όλα μαζί. Ο δε ΣΥΡΙΖΑ έχει βάλει μπροστά τους δημάρχους του, οι οποίοι μετά τους αρχικούς λεονταρισμούς κατέληξαν να ζητάνε εξουσιοδοτήσεις από τον κόσμο για να κάνουν ομαδικές προσφυγές στα δικαστήρια! Σε λίγο θα πλαισιώσουν τις επιτροπές του Βενιζέλου, για να ελέγχουν αν θα είναι δίκαιες οι κρίσεις τους, πουλώντας εκδούλευση σε ανθρώπους άφραγκους και απελπισμένους.

Όταν μια δίκαιη λαϊκή απαίτηση φτάνει να κριθεί από ένα αστικό δικαστήριο (χρειάζεται μήπως να πούμε ποια θα είναι η απόφαση του ΣτΕ;), τότε το παιχνίδι είναι χαμένο. Κι είναι χαμένο γιατί από την αρχή ήταν καθαρό ότι η άρνηση πληρωμής του χαρατσοπαίχτη ήταν η άλλη όψη των «αγανακτισμένων» και των 24ωρων των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ.

Η εργασιακή εφεδρεία καιροφυλακτεί

Οεφιάλης της εργασιακής εφεδρείας δεν έχει απομακρυνθεί για τους εκπαιδευτικούς. Τούτο προκύπτει από το Δελτίο Τύπου που εξέδωσε το υπουργείο Παιδείας, για να απαντήσει σε πρωτοσελιδο ρεπορτάζ του «Εθνους», το οποίο επικαλούνταν κυβερνητικές πηγές «που κάνουν λόγο για ενεργοποίηση του αρχικού σχεδιασμού της κυβέρνησης να εφαρμόσει το προσυνταξιοδοτικό καθεστώς εφεδρείας στους εκπαιδευτικούς στα τέλη του σχολικού έτους».

Ιδού πώς απάντησε το υπουργείο Παιδείας: «Μετά από κατάθεση στοιχείων για την ομαλή λειτουργία του εκπαιδευτικού συστήματος (Πρωτοβάθμια, Δευτεροβάθμια, Τριτοβάθμια Εκπαίδευση), το Υπουργικό Συμβούλιο αποφάσισε την εξαίρεση των εκπαιδευτικών από τη ρύθμιση της εφεδρείας». Τι προκύπτει από την απάντηση αυτή; Πρώτον ότι η εξαίρεση των εκπαιδευτικών βασίστηκε στην κατάθεση στοιχείων από το υπουργείο Παιδείας, που όμως μπορεί αύριο να αλλάξουν και να επιτρέψουν την εφαρμογή της εργασιακής εφεδρείας. Ειδικά μετά τη συνέχιση του σαρωτικού Καλλικράτη με νέες συγχωνεύσεις-καταργήσεις σχολείων, με την συστηματική καθιέρωση πληθωρικών τμημάτων, με την ουσιαστική κατάργηση της δεύτερης ξένης γλώσσας στο δημοτικό-γυμνάσιο, με την επιβολή της δεύτερης ανάθεσης ειδικότητας στους εκπαιδευτικούς, με τη νέα διάταξη των μαθημάτων στο «νέο Λύκειο», κ.λπ., που μπορεί να δημιουργήσουν «πλεόνασμα» εκπαιδευτικών. Δεύτερον, η εξαίρεση των εκπαιδευτικών δε μπορεί να εφαρμόζεται στο διηνεκές. Δεν υπάρχει καμιά ρητή δέσμευση του υπουργείου Παιδείας ότι θα συμβεί κάτι τέτοιο.

Τα παραπάνω, βέβαια, δε χρειαζόταν να τα αποκαλύψει το «Εθνος». Κανένας σήμερα εργαζόμενος δεν εμπιστεύεται την κυβέρνηση και τους γκαουλάτερ της τρόικας, που τώρα λεν «έτσι» κι ύστερα από λίγο «γιουβέτσι», αν κρίνουν ότι τα μέτρα δεν επαρκούν για να καλυφθούν οι «τρύπες», που συνεχώς εφευρίσκονται για να εξοντώσουν τον ελληνικό λαό, να τον εξανδραποδίσουν, να του τα πάρουν όλα, να τον μετατρέψουν σε εργάτη γαλέρας. Και βέβαια, θυμόμαστε και τη δήλωση της Χριστοφιλοπούλου ότι η εργασιακή εφεδρεία «προβλέπεται και για τους εκπαιδευτικούς, αλλά σε επόμενη φάση» (Real FM).

Προπαντός η επιχειρηματικότητα!

Μπορεί τα σχολεία να μην έχουν θέρμανση, βιβλία και «σάβλι» για λειτουργικά έξοδα, μπορεί τα πανεπιστήμια να ασφυκτιούν και να προειδοποιούν για «λουκέτο», όμως πάνω απ' όλα έχουν σεμινάρια και δράσεις για την προώθηση της επιχειρηματικότητας. Σεμινάρια και δράσεις, όπου θεοποιούνται οι «αξίες» του ατομικού κέρδους, του ανταγωνισμού, του πλουτισμού μέσα από την απλήρωτη δουλειά των εργατών, της υποταγής και πειθάρχησης στα αφεντικά.

Οι νέοι πρέπει να διδαχθούν τις αξίες «του επιχειρείν» όχι, βέβαια, για να γίνουν μεθαύριο καλοί επιχειρηματίες, αλλά για να γίνουν υποταγμένοι εργαζόμενοι.

Στο πλαίσιο αυτό εντάσσεται και το σεμινάριο «Προωθώντας την Επιχειρηματικότητα στην Ανώτατη Εκπαίδευση», που διοργάνωσε το υπουργείο Παιδείας, με τη συμμετοχή στελεχών των λεγόμενων Μονάδων Καινοτομίας και Επιχειρηματικότητας των ΑΕΙ, οι οποίες θα μετεξελεχθούν, σύμφωνα με το νόμο-πλαίσιο της Διαμαντοπούλου σε «Γραφεία Καινοτομίας και Διασύνδεσης» (διάλογος επικοινωνίας με τις επιχειρήσεις και προώθησης ανάλογα καταρτισμένου και πειθαρχημένου εργατικού δυναμικού στους καπιταλιστές). Στο σεμινάριο «καλές πρακτικές» παρουσίασαν «ειδικοί» για την επιχειρηματικότητα στην εκπαίδευση από το Βέλγιο, τη Φινλανδία, τη Γερμανία και την Ολλανδία.

Οι πρακτικές αυτές συνιστούν την παρέμβαση «ενεργών επιχειρηματιών της πράξης», που θα λειτουργούν ως «μέντορες» για «την ανάπτυξη επιχειρηματικής κουλτούρας». Στο ίδιο πλαίσιο, πραγματοποιήθηκε και ειδική εκδήλωση για την επιβράβευση των μελών του Σωματείου Επιχειρηματικότητα Νέων - Junior Achievement Greece, για τη συμβολή τους στην προώθηση της Επιχειρηματικότητας και της Καινοτομίας στη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση.

Η Παιδεία στα βάρραθρα

«Για εμάς η λιτότητα σημαίνει σοβαρότητα, αυστηρότητα, αποτελεσματικότητα, μα προπάντων δικαιοσύνη και ισότητα... πρέπει να εγκαταλείψουμε την αυταπάτη ότι είναι δυνατή η διατήρηση ενός τύπου ανάπτυξης που στηρίζεται στην τεχνική διόγκωση της ατομικής κατανάλωσης και παράγει σπατάλες, παρασιτισμό, άδικο πρόνομια και διασπάθιση κοινωνικών πόρων».

Τα λόγια του γκεσεμιού του ιταλικού ευρωκομμουνισμού Μπερλιγκουέρ χρησιμοποιήσε η Διαμαντοπούλου, μιλώντας κατά τη συζήτηση του προϋπολογισμού στη Βουλή, για να βάλει ακόμη μια φορά την πραγματικότητα με το κεφάλι κάτω, ισχυριζόμενη με θράσος ότι το μεγάλο στοίχημα της κυβέρνησης είναι να μετατρέψει «την άδικη και αιματηρή λιτότητα... σε δίκαιη και αποτελεσματική για τους πολίτες αυστηρό-

τητα και ατομική και συλλογική αλλαγή τρόπου ζωής» (η «δίκαιη αυστηρότητα για τους πολίτες» είναι η συνεχής αβάσταχτη επιβάρυνση μισθωτών και συνταξιούχων και η ενίσχυση των τραπεζών και των τοκογλύφων του διεθνούς και η «ατομική και συλλογική αλλαγή τρόπου ζωής» η άλωση κάθε εργασιακού δικαιώματος και η επιστροφή στο μεσαίωνα).

Μεταφέροντας την ειδυλλιακή αυτή εικόνα στο πεδίο της αρμοδιότητάς της, η Διαμαντοπούλου δήλωσε: «Η επιλογή μας ήταν από τη πρώτη μέρα: με λιγότερες δαπάνες, καλύτερο αποτέλεσμα. Λιγότερα χρήματα αλλά σαφείς στόχοι, βαθιές μεταρρυθμίσεις, περισότερη δουλειά, καλύτερο αποτέλεσμα». Η υπουργός Παιδείας μας θεωρεί ντιπ χαχόλους. Τη στιγμή που είναι παγκοίνως

γνωστό ότι τα σχολεία έχουν φθάσει στα όριά τους και απλά φυτοζωούν. Τα βιβλία δεν αναμένεται να τα πάρουν στο σύνολό τους τα παιδιά ούτε σα δώρο Χριστουγέννων, οι λειτουργικές δαπάνες έχουν εξαπμιστεί, οι αίθουσες είναι παγωμένες και η θέρμανση, αν υπάρχει, παρέχεται με το σταγονόμετρο, τα πληθωρικά τμήματα είναι ο κανόνας στα μεγάλα αστικά κέντρα, εκπαιδευτικοί λείπουν ακόμη απ' τα σχολεία, η δεύτερη ξένη γλώσσα ουσιαστικά καταργήθηκε, όλες οι μορφές στήριξης της εκπαιδευτικής διαδικασίας (τμήματα ένταξης, ενισχυτική διδασκαλία, κ.α.) διαγράφηκαν, οι γονείς καλούνται να βάλουν βαθιά το χέρι στην τσέπη κ.λπ. Αντίστοιχα, στα Πανεπιστήμια η κατάσταση είναι ασφυκτική και πολλά τμήματα, ειδικά σε περιφερειακά ιδρύματα κινδυνεύουν να βάλουν λουκέτο, ενώ προ των πυλών είναι

Προετοιμάζουν την επιστροφή της αξιολόγησης

Το νέο μισθολόγιο-φτωχολόγιο στο δημόσιο, που καθιερώνει μισθούς-προνοιακά βοηθήματα ειδικά για τους νεοδιόριστους, χρησιμοποιεί την κατάταξη στους διάφορους βαθμούς και το πέρασμα από τον ένα βαθμό στον άλλο ως μηχανισμό-καρμανιόλα για τη μισθολογική καθήλωση. Τούτο το «πέραςμα» δεν γίνεται αβίαστα και ακώλυτα. Απαιτεί εφαρμογή της αξιολόγησης, που θα βασίζεται στην εκτίμηση «επίτευξης των στόχων» και σε συγκεκριμένη ποσοστωση. Με ακορμιά, λοιπόν, το νέο μισθολόγιο ο μπαμπούλας της αξιολόγησης επανέρχεται με εκβιαστικό και εξαναγκαστικό τρόπο, συνδεδεμένος με το μισθολόγιο και στην εκπαίδευση.

Στα σχολεία, η επιστροφή του επιθεωρητισμού, με όποια ονομασία αυτός κουκουλωνόταν (αξιολόγηση, αυτοαξιολόγηση) προκαλούσε πάντοτε ρήξη και αντιδράσεις. Γι' αυτό και ο «νόμος Αρσένη» που τον επανέφερε έμεινε ως τώρα στα χαρτιά. Τώρα, μέσα στη γενική επίθεση που επιχειρείται ενάντια στα δικαιώματα των εργαζόμενων, το υπουργείο Παιδείας επανέρχεται. Από τη στιγμή που ανέβηκε στον υπουργικό θώκο η φράου Αναφάνη κάνει συχνά-πυκνά αναφορές στην αξιολόγηση και στην αναγκαιότητα εφαρμογής της, ενώ η αξιολόγηση αποτελεί και ουσιαστικό συστατικό στοιχείο του «νέου σχολείου».

Το σχολείο της αμάθειας, το σχολείο προώθησης απλά των δεξιοτήτων απαιτεί ταυτόχρονα και την πειθάρχηση,

την επιβολή της σιωπής των αμνών από εκπαιδευτικούς και μαθητές. Το «ανταγωνιστικό σχολείο», που λειτουργεί με όρους «ανταποδοτικούς», με όρους επιχείρησης, που ιδιωτικοποιεί αναφανδόν κάθε πλευρά της λειτουργίας του που μπορεί να ιδιωτικοποιηθεί και βασίζεται στις τσέπες των γονιών και στους μισθούς πείνας των εκπαιδευτικών είναι φυσικό να συνοδεύεται και από ένα ιδεολόγημα -αυτό της αξιολόγησης για να «βελτιωθεί η ποιότητα του παρεχόμενου έργου»- που να καθιστά εφικτή και αποδεκτή την κατηγοριοποίηση και τελικά την τιμωρία σχολικών μονάδων, εκπαιδευτικών και μαθητών, που θα πέφτουν στα βάρραθρα της αφάνειας και του κλεισίματος της στρόφιγγας της κρατικής χρηματοδότησης.

Από την άλλη, η πρωτοφανής εγκατάλειψη του δημόσιου σχολείου απ' την πλευρά της Πολιτείας, τα συνεχή αντιλαϊκά μέτρα που κα-

θιστούν βασιανιστική τη λειτουργία του, η ραγδαία χειροτέρευση της θέσης των εκπαιδευτικών, τα παραδείγματα γυμνοσάλιαγκων της εκπαίδευσης που πάντα βρίσκονται στον αφρό και στα πόδια της διοικητικής και εκπαιδευτικής ιεραρχίας, αλλά και οι μνημές του επιθεωρητισμού, που ευτυχώς παραμένουν ισχυρές στην εκπαίδευση, δεν αφήνουν πολλά περιθώρια στο υπουργείο Παιδείας να παρουσιάσει το δηλητήριο που ετοιμάζει σα μέλι.

Γι' αυτό πονηρά σκεπτόμενη η ηγεσία του, για να μην προκαλέσει «άγχος» στους εκπαιδευτικούς, όπως χαρακτηριστικά ισχυρίστηκε η Διαμαντοπούλου, αποφάσισε να ξεκινήσει από τη λεγόμενη «αυτοαξιολόγηση», που αρχικά εφαρμόστηκε «πilotικά» και με «εθελοντικό τρόπο». Σ' αυτήν πρέπει να σημειώσουμε ότι έσπευσαν να ενταχθούν μια κουστωδία «προθύμων» σχολείων, κυρίως ιδιωτικών, και πειραματικών

και κάποιων σχολείων της επαρχίας (σύμφωνα με το υπουργείο 500 περίπου τον αριθμό). Τα αποτελέσματα αυτής της «φάμπρικας», που θα αποτελέσει το πρώτο βήμα για την επιβολή της αξιολόγησης, παρουσίασε η υφυπουργός Χριστοφιλοπούλου στην Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων της Βουλής, επαναλαμβάνοντας τα γνωστά: «Οι ως τώρα «αρνούμασταν μια διαδικασία που μας κάνει καλύτερους», ότι «εισήγαμε την εσωτερική αξιολόγηση στις σχολικές μονάδες και όχι την εξωτερική, παρόλο που την υιοθετούν οι περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες», ότι «η αυτοαξιολόγηση αποτελεί μια πολύ σημαντική παρέμβαση βελτίωσης του εκπαιδευτικού συστήματος, πρωτίστως προς όφελος του μαθητή αλλά και των εκπαιδευτικών, του έργου τους και συνολικά της σχολικής κοινότητας» (σ.σ. εδώ γελάμε, τη στιγμή που τα βιβλία δεν έχουν φθάσει ακόμη στο σύνολό τους στα σχολεία, τα λειτουργικά έξοδα είναι στο ναδίρ, οι μαθητές στοιβάζονται σε πληθωρικά τμήματα και οι δάσκαλοι κυριολεκτικά πεινάνε και δεν ξέρουν τι θα τους ξημερώσει).

Η παρουσία της Χριστοφιλοπούλου στη Βουλή υπενθύμισε στους εκπαιδευτικούς ότι η αξιολόγηση ήταν και είναι σταθερός στόχος του υπουργείου Παιδείας, ενώ θυμίζουμε ότι αποτελεί και δέσμευση της κυβέρνησης απέναντι στους τρoικανούς (υπάρχει ειδική αναφορά στο Μνημόνιο).

Γιούλα Γκεσούλη

σαρωτικός «πανεπιστημιακός Καλλιγράφος».

Την τραγική αυτή πραγματικότητα, που βιώνουν όλες οι εκπαιδευτικές βαθμίδες, η Διαμαντοπούλου την ισοσκελίζει με τις «βαθιές μεταρρυθμίσεις» που πραγματοποιήσε και μ' αυτές που έχει στα σκαριά. Εννοεί την ιδιωτικοποίηση πλευρών της λειτουργίας του δημόσιου σχολείου, με φόρτωμα των δαπανών στις πλάτες των γονιών και των εργαζόμενων, την παρέμβαση των επιχειρήσεων στο περιεχόμενο και τη λειτουργία του σχολείου, τη διοίκηση από διευθυντές-μάντζερ που θα φροντίζουν για την εξεύρεση «πόρων» για την επιβίωση των σχολείων και θα επιβάλλουν την σιωπή των αμνών με την ενεργοποίηση και εφαρμογή των φασιστικών διατάξεων του δημοσιούπαλληλικού κώδικα, τους εξαθλιωμένους, φοβισμένους και υποταγμένους δασκάλους του νέου φτωχολόγιου, εννοεί την ταφόπλακα στο δημόσιο Πανεπιστήμιο, που έβαλε με την ψηφίωση του νέου νόμου-πλαίσιο.

Στο τελευταίο αυτό επίτευγμα της σύμπραξης όλου του μαύρου μετώπου των υποστηρικτών του Μνημόνιου, η υπουργός Παιδείας έκανε μάλιστα ιδιαίτερη αναφορά, φροντίζοντας να στείλει και πάλι τρομοκρατικό μήνυμα σε όσους τολμούν να αντιστέκονται: «Η εφαρμογή του νόμου δεν επαφίεται στην καλή διάθεση των διοικήσεων ούτε στη δική τους ερμηνεία του Συντάγματος. Θα ήθελα από τον βήματα της Βουλής να κάνω σαφές ότι οι διοικήσεις που αρνούνται με συγκεκριμένους τρόπους την εφαρμογή του νόμου, παίρνουν όλη την ευθύνη της μη λειτουργίας του Πανεπιστημίου ή του ΤΕΙ, λόγω των σαφών επιπτώσεων που καταγράφονται στο νόμο. Τα φαινόμενα βίας, εξουσιομανίας και φασιστικής επιβολής μειοψηφικών απόψεων τελειώνουν μαζί με μια εποχή με πολλά συμπτώματα παρακμής», δήλωσε.

Μπορεί η Διαμαντοπούλου να θέλει να κάνει το μαύρο άσπρο, η κατάσταση, όμως, ασφυξίας στην εκπαίδευση τη διαψεύδει. Και η κατάσταση αυτή θα γίνει ακόμη πιο δραματική, με βάση τα όσα προβλέπει ο ίδιος ο κρατικός προϋπολογισμός για την Παιδεία (ακόμη κι αν εφαρμοστεί ως έχει και δεν τροποποιηθεί στην πορεία μια, δυο και τρεις φορές, αφού οι τριόκκοι και οι ντόπιοι σφουγγοκωλάριοι τους ανακαλύπτουν συνεχώς «τρύπες» στην εξοικονόμηση εσόδων).

Μόνο 2,7% του ΑΕΠ είναι για το 2012 οι δαπάνες για την Παιδεία, ποσοστό χαμηλότερο και από το εξελεστικό 2,88% του 2011 και το 2,77% του 2010. Σύμφωνα με τον τακτικό προϋπολογισμό, οι πιστώσεις που αναλογούν στο υπουργείο Παιδείας για το 2012 είναι 5.733.273.000 ευρώ, μειωμένες κατά 534.799.132,54 ευρώ σε σχέση με το 2011, που και πάλι ήταν πεσοκομμένες σε σχέση με το 2010. Από τις πιστώσεις αυτές 1.747.780.000 ευρώ αντιστοιχούν στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση (143.280.528 ευρώ λιγότερα σε σχέση με το 2011), 2.191.659.000 ευρώ στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση (212.559.332 ευρώ λιγότερα από πέρυσι), 289.989.000 ευρώ στον τεχνολογικό τομέα (από 353.280.431 ευρώ το 2011) και 869.056.000 στον πανεπιστημιακό τομέα (από 890.431.510 το 2011). Φωτογραφική αποτύπωση του πεσοκόμματος των μισθών των εκπαιδευτικών, που θα επέλθει με την εφαρμογή του νέου μισθολόγιου είναι και οι δαπάνες για μισθούς και συντάξεις. Στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση αυτές είναι 1.734.340.000 ευρώ (1.985.005.912,86 το 2010) και στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση 2.166.938.000 (από 2.385.411.227,12 το 2010).

Γιούλα Γκεσούλη

Εκπρόσωπος των μεγάλων αφεντικών

Μπορεί να συμπεριφέρεται σαν σιγανοππαδιά, μπορεί να μιλάει με ύφος ιεροκήρυκα επαρχιακής μητρόπολης, μπορεί οι αγιογράφοι του να τον εμφανίζουν σαν έναν ικανότατο τεχνοκράτη και μόνο, όμως ο Παπαδήμος κάθε άλλο παρά μη-πολιτικός είναι. Η ομιλία με την οποία έκλεισε την ανιαρή συζήτηση για τον προϋπολογισμό του 2012 ήταν μια καθαρά πολιτική ομιλία, με μηνύματα προς πολλούς αποδέκτες, στην οποία συμπυκνώθηκαν οι προτεραιότητες της ελληνικής αστικής τάξης και των «μεγάλων προστάτων», οι οποίοι ασκούν επίσημα πλέον και την πολιτική διοίκηση, με τον Παπαδήμο εντολοδόχο τους.

Με προκλητικό τρόπο ταύτισε την κυβέρνησή του, μια κυβέρνηση που δεν έχει ούτε την τυπική νομιμοποίηση μιας προηγούμενης εκλογικής διαδικασίας, με τη βούληση του ελληνικού λαού: «Η κυβέρνηση της ελληνικής συνεργασίας εκφράζει την ενότητα και την αποφασιστικότητα του ελληνικού λαού απέναντι στη δεινότερη κρίση των τελευταίων δεκαετιών». Αυτό αποτελεί ύβριν και ο Παπαδήμος τη διέπραξε εν πλήρη συνειδήσει.

Μέμφθηκε τον ελληνικό λαό λέγοντας με αβρότητα το «όλοι μαζί τα φάγαμε» του Πάγκαλου: «Μέσα από αυτήν την κρίση μάθαμε με σκληρό τρόπο ότι τα λάθη και οι παραλείψεις πληρώνονται, ότι η ευημερία δεν χτίζεται με τεχνάσματα και δανεικά, προϋποθέτει οργάνωση και συνέχεια, τήρηση των κανόνων, σκληρή, πειθαρχημένη και παραγωγική δουλειά».

Με θράσος Μαρίας Αντουανέτας, υποβάθμισε αλήτικα την οργή και την απόγνωση εκατομμυρίων εργαζόμενων και νέων σε... προβληματισμό: «Κατανοώ τον προβληματισμό του μέσου πολίτη και μάλιστα σε μια περίοδο που βλέπει τα εισοδήματα να μειώνονται, την ανεργία να αυξάνεται και τις άμεσες οικονομικές προοπτικές να μη βελτιώνονται». Κι αμέσως μετά υποσχέθηκε... ακόμα χειρότερες μέρες: «Όμως εύκολες λύσεις δεν υπάρχουν. Πρέπει όλοι να καταβάλουμε τεράστια προσπάθεια για να μπορέσει η οικονομία να βγει από το αδιέξοδο στο οποίο κινδυνεύει να περιέλθει και να επανέλθει σε πορεία ανάπτυξης και ευημερίας». Ποιοι «όλοι»; Ο λαός στενάζει, οι άνεργοι έχουν φτάσει σε απόγνωση, παιδιά λιποθυμάνε από αστία στα σχολεία, οι καπιταλιστές εξακολουθούν να σοδειάζουν κέρδη, στα εργοστάσια, τα καταστήματα, τα γραφεία βασιλεύει ο νόμος του κνούτου, εργατικό Δίκαιο δεν υπάρχει πλέον κι ο Παπαδήμος μιλάει για «προσπάθεια όλων».

Ως γνήσιος αστός πολιτικός, δεν παρέλειψε ν' αναφέρεται συνεχώς σε «εθνικούς στόχους», «εθνική προσπάθεια» κτλ. «Ο αγώνας για τη δημοσιονομική εξυγίανση και

την αναδιάρθρωση της οικονομίας, που θα επιτρέψουν τη βιώσιμη και ισόρροπη ανάπτυξη, είναι εθνικός». «Σας καλώ να στηρίξετε την προσπάθεια και να συμβάλλετε στο εθνικό αποτέλεσμα». «Με εθνική ενότητα, με σκληρή δουλειά, με πίστη στις δυνάμεις της χώρας η Ελλάδα θα έχει το καλύτερο μέλλον που της αξίζει».

Εκπροσωπώντας τα μεγάλα αφεντικά, «τα χωσε» στα πολιτικά κόμματα εξουσίας: «Η οικονομική κρίση στη χώρα μας δεν είναι μια μπόρα που σύντομα να περάσει. Θα έχει διάρκεια γιατί είναι το αποτέλεσμα ανισορροπιών που διογκώθηκαν επί σειρά ετών. Είναι το αποτέλεσμα συσσώρευσης λαθών και παραλείψεων πολιτικής που οδήγησαν στη συσσώρευση του υπερβολικού δημόσιου χρέους. Είναι αποτέλεσμα λύσεων που αναβλήθηκαν ή που ποτέ δεν εφαρμόστηκαν, γιατί θεωρήθηκε ότι ενείχαν βραχυπρόθεσμο πολιτικό κόστος, παρά το μακροπρόθεσμο όφελος για την οικονομία και την κοινωνία. Γι' αυτό το λόγο η αντιμετώπιση των συνεπειών λαθών και παραλείψεων θα πάρει χρόνο και θα έχει κόστος».

Αφού, λοιπόν, τα αστικά κόμματα εξουσίας τα σκάτωσαν, λύση αποτελούν μόνον αυτός και οι όμοιοί του. Γι' αυτό και δεν είπε λέξη για εκλογές, ούτε χαρακτήρισε την κυβέρνησή του μεταβατική ή ειδικού σκοπού. Αντίθετα, την παρουσίασε ως πρότυπο για κάθε αστική κυβέρνηση στο μέλλον, ενώ δεν παρέλειψε να πετάξει μηπυχτές στον Σαμαρά: «Η περίοδος είναι κρίσιμη, γιατί από τις πράξεις μας θα κριθεί το οικονομικό μέλλον της χώρας, όχι μόνο για το 2012, αλλά και για ολόκληρη τη δεκαετία που διανύουμε». «Δεν έχουμε την πολυτέλεια να μεμψιμοιρούμε ούτε να συνεχίσουμε την πρακτική των αλληλοκατηγοριών για το παρελθόν, για το ποιος φταιί και ποιος δεν φταιί. Η

ιστορία δεν θα μας συγχωρήσει εάν εγκαταλείψουμε τη μάχη για το μέλλον σκιαμαχώντας με το παρελθόν». «Η διευρυμένη ενότητα των πολιτικών δυνάμεων, που επιτεύχθηκε με το σχηματισμό αυτής της κυβέρνησης συνεργασίας, πρέπει να συμπληρωθεί από μια ουσιαστική ενότητα στην προσπάθεια που από κοινού πρέπει να καταβάλλουμε προκειμένου να επιτύχουμε». «Ο προϋπολογισμός είναι ο οδηγός της δημοσιονομικής πολιτικής που πρέπει να ακολουθήσουμε. Θέτει στόχους και κατευθύνσεις. Δεν επιτρέπει εύκολες λύσεις για τις οποίες σήμερα συμφωνούμε και αύριο τις ξεχνάμε». «Η εκτέλεση του προϋπολογισμού απαιτεί ενεργοποίηση όχι μόνο της κυβέρνησης συνεργασίας, αλλά όλων των κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων που τη στηρίζουν. Απαιτεί να μεγιστοποιήσουμε τον κοινό παρανομαστή που μας ενώνει και όχι τις τυχόν διαφορές, που είναι ήσσονος σημασίας μπροστά στην πρόκληση διάσωσης της πατρίδας». «Δεν θα είναι εύκολη, ούτε γρήγορη η έξοδος από την κρίση. Οποιοσδήποτε σχετιάζει κάτι τέτοιο δεν προσφέρει υπηρεσίες εθνικής ευθύνης». «Ο προϋπολογισμός απαιτεί μια προσπάθεια διάρκειας από τη σημερινή και τις επόμενες κυβερνήσεις».

Ο Παπαδήμος ξέρει ότι τα μεγάλα αφεντικά τον θέλουν στην κυβέρνηση πέρα από τον χρονικό ορίζοντα που αναφέρθηκε στην αρχή (χωρίς πάντως αυτή η αναφορά να περιλαμβάνεται σε κανένα από τα δύο επίσημα ανακοινωθέντα της προεδρίας της Δημοκρατίας, που εκδόθηκαν μετά τις συζητήσεις Παπανδρέου-Σαμαρά και Παπανδρέου-Σαμαρά-Καρατζαφέρη). Και είναι αποφασισμένος να μείνει όσο θα τον καλύπτουν τα μεγάλα αφεντικά, στα οποία και μόνο λογοδοτεί.

ΥΓ: Το μεγαλύτερο καλαμπούρι το είπε μιλώντας στη Βουλή ο Βε-

νιζέλος: «Δεν θα προσέλθει ο Πρωθυπουργός ως εκπρόσωπος της Ελλάδας, στη Σύνοδο Κορυφής της Ευρωπαϊκής Ένωσης με το σύμπλεγμα κατωτερότητας ενός εταίρου που είναι παρίας, που δανειζεται, που συνιστά πρόβλημα για την Ευρώπη, που είναι ένα αρνητικό στερεότυπο για την διεθνή οικονομία. Οχι. Αναλαμβάνουμε την ευθύνη μας, θα εκπληρώσουμε τις υποχρεώσεις μας, αντιλαμβανόμαστε ότι είμαστε σε μια ιδιόμορφη θέση αλλά τίποτε από αυτά δεν μας στερεί τη θεσμική μας ισοτιμία και το δικαίωμα να διατυπώνουμε τον δικό μας ευρωπαϊκό στρατηγικό λόγο. Και αν θέλετε αυτό είναι και μια υποχρέωση που αντιστοιχεί στην εθνική υπερηφάνεια και την εθνική αξιοπρέπεια όλων των Ελλήνων και όλων των Ελληνίδων».

Την καλύτερη απάντηση σ' αυτή την παπαριά την έδωσε μια μέρα αργότερα ο ίδιος ο Παπανδρέου, περιγράφοντας μια Ευρώπη όπου ο Μέρκελ και ο Σαρκοζι αποφασίζουν μόνοι τους (αναφέρθηκε χαρακτηριστικά στη γαλλογερμανική συνάντηση κορυφής της Ντοβίλ), χωρίς να ενημερώσουν κανέναν. Δεν χρειάζεται να επιχειρηματολογήσουμε γιατί ο Παπαδήμος (κι όποιος άλλος αστός πρωθυπουργός να ήταν στη θέση του) θα πάει στη Μασσαλία και απλά θα σηκώσει το χέρι για να ψηφίσει όποια πρόταση καταθέσει ο γερμανογαλλικός άξονας. Μόνο ο Τσίπρας, με τον οίστρο του ευρωλιγούρη, ονειρεύεται ότι «ο Ελληνικός λαός δικαιούται να έχει μια κυβέρνηση που θα τον υπερασπιστεί, που να μπορεί να αξιοποιήσει και να εξαντλήσει τη διαπραγματευτική ισχύ που προσδίδει στη χώρα μας ακόμα η ισότιμη συμμετοχή της θεσμικά τουλάχιστον στη Νομισματική Ένωση» και να ζητά από τον Παπαδήμο να παίξει αυτό το ρόλο στη Μασσαλία (αυτά έλεγε την Τρίτη στη Βουλή!).

Τρεις το λάδι, τρεις το ξύδι...

Τρεις το λάδι, τρεις το ξύδι, έξι το λαδόξυδο. Ή αλλιώς η αριθμητική του καραγκιόζη. Με μόνη τη διαφορά ότι ο καραγκιόζης είναι υπέρβαρος και αντιπαθέστατος. Για τον Βενιζέλο ο λόγος και την αριθμητική του, που την παρουσιάζει συνεχώς σε ομιλίες του στη Βουλή και σε συνεντεύξεις, χωρίς κανένας να έχει μπει μέχρι στιγμής στον κόπο να του πει ότι κάνει χοντροκομμένες αλχημείες. Ίδου δείγμα από την καταληκτική ομιλία του στη Βουλή για τον προϋπολογισμό, την περασμένη Τρίτη:

«Έχουμε ένα συνολικό πακέτο 240 δισ. ευρώ. Σε αυτό πρέπει να προσθέσουμε τα 100 δισ. ευρώ της μείωσης του δημοσίου χρέους που κατέχεται από ιδιώτες μέσα από τη γνωστή διαδικασία του PSI. Πρέπει να προσθέσουμε εγγυήσεις που θα χορηγηθούν για την προσωρινή ρευστότητα των Τραπεζών και πρέπει να προσθέσουμε ό,τι κατέχει στο χαρτοφυλάκιο της Η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα και όποια ρευστότητα έχει ήδη χορηγήσει η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα στο ελληνικό τραπεζικό σύστημα και αυτά είναι από μόνα τους αρκετά δισ. Είναι από μόνα τους περίπου άλλα 170 δισ. ευρώ για όσους

θέλουν να ακούν αριθμούς».

Ψέματα από την πρώτη κιόλας πρόταση. Διότι τα δάνεια από την τριόκα δεν είναι 110 συν 130, αλλά 130 συν 73, αφού το υπόλοιπο του πρώτου δανείου θα ενσωματωθεί στο δεύτερο δάνειο. Τα 100 δισ. από το «κούρεμα» πρώτον δεν υπάρχουν ακόμη και δεύτερον, αν και όταν υπάρξουν, δεν μπορούν να αθροιστούν στα δάνεια. Ακόμη, τα 30 από τα 130 δισ. του νέου δανείου θα πάνε κατευθείαν στους τοκογλύφους που θα ενταχθούν στο PSI (αν δεν υπάρξει PSI, δεν θα δοθεί αυτό το ποσό), ενώ από τα 100 δισ. που περισσεύουν, τα 30 δισ. θα δοθούν κατευθείαν για την ανακεφαλαιοποίηση των ελληνικών τραπεζών. Ετσι, τα 240 δισ. του Βενιζέλου γίνονται μόλις 143 δισ.

Δεν νομίζουμε ότι χρειάζεται να συνεχίσουμε. Είναι αυταπόδεικτο ότι ο άνθρωπος επιδίδεται σε φτηνές απατεωνιές, γι' αυτό και κάθε φορά παρουσιάζει μια διαφορετική αριθμητική (κρατάει σταθερά τα «240 δισ.» και προσθέτει αναλόγως με την κουβέντα), ποντάροντας στο ότι κανείς δεν τον αποκαλεί ψεύτη για να το βουλώσει..

ΑΝΤΙΚΥΝΩΝΙΚΑ

Δύο χιλιάδες έντεκα και τζάμπα φασαρία
Αναζητείται έξοδος απ' την προϊστορία...

Πάλι «αμαυρώθηκε η επέτειος», σύμφωνα με τον αστικό τύπο. Φρίκη!...

Μιας και λέμε για «αμαυρώσεις», «τύπο» και τα τοιαύτα, ας βουτήξουμε βαθύτερα στα σκατά που αναδύει η ειδησεογραφία: «Σοβαρότατες καταγγελίες κατά του Θέμου Αναστασιάδη έκανε η πρόεδρος της "Δημοκρατικής Συμμαχίας" Ντόρα Μπακογιάννη, λέγοντας χαρακτηριστικά: "Αυτός ο κύριος που βγαίνει αρθρογράφοντας στην εφημερίδα του και ζητά από τους Έλληνες να πληρώσουν τους φόρους και μιλά γι' αυτούς που έχουν χρήματα στην Ελβετία, πηγαίνει βόλτα

ενάμισι εκατομμύριο ευρώ μεταξύ Γαλλίας και Γερμανίας και κανείς δεν τον ρωτά πού τα βρήκε! Αυτός ο κύριος λοιπόν κάνει κριτική από την εφημερίδα του και εκβιάζει από επιχειρηματίες μέχρι πολιτικούς!". Μάλιστα υπενθύμισε ότι το θέμα το έχει φέρει στη βουλή, με το σύνολο του διοικητικού και πολιτικού συστήματος να κωφεύει». Δεν μπορείτε να πείτε, έχει και την πλάκα του να βλέπετε τέτοιους καθγάδες εντός του θλιβερού ξένου αχυρώνα. Είναι μια κάποια διασκέδαση αυτοί οι αγώνες kick boxing μεταξύ πολιτικού προσωπικού, παραρτημένων και λοιπών δομικών συστατικών της καλύτερης δημοκρατίας που είχαμε ποτέ. Ίσως γι' αυτό κάποιοι βάλθηκαν να επιστρέψουμε και τύποις σε μια λιγότερο καλύτερη δημοκρατία...

Μην έχοντας σπουδάσει τίποτε, διαβιώνοντας τρώγοντας τα λεφτά του πατέρα μας και κυκλοφορώντας με πανάκριβα ρούχα και τζιπάκια όπως το σύνολο των αριστεριστών και αντιεξουσιαστών (πάντα κατά τον αστικό τύπο και παραμένοντας στα σκατά στα οποία προαναγγείλαμε ότι εισερχόμαστε), δεν μπορούμε παρά να εκφράσουμε τον ενθουσιασμό μας μπροστά στα επιστημονικά απαυγάσματα των λαμπρών καταρτισμένων. Υποκλινόμαστε στην ακραιφώς επιστημονική πρόταση του προέδρου της Εθνικής Επιτροπής για τον Έλεγχο του Καπνίσματος, καθηγητή Παναγιώτη Μπεχράκη, όστις εκτιμά ότι «αν αυξανόταν η τιμή των τσιγάρων κατά δύο ευρώ, 150.000 δυνητικοί καπνιστές επιπλέον (κυρίως νέα παιδιά) δεν θα άναβαν ποτέ τσιγάρο». Μάλιστα, προτείνουμε το μέτρο να εφαρμοστεί παντού. Να εκατονταπλασιαστούν τα τέλη της ΕΡΤ για να αποφύγουμε τις επιβλαβείς συνέπειες της τηλεόρασης, να γίνει επί πληρωμή η χρήση διαδικτύου, να πάει το σουβλάκι στα πενήντα ευρώ για να γλιτώσουμε χοληστερίνη και τριγλυκερίδια που «θερίζουν», να απαγορευτούν τα γλυκά που δημιουργούν τόσους διαβητικούς και επιβαρύνουν τις κρατικές δαπάνες (τι γελάτε ρε;) και τόσα άλλα.

«Οι κοινοβουλευτικοί σοσιαλιστές μπορούν να έχουν μεγάλη επίδραση μόνο εάν χρησιμοποιώντας μια πολύ μπερδεμένη γλώσσα-μπορέσουν να επιβληθούν σε πολύ διαφορετικές μεταξύ τους ομάδες: πρέπει να έχουν ψηφοφόρους από την εργατική τάξη που να είναι αρκετά αδαείς ώστε να επιτρέψουν στον εαυτό τους να εξαπατηθούν από στομφώδεις εκφράσεις για τον μελλοντικό κολεκτιβισμό. Είναι αναγκασμένοι να αναπαράσθουν τον εαυτό τους ως εμβριδή φιλόσοφο σε ηλίθια τμήματα της μπουρζουαζίας που δέλουν να φαίνονται καλά πληροφορημένα για τα κοινωνικά ζητήματα. Είναι απόλυτα απαραίτητο γι' αυτούς να μπορούν να εκμεταλλεύονται τους πλούσιους που νομίζουν ότι κερδίζουν την ευγνωμοσύνη της ανθρωπότητας συμμετέχοντας στο εγχείρημα του πολιτικού σοσιαλισμού. Η επιρροή αυτή βασίζεται στη μπουρδολογία και οι μεγάλοι μας άνδρες προσπαθούν -ορισμένες φορές με υπερβολική επιτυχία- να δημιουργήσουν σύγχυση στις ιδέες των αναγνωστών τους. Απεχθάνονται τη γενική απεργία γιατί όλη η προπαγάνδα που την περιτριγυρίζει είναι υπερβολικά σοσιαλιστική για να ικανοποιεί φιλόδημους. Στα στόματα αυτών των υποτιθέμενων εκπροσώπων του προλεταριάτου κάθε σοσιαλιστική διατύπωση χάνει το πραγματικό νόημά της. Ο ταξικός αγώνας παραμένει η μεγάλη αρχή, αλλά πρέπει να υποταχθεί στην εθνική ενότητα. Ο διεθνισμός είναι ζήτημα πίστης σχετικά με το οποίο και οι πιο μετριόπαθείς δηλώνουν πως είναι έτοιμοι να δώσουν τους πιο βαρείς όρκους αλλά, να, ο πατριωτισμός επίσης επιβάλλει ιερά καθήκοντα. Η χειραφέτηση των εργατών πρέπει να είναι έργο των ίδιων, όπως μάς λένε κάθε μέρα οι εφημερίδες τους (των κοινοβουλευτικών σοσιαλιστών), αλλά η πραγματική χειραφέτηση συνίσταται στο να ψηφίζεις έναν επαγγελματία πολιτικό, να του εξασφαλίζεις τα μέσα για μια βολική ζωή και να υποτάσσεσαι σε έναν αρχηγό. Στο τέλος, το κράτος πρέπει να εξαφανιστεί και οι κοινοβουλευτικοί σοσιαλιστές είναι πολύ προσεκτικοί να μην αμφισβητήσουν αυτό που έγραψε ο Ένγκελς για το ζήτημα. Αλλά αυτή η εξαφάνιση θα λάβει χώρα μόνο σε ένα μέλλον τόσο μακρινό ώστε κάποιος να πρέπει να προετοιμαστεί για αυτό χρησιμοποιώντας στο μεταξύ το κράτος ως μέσο που επιτρέπει στους πολιτικούς να φάνε με τη σέσουλα. Κι έτσι, το καλύτερο μέσο για την επίσηυση της εξαφάνισης του κράτους συνίσταται στην προσωρινή ενίσχυση της κυβερνητικής μηχανής» (Georges Sorel).

Κοκκινোসκουφίτσα

Στο σφυρί το Ελληνικό

Σύμφωνα με όσα είπε ο Παπακωνσταντίνου στη Διαρκή Επιτροπή Παραγωγής και Εμπορίου της Βουλής, την Πέμπτη θα δημοσιευόταν στον διεθνή Τύπο η πρώτη πρόσκληση εκδήλωσης ενδιαφέροντος για την «αξιοποίηση» του Ελληνικού, της μεγαλύτερης αδόμητης έκτασης που υπάρχει στην Αττική, εμβαδού 6.200 στρεμμάτων. Οι ενδιαφερόμενοι θα πρέπει μέχρι το Μάη να υποβάλουν τις προτάσεις τους και μετά, αφού γίνει προεπιλογή, θα ζητηθεί η κατάθεση λεπτομερών σχεδίων για την «αξιοποίηση» της έκτασης, η οποία θα καταλήξει σε συμφωνία μετόχων.

Τι πρόκειται να γίνει; Μας το είπε, εμμέσως πλην σαφώς ο Παπακωνσταντίνου, μιλώντας στην Επιτροπή της Βουλής: «Πολλές φορές, η συζήτηση περιορίζεται σε δύο-τρία εμβληματικά ζητήματα, πόσο ακριβώς θα είναι το ποσοστό του πρασίνου, πόσο ακριβώς θα χτίσουμε, ποιο master plan είναι καλύτερο. Πρέπει να σας πω ότι παρόμοια συζήτηση φοβούμαι ότι εκφεύγει της σημασίας αυτής της αναπτυξιακής πρότασης και της αναπτυξιακής παρέμβασης, η οποία επιχειρείται!». Για τον Παπακωνσταντίνου δεν υπάρχει πράσινο και ανάγκες της Αττικής ν' ανασάνει. Υπάρχουν

μόνο μπίζνες με υποψήφιους «επενδυτές», οι οποίοι βέβαια δεν θα ενδιαφερθούν να φτιάξουν «το μεγαλύτερο μητροπολιτικό πάρκο της Ευρώπης», όπως επαίρονταν παλαιότερα οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ, αλλά να χτίσουν. Να χτίσουν ξενοδοχεία, συνεδριακά κέντρα, πολυτελείς πολυκατοικίες και ό,τι άλλο θα κρίνουν τα επιτελεία τους.

Και βέβαια, αυτό που θα χτίσουν θα το περιβάλλουν και με πράσινο, γιατί έτσι αποκτά μεγαλύτερη τιμή. Μόνο που αυτό το πράσινο θα είναι ντεκόρ στο τσιμέντο, ντεκόρ σε μια «πόλη μέσα στην πόλη», που καμιά σχέση δεν θα έχει μ' ένα μεγάλο πάρκο στο οποίο οι κάτοικοι θα μπορούσαν να έχουν ελεύθερη πρόσβαση. Ο Παπακωνσταντίνου αποκάλυψε ότι το πράσινο θα φτάνει το 40%

με 50% της έκτασης, ενώ όλο το υπολοιπό θα καταληφθεί από οικιστικές και εμπορικές εγκαταστάσεις και εγκαταστάσεις αναψυχής.

ΥΓ: Ο Παπακωνσταντίνου αποκάλυψε επίσης ότι ο «πρωθυπουργικός φίλος» Χοσέ Ασεμπίγιο, που υποτίθεται ότι δούλεψε τζάμπα, λόγω της φιλίας του με την οικογένεια Παπανδρέου, «σήκωσε» 180.000 ευρώ για ένα «master plan» το οποίο δεν πρόκειται να χρησιμοποιηθεί. Και γιατί δεν μας είπαν από την αρχή πόσα πήρε ο φίλος Χοσέ, που έκανε τσάρκα με τη Μπριμπίλη στην περιοχή; Γιατί ο πανίσχυρος τότε Παμπούκης χαρακτήριζε «μπουρδες κατασαρές» σχετικό δημοσίευμα της «Ελευθεροτυπίας», γιατί ο Πετολωτής μίλουσε για «αβάσιμα και ανυπόστατα» δημοσιεύματα, ενώ ο ίδιος ο Παπακωνσταντίνου, «τσάρος της οικονομίας» τότε, μίλουσε για «μυθεύματα»;

ΥΓ: Είναι τυχαίο ότι το Ελληνικό το διαχειρίστηκαν πάντοτε «κηπουροί» της οικογένειας Παπανδρέου; Μπριμπίλη, Παμπούκης, τώρα Παπακωνσταντίνου. Είναι τυχαίο ότι τα φράγκα στον Ασεμπίγιο δόθηκαν πρόσφατα; Είναι τυχαίο ότι ο Παπακωνσταντίνου φωνάζει πως ο Ασεμπίγιο μας πήρε λίγα;

Το βρεφικό γάλα στα μεγαλομπακάλικά

Πέρυσι τέτοια εποχή, ο Χρυσοχοϊδης με τον Ρόβλια οργάνωναν φιέστες με καπιταλιστές του εμπορίου ανακοινώνοντας τεράστιες μειώσεις τιμών στο «καλάθι της νοικοκυράς». Φέτος δεν μπορούσαν να επαναλάβουν το ίδιο, διότι ο κόσμος ξέρει και κρίνει. Βλέπει, άλλωστε, και τον επίσημο πληθωρισμό. Έτσι, επελέγη κάτι πιο σεμνό! Ο Χρυσοχοϊδης ανακοίνωσε, παρουσία και του Λοβέρδου, ότι το βρεφικό γάλα θα πωλείται πλέον και στα σούπερ-μάρκετ και πως η τιμή του θα μειωθεί κατά 20%.

Οι μεγαλομπακάλιδες, βέβαια, οι αλυσίδες των οποίων ελέγχονται πλέον από το ξένο κεφάλαιο, ξέρουν πολύ καλά από ντάμπινγκ. Προκειμένου να τραβήξουν πελατεία, μπορούν πρόσκαιρα να ρίξουν την τιμή ενός προϊόντος. Το βρεφικό γάλα, άλλωστε, στην Ελλάδα πουλιέται σε τιμές σχεδόν διπλάσιες απ' αυτές που πουλιέται στις κεντροευρωπαϊκές χώρες, όπου εδρεύουν και οι εταιρίες παραγωγής.

Γιατί μέχρι τώρα το βρεφικό γάλα πουλιόταν μόνο από τα φαρμακεία; Για λόγους ασφαλείας. Μπορεί η ίδια ασφάλεια να εξασφαλιστεί από τα σούπερ μάρκετ; Ο καθένας καταλαβαίνει πως όχι. Μόλις οι σούπερμάρκετ-τάδες κατακτήσουν την αγορά, θ' αρχίσουν να φέρνουν σαβούρα. Παλιές παρτίδες που πείρισεψαν ή και γάλα

που μέχρι τώρα δεν κυκλοφορούσε και το οποίο θα πουλούσε φτηνά. Για να κα-

ταλάβετε για τι κινδύνους μιλάμε, θυμίζουμε το φτηνό κινεζικό γάλα που αποδείχτη-

κε ότι περιείχε μελαμίνη, με αποτέλεσμα τόσους θανάτους βρεφών.

Η Wall Street αντεπιτίθεται

Από την περασμένη Τρίτη, οι παραπάνω φωτογραφίες έχουν κάνει το γύρο του κόσμου. Η Τρέισι Πόστερτ ήταν μια από τις διαδηλώτριες του κινήματος «Καταλάβετε τη Γουόλ Στριτ». Εμεινε επί δυο βδομάδες στον πρόχειρο καταυλισμό που στήθηκε στο Πάρκο Ζουκότι και διαδήλωνε κρατώντας ένα πλακάτ που περιείγραφε τα προσόντα της («Διδακτορικό στη Βιοφαρμακευτική, Ζητώ πλήρη απασχόληση»). Μια μέρα την είδε στο δρόμο ο Γουέιν Κάουφμαν, μεγαλοστέλεχος μιας από τις χρηματιστηριακές εταιρίες της Γουόλ Στριτ, της ζήτησε να πάει για συνέντευξη και την προσέλαβε ως χαμηλόβαθμη αναλύτρια για την αξιολόγηση φαρμακευτικών εταιριών ως δυνητικών επενδύσεων. Έτσι, η κυρία Πόστερτ δίνει τώρα συνεντεύξεις για το πώς πήρε τη νέα της δουλειά και φωτογραφίζεται στα γραφεία της χρηματιστηριακής με το... διάσημο πλέον πλακάτ ανά χει-

ρας.

Μετά από λίγο καιρό η Πόστερτ μπορεί να είναι και πάλι άνεργη (και τότε κανείς δεν θ' ασχοληθεί μαζί της). Δεν ξέρουμε πόσο καλή θα είναι ως αναλύτρια για τις εταιρίες που θέλουν ν' αγοράσουν τ' αφεντικά της, σίγουρα όμως είναι πολύ καλή ως μαριονέτα του χιλιόπαγμένου έργου «Το αμερικάνικο όνειρο». Δουλειά ήθελε, δουλειά βρήκε, τελικά κανένας δεν πάει χαμένος στις ΗΠΑ, αρκεί να 'χει ικανότητες και λίγη τύχη. Οποιοσ δεν τα καταφέρει είναι απλά ανίκανος και άχρηστος.

Δεν θα κατηγορήσουμε, βέβαια το κίνημα «Καταλάβετε τη Γουόλ Στριτ» για ό,τι κάνει η Πόστερτ. Σημειώνουμε απλά το γεγονός ως ένα ακόμη παράδειγμα για το πόσο ευάλωτα και ελέγξιμα είναι αυτά τα κινήματα, πόσο μπορεί να τα «θάψει» η αστική προπαγάνδα. Και τούτο γιατί δεν έχουν σαφή ταξικό χαρακτήρα και τακτική.

■ ΔΝΤ

Συμφωνήστε με τους τοκογλύφους, αλλιώς δεν έχει νέο δάνειο

Κυνικά και εκβιαστικά, η διευθύντρια του ΔΝΤ Κριστίν Λαγκάρντ, μιλώντας στο ΔΣ που συνεδρίαζε για ν' αποφασίσει την εκταμίευση της έκτης δόσης του δανείου προς την Ελλάδα, είπε ότι αν δεν υπάρξει ιδιαίτερα υψηλή συμμετοχή του «ιδιωτικού τομέα» στο πρόγραμμα ανταλλαγής ελληνικών ομολόγων, το ΔΝΤ δεν θα συμμετάσχει στο νέο δανειακό πρόγραμμα. «Μία σχεδόν καθολική συμμετοχή στο προτεινόμενο πρόγραμμα ανταλλαγής χρέους στον ιδιωτικό τομέα θα είναι σημαντική για να διατηρηθεί η βιωσιμότητα του ελληνικού χρέους, να αντιμετωπιστούν οι οικονομικές ανάγκες της Ελλάδας και να βεβαιώσει το Ταμείο τη συνέχιση της υποστήριξής του», είπε η Λαγκάρντ.

Τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει ότι το ΔΝΤ ανάβει το πράσινο φως προς τους διεθνείς τοκογλύφους, οι οποίοι διαπραγματεύονται υπό την αιγίδα του ΙΙΦ την ακριβή μορφή του PSI («κούρεμα», μετρητά και νέα ομόλογα) να σκληρύνουν τη στάση τους. Σημαίνει άσκηση πίεσης στην ελληνική κυβέρνηση να συμβιβαστεί σ' ένα επιτόκιο κοντά στο 8% που απαιτεί το ΙΙΦ και να προσφέρει και όλες τις ρήτρες που ζητούνται, γιατί αλλιώς δεν πρόκειται να υπάρξει νέο δάνειο. Για να μπει η συντριπτική πλειοψηφία των τοκογλύφων στη ρύθμιση του PSI, η οποία πρέπει να είναι εθελοντική για να μην ενεργοποιηθούν τα CDS, θα πρέπει οι όροι της ανταλλαγής να είναι ελκυστικοί. Οι τοκογλύφοι δεν έχουν καμιά αντίρρηση για το «κούρεμα», ζητούν όμως επιτόκιο 8% (συν πέρασμα στο αγγλικό δίκαιο, συν εμπράγματες εγγυήσεις) για τα νέα ομόλογα που θα πάρουν. Όταν ακούνε και δημόσια τη δήλωση της Λαγκάρντ, ξέρουν καλά ότι την πίεση την έχει η κυβέρνηση Παπανδρέου και όχι αυτοί.

Το ότι το παιχνίδι παίζεται έτσι φάνηκε μια μέρα πριν, από τη δήλωση της Λαγκάρντ με την τοποθέτηση που έκανε στη Βουλή ο Βενιζέλος. Αυτός δεν μίλησε για κίνδυνο να μη δοθεί το νέο δάνειο, αλλά είπε πως αν δεν υπάρξει 100% συμμετοχή του «ιδιωτικού τομέα» στο πρόγραμμα, θα υπάρξει πρόβλημα στην εκτέλεση του προϋπολογισμού. Πρόβλημα, βέβαια, θα υπάρξει έτσι κι αλλιώς (ένα κωλόχαρτο είναι ο προϋπολογισμός), όμως ο Βενιζέλος αναφερόταν στο τεράστιο κονδύλι μείωσης της δαπάνης για τόκους που έγραψαν στον προϋπολογισμό, χωρίς να έχουν έρθει σε καμιά συμφωνία με τους δανειστές. Γι' αυτό και έδωσε δραματικό τόνο στην ομιλία του, μιλώντας για εθνική αποστολή ιστορικών διαστάσεων και καλώντας τον Σαμαρά να συμβάλει. Δεν υπάρχει δυνατότητα «αντιπολιτευόμενης συμπολίτευσης και συμπολιτευόμενης αντιπολίτευσης», είπε.

Τι αποδεικνύεται απ' αυτές

τις εξελίξεις; Πρώτο, ότι ήταν μούφα όσα ελεγε η κυβερνητική προπαγάνδα μετά τις 26 Οκτωβρίου, ότι δήθεν η Μέρκελ έβαλε κάτω τον Νταλάρα και τον εκβίασε πως είτε θα δεχτεί το «κούρεμα» των ελληνικών ομολόγων είτε η Ελλάδα θ' αφαιρεθεί να χρεοκοπήσει και οι τράπεζες θα τα χάσουν όλα. Προπαγάνδα που την τροφодότησε ο ίδιος ο Παπανδρέου, στη συνέντευξη Τύπου που έδωσε στις Βρυξέλλες ξημερώματα 27 Οκτώβρη. Θα θυμόμαστε ότι από τότε είχαμε πει πως πρόκειται για σκέτη προπαγάνδα, σημειώνοντας ότι ο Παπανδρέου ελεγε ψέματα, διότι απλούστατα ο ίδιος δεν συμμετείχε στο παζάρι.

Αποδεικνύεται ότι η Μέρκελ ήθελε τότε απλά την ανακοίνωση μιας συμφωνίας, προκειμένου να χαλαρώσει λίγο η πίεση στο ευρώ. Μίλησαν για 50% «κούρεμα», χωρίς να καθορίσουν οτιδήποτε άλλο. Όμως τα υπόλοιπα είναι τα σημαντικά και όχι το «κούρεμα» αυτό καθαυτό, όπως έχουμε ξαναγράψει. Εκείνο που πρέπει να γίνει αντιληπτό είναι πως όταν οι πολιτικοί εκπρόσωποι του χρηματιστικού κεφάλαιου, η Μέρκελ, ο Σαρκοζί, η Λαγκάρντ, ο Γιούνκερ και η λοιπή συμμορία, μιλούν για βιωσιμότητα του ελληνικού κρατικού χρέους, δεν αναφέρονται στα δεινά

στα οποία εξαναγκάζουν τον ελληνικό λαό, αλλά στη δυνατότητα αποπληρωμής του χρέους. Κάνουν μια αναδιάρθρωσή του, ώστε οι διεθνείς τοκογλύφοι να εξασφαλίσουν τα λεφτά τους και το ευρωσύστημα να εξασφαλίσει την όποια σταθερότητα μπορεί να εξασφαλίσει.

Το χρέος αναδιατάσσεται στο χρόνο, έτσι που να μπορούν ν' αποπληρώνονται οι καινούργιες δόσεις. Ενα τμήμα του υπάρχοντος χρέους πετιέται στα σκουπίδια (αυτό που ήταν ήδη απαξιωμένο στη δευτερογενή αγορά) και ό,τι απομένει θα χρεωθεί με υπέρογκο επιτόκιο. Υπερδιπλάσιο από το επιτόκιο με το οποίο δανειζόταν το ελληνικό κράτος πριν από δυο χρόνια. Έτσι, θα έχουν τη δυνατότητα για μια δεκαπενταετία ακόμη να αρμέγουν τον ελληνικό λαό και το χρέος να παραμένει σε αστρονομικά επίπεδα, για να μπορεί να διαγωνιστεί η ληστεία και μετά τη 15ετία των νέων ομολόγων. Η δική τους βιωσιμότητα είναι ο θάνατος του ελληνικού λαού.

ΥΓ: Δεν πρέπει να ξεχνάμε ποτέ ότι από το «κούρεμα» εξαιρούνται πρώτον τα δάνεια της τρώικας και δεύτερο τα ομόλογα που έχει στην κατοχή της η ΕΚΤ, τα οποία φτάνουν στο καθόλου ευκαταφρόνητο ύψος των περίπου 65 δισ. ευρώ. Ομόλογα που η ΕΚΤ αγόρασε στη δευτερογενή αγορά, σε μέρες που ασκούσαν μεγάλες πιέσεις στο ευρώ, προκειμένου να εξισορροπήσει την κατάσταση. Ομόλογα που αγοράστηκαν σε τιμές πολύ κάτω από τις ονομαστικές τους. Μέχρι και στο 30% της ονομαστικής τιμής των ομολόγων αγόρασε η ΕΚΤ. Κι όμως, αυτά τα ομόλογα, όταν φθάσει η ώρα της λήξης τους, θα πληρωθούν στην ονομαστική τους τιμή και η ΕΚΤ θ' αποκομίσει τεράστια κέρδη.

Εν αντιθέσει με το... ευαγές ίδρυμα της ΕΚΤ, που μένει στο απυρόβλητο και θα κερδοσκοπήσει με τόσο αισχρό τρόπο (ακόμα και ο Σάιλοκ θα τη ζήλευε τέτοια τοκογλυφία), τα ασφαλιστικά ταμεία θα υποστούν ζημιά ύψους περίπου 14 δισ. ευρώ (ζημιά ύψους 11,5-12 δισ. παραδέχτηκε επίσημα ο Προβόπουλος της ΤτΕ, μιλώντας στη Βουλή, όπως γράψαμε στο προηγούμενο φύλλο της «Κ»). Ζημιά από ομόλογα την αγορά των οποίων ουδέποτε αποφάσισαν, τυπικά έστω, τα διοικητικά τους συμβούλια, αλλά την αποφάσισε η ΤτΕ, χωρίς να ενημερώσει καμιά διοίκηση, έχοντας το προνόμιο να διαχειρίζεται εν λευκό τα «διαθέσιμα» των Ταμείων. Προκλητικότατα ο Βενιζέλος είπε και πάλι στη Βουλή, ότι τα Ταμεία θα αποζημιωθούν με κρατική περιουσία! Οι τράπεζες, βέβαια, θα ανακεφαλαιωθούν με ζεστό χρήμα από το νέο δάνειο της τρώικας, όπως προβλέπει η 26η Οκτώβρη.

Μ' ΕΝΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ ΣΤΟΝ ΚΟΡΥΔΑΜΟ

Αγαπητά μου παιδιά

Τράγος και ελαφρός άμα τη συναντήσει τους συνιστούν τραγέλαφο, ακριβώς όπως τραπεζίτες, ΠαΣοΚ, ΝΔ και ΛαΟΣ. Είναι φορές που βλαστημάς τη μοίρα και το επάγγελμά σου (όσοι έχουν ακόμη μοίρα ή επάγγελμα) και μουντζώνεις εαυτόν που για μια ακόμα Κυριακή ξανακύλησε στα σκληρά (εφημερίδες). Η κακιά ώρα έστειλε έναν «Αγγελιοφόρο» δίπλα στον καφέ και η κακιά συνήθεια έφερε το ξεφύλλισμα και ξεφτίλισμα...

Συνέντευξη του μέγα θεωρητικού της αριστεράς (της δημοκρατικής βεβαίως-βεβαίως, που δεν έχει πρόβλημα με τις Ferrari και θεωρεί σωτηρία τον Παπαδήμο, δεν είναι κομπλεξική...)! Ηταν που ήταν φαρμάκι ο espresso, ήρθε κι έδεσε. Για να τα πολυλογούμε -αντιτιθέμενοι σε όσους γελοιωδέστατα εκτίθενται λέγοντας πως «δεν θα μας κουράσουν»-ας μπούμε στο βραστό (αρκετά με το ψητό). Πριν το βραστό όμως, μια παρορμητική παρένθεση: Ο κρετίνος που μπαίνοβγαίνει στο Λούβρο, στο Βρετανικό ή σε κάποιο μουσείο σύγχρονης (ή και μη) τέχνης, μην μπορώντας να συλλάβει και να ερμηνεύσει ό,τι βλέπει, λέει ότι είδε ένα κολλόγάλαμα, κάτι πιτσιλιές σε μουσαμάδες και διάφορες άλλες βλακείες. Οι κρετίνοι όμως είναι και αγενείς, δεν αρκούνται στα παραπάνω αλλά ασχημονούν και επιτίθενται ισοπεδωτικά ενάντια σε ό,τι δεν καταλαβαίνουν. Κλείνει η παρένθεση.

Ο Γρηγόρης Ψαριανός (ξανα)βρίζει συλλήβδην την αριστερά εκείνη, που ίσως απειλεί τη βόλεψη και τις δήθεν προσπάθειές του για δήθεν αναμόρφωση-εξυγίανση του συστήματος. Με τους γνωστούς εξυπνακισμούς συνοικιακής ταβέρνας ή συνάντησης αποφοίτων νυχτερινής σχολής του 1970, προσπαθεί να φιλοτεχνήσει το πορτρέτο του ευφυούς παντογνώστη μαγκίτη που για όλα έχει λύσεις... Γι' αυτό σπεύδει με στόμφο να δηλώσει εξαρχής ότι «δεν πρόκειται να γίνουν εκλογές στις 19 Φεβρουαρίου που λένε. Ίσως μετά το Πάσχα, Μάιο, Ιούνιο... μην τυχόν πάνε και για το φθινόπωρο», μπάζοντας τους... αμήτους στη φιλοσοφία του, σε όσα πρόκειται να ακολουθήσουν. Ξεκινώντας από την κατάθεση των της ευρωλαγνεϊάς διαπιστευτηρίων του, λέει: «Υπάρχουν και δυνάμεις έξω και περισσότερο μέσα που θα ήθελαν να την κρεμάσουν σήμερα και να περάσουμε σε μια διαδικασία εξεγερσιακή, να βγούμε στο βουνό, να τυπώσουμε δραχμές που δεν ξέρω τι θα τις κάνουμε... Αυτή η αριστεροδεξιά δημαγωγία περί επιστροφής στη δραχμή και αποχώρησης από την ΕΕ είναι και επικίνδυνη και ηλίθια». Με την ίδια έμφυτη ευγένεια και λεπτότητα που χαρακτηρίζει τον καθημερινό αλλά και τον πολιτικό λόγο του, χαιρέται που «όλες αυτές οι απαιτήσεις, οι όροι που έβαζε ο κ. Σαμαράς, όλα τα μάζεψε πίσω και είπε κι ένα τραγουδί...» και συνεχίζει ακάθεκτος: «Αφήστε το ΛαΟΣ, είναι ο κομπάρσος, το κοινοβουλευτικό άλλοθι της σωτηρίας του δικομματισμού». Αλαλα (α, λα, λα) τα χείλη των ασεβών. Ουδόλως ενοχλείται ο παχυλά αμειβόμενος μεταξυ άνεργων και λιμοκτονούντων συντρόφων βουλευτής (ή μήπως ισχύει κάτι άλλο για τους «αριστερούς» κοινοβουλευτικούς και δεν το ξέρουμε;) όταν η λατρεμένη του Ευρώπη, ακόμη και η πλέον συντηρητική μερίδα της, μιλά για ανησυχητική είσοδο ακροδεξιών, ρατσιστών και ναζιστών στην κυβέρνηση και κάνει λόγο για πραξικόπημα...

Και συνεχίζουμε την έκθεση με θέμα «πώς πέρασα το Κυριακάτικο πρωινό μου: «ΚΚΕ και ΣΥΡΙΖΑ έπρεπε να προχωρήσουν σε μια κυβέρνηση εθνικής ενότητας, όπως στην Ιταλία, που συμπράττουν η αριστερά με το κέντρο και την κεντροδεξιά». «Το ΚΚΕ λέει τα παραμύθια για αγρίους και τα ποιηματάκια του δημοτικού "πέντε κόμματα, δύο πολιτικές"» και ο ΣΥΡΙΖΑ «έχει μια εσωτερική σχιζοφρένεια» (σσ. μόνο η ΔημΑρ είναι καλά!). Μάλιστα απορεί που «ο φίλος του ο Αλέξης ο Τσίπρας επιμένει σε αυτήν την πολιτική της εξεγερσιακής λογικής και μιας συγκεκριμένης αντιευρωπαϊκής θέσης, στην οποία πιέζεται και από τους συνεταιίρους του ΣΥΡΙΖΑ»! Έχουν περιέλθει σε δεινή θέση οι ευρωκομμουνιστές, τόσο που μετακινούνται όλο και δεξιότερα για να συνεχίσουν να είναι καλά και να μην κολλήσουν τίποτε. Και συνεχίζουν δια στόματος του πεφωτισμένου: «Είχε μαλλιάσει η γλώσσα μας μέσα στον Σύν και τον ΣΥΡΙΖΑ για την ανάγκη να φτιάξουμε μια πραγματική δημοκρατική αριστερά (σσ. προσέξτε τον όρο), μια συμπόρευση προοδευτικών δυνάμεων από την πλευρά της κεντροαριστεράς, της σοσιαλδημοκρατίας και να απεγκλωβιστούμε από λογικές αντιευρωπαϊκές και παλαιοκομμουνιστικές». Και καταλήγει ο super star: «Το ότι "τα φάγαμε μαζί" είναι μια μικρή αλήθεια. Αλλά εμείς φάγαμε ένα κι ο κ. Πάγκαλος με τους δικούς του έφαγε χιλιά!». Να το πρόβλημα λοιπόν! Και μ' αυτό λέμε «καλά κρασιά» και κλείνουμε, για να μη μας κλείσουν...

Γάμοι σετ! Α!...

Βιντεοπροβολές

Σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη

2/12 • Η Θέση (1941)
του Ερνάνο Ολμι

9/12 • The Corporation (2004)
των Μαρκ Ασμπάρ & Τζένιφερ Ασμπάρ

23/12 • Το Μεγάλο Αφεντικό (2004)
του Λαρς Φον Τρίερ

Βιντεοπροβολές τις Παρασκευές στις 8.30pm
Αεθροιστικός 65 & Λαοσίων, 1100803, κλειδί@kontra.screensings@gmail.com

Υπενθυμίζουμε ότι η τρίτη κατά σειρά ταινία αυτής της θεματικής ενότητας (Λαρς Φον Τρίερ: Το Μεγάλο Αφεντικό) στη Θεσσαλονίκη θα προβληθεί στις 16 Δεκέμβρη, σύμφωνα με τον αρχικό προγραμματισμό, ενώ στην Αθήνα μετατέθηκε στην Παρασκευή 23 Δεκέμβρη, λόγω της εκδήλωσης που διοργανώνει στο Πολυτεχνείο η «Δικτύωση Αλληλεγγύης στην Παλαιστινιακή Αντίσταση».

Βιρτούζος της μπάλας και του αγώνα ή απλώς Σόκρατες Μπραζιλίερο Σαμπάιο ντε Σόουζα Βιέρα ντε Ολιβείρα

Η δυσάρεστη είδηση του θανάτου του Σόκρατες μας δίνει τη δυνατότητα ν' ασχοληθούμε με το πραγματικό ποδόσφαιρο και να ξεφύγουμε από τη σαπίλα και τη βρομιά του επαγγελματικού ποδοσφαίρου. Θα μπορούσαμε να τον αποκαλέσουμε ποδοσφαιριστή, ιδίωμαρφο, γιατρό, επαναστάτη, καλλιτέχνη, βιρτούζο, πολιτικό, ηγέτη, αυτοκαταστροφικό και θα είχαμε αρκετά επιχειρήματα για να στηρίξουμε κάθε μία από τις παραπάνω ιδιότητες. Πολύ απλά, γιατί με τις πράξεις του και τη γεμάτη δράση και πάθη ζωή του άφησε το στίγμα του σε ό,τι κι αν κατατάσσεται. Αποτελεί μια από τις σπάνιες περιπτώσεις που ένα αθλητικό πρόσωπο μας δίνει τη δυνατότητα να προβάλλουμε το ποδόσφαιρο της πολιτικοποίησης και της αντίστασης. Αν και αθλητική η στήλη, θα μας απασχολήσουν πολύ λίγο αυτά που έκανε εντός των αγωνιστικών χώρων. Οχι γιατί είναι αμελητέα και ανάξια αναφοράς, αλλά γιατί ο Σόκρατες, ως ποδοσφαιριστής - πολιτικό, παρουσιάζει μεγαλύτερο ενδιαφέρον. Άλλωστε, όποιος ενδιαφέρεται να δει τα σπάνια ομορφιάς γκολ που πέτυχε στο Μουντιάλ της Ισπανίας το 1982, κότλα στη Ρωσία του Ντασάεφ και στην Ιταλία του Τζοφ, είναι εύκολο να τα βρει στο διαδίκτυο.

Ο Σόκρατες είναι η πιο ενδιαφέρουσα ποδοσφαιρική προσωπικότητα της Βραζιλίας, μάλλον και του παγκόσμιου ποδοσφαίρου, αφού σε αντίθεση με τους παχυλούς τραπεζικούς λογαριασμούς και τον καθωσπρεπισμό του Πελέ και άλλων είχε να επιδείξει το πάθος του για το ποδόσφαιρο και το αλκοόλ και τους αγώνες του υπέρ της δημοκρατίας και της κοινωνικής δικαιοσύνης. Ήταν ο πρωτότοκος γιος μιας πάμφτωχης οικογένειας, ενταγμένης όμως στο κομμουνιστικό κίνημα της Βραζιλίας. Ο ίδιος έλεγε πως θυμάται τον πατέρα του να καίει τα βιβλία των μπολσεβίκων, μόλις έγινε το πραξικόπημα της στρατιωτικής χούντας. Γι' αυτό και, σε αντίθεση με αρκετές περιπτώσεις ποδοσφαιριστών που κατάφεραν να βγουν από τη φτώχεια εξαιτίας της μπάλας, ο πρώτος σταθμός της δικής του ζωής ήταν η αποφοίτησή του από την Ιατρική Σχολή. Υπέγραψε το πρώτο του συμβόλαιο στη Μποταφόγκο μετά την απόκτηση του πτυχίου του, το 1978. Από τα πρώτα του ποδοσφαιρικά βήματα απέδειξε ότι είναι διαφορετικός από τον κλασικό ποδοσφαιριστή. Στο τέλος του 1978 πήρε μεταγραφή για την Κορίνθιανς, συνεχίζοντας παράλληλα τις μεταπτυχιακές του σπουδές στην αθλητιατρική. Σύμφωνα ήρθε σε κόντρα με τους οπαδούς της ομάδας, εξαιτίας της άρνησής του να πανηγυρίζει έντονα τα γκολ του. Οι οπαδοί διαμαρτυρήθηκαν στον πρό-

εδρο της ομάδας, αυτός «έπεισε»

τον Σόκρατες να γίνει πιο διαχυτικός και τότε λανσάρισε έναν πανηγυρισμό-παρωδία, πέφτοντας στα γόνατα και υψώνοντας τα χέρια στον ουρανό.

Πολύ γρήγορα η σχέση του με τους οπαδούς αποκαταστάθηκε και έγινε ο παίκτης-σημαία της ομάδας, κυρίως λόγω της εξωαγωνιστικής του δράσης. Η Κορίνθιανς ήταν η εργατική ομάδα του Σάο Πάουλο, που ιδρύθηκε από μια ομάδα μεταναστών εργατών το 1910, μια εποχή που το ποδόσφαιρο ήταν ένα ελπίστικο άθλημα που παιζόταν μόνο από απόγονους Βρετανών ή από κόσμο που εργαζόταν σε βρετανικές εταιρίες, γι' αυτό και ο Σόκρατες δεν δυσκολεύτηκε να δημιουργήσει τη «Democracia Corinthiana» («Δημοκρατία της Κορίνθιανς»). Με υπόβαθρο την αριστερή βάση των φιλάθλων και τη φιλελεύθερη διοίκηση, ο Σόκρατες και οι συμπαίκτες του θέσπισαν ένα διαφορετικό σύστημα διοίκησης του συλλόγου, που προέβλεπε ψηφοφορία για κάθε απόφαση, ανεξαρτήτως σημασίας. Για απλά θέματα, όπως η ώρα του γεύματος, μέχρι σημαντικά, όπως η πρόσληψη ή η απόλυση κάποιου ανθρώπου, απαιτούνταν ψηφοφορία, στην οποία συμμετείχαν απαραίτητα όλοι οι εργαζόμενοι στο σύλλογο, ενώ κάθε ψήφος είχε την ίδια βαρύτητα (από το φροντιστή της ομάδας μέχρι τον πρόεδρο).

Η «Democracia Corinthiana» δεν περιορίστηκε στα εσωτερικά της Κορίνθιανς. Πολύ συχνά οι παίκτες της «πμάο» τύπωναν στις φανέλες τους, αντί για χορηγούς, πολιτικά μηνύματα υπέρ της δημοκρατίας (η Βραζιλία ήταν τότε υπό στρατιωτικό καθεστώς), ενώ κάποιες εμφανίσεις είχαν τα νούμερα και τα γράμματα αναποδογυρισμένα, σε ένδειξη διαμαρτυρίας για το καθεστώς και την κοινωνική κατάσταση. Το 1982, η «πμάο» κατακτά το πρωτάθλημα Παουλιστά, με τους ποδοσφαιριστές στο τελευταίο παιχνίδι της σεζόν να φορούν φανέλα με τη λέξη «δημοκρατία» στην πλάτη. Για το γεγονός αυτό ο Σόκρατες αναφέρει: «Ώς ήταν η πιο τέλεια στιγμή που έχω βιώσει. Είμαι σίγουρος πως ισχύει το ίδιο για το 95% των συμπαίκτων μου. Ήταν η σπουδαιότερη ομάδα που έχω αγωνιστεί ποτέ, επειδή επρόκειτο για κάτι περισσότερο από ποδόσφαιρο. Οι πολιτικές νίκες μου είναι πιο σημαντικές απ' αυτές ως επαγγελματίας παίκτης. Ενα παιχνίδι τελειώνει σε 90 λεπτά, όμως η ζωή συνεχίζεται». Παρά τις αφόρητες πιέσεις του στρατιωτικού καθεστώτος, που απειλούσε με σκληρές συνέπειες, την τριετία 1982-84 ηχούσε παντού το σύνθημα «νίκη ή ήττα, αλλά

πάντα δημοκρατικά» και η Κορίνθιανς κατακτά τον πολιτικό τίτλο το 1982 και το 1983, αποπληρώνοντας όλα τα χρέη της και δημιουργώντας ένα σημαντικό αποθεματικό.

Το 1984, ο Σόκρατες είναι πλέον ένας θρύλος στη χώρα. Είναι ο αρχηγός της «σελεσάο» του 1982, της μοναδικής ομάδας που μπορεί να συγκριθεί μ' αυτή του 1970 κι ως μην κατάκτησε τον τίτλο στα γήπεδα της Ισπανίας. Είναι ο αρχηγός που έδωσε το «δεκάρι» στον Ζίκο, δηλώνοντας πως εκείνος είναι ο «βασιλιάς» της ομάδας, κρατώντας για τον εαυτό του το «οχτάρι» και το ρόλο του «πρίγκιπα», όπως έλεγε γελώντας, αποδεικνύοντας έτσι πως γι' αυτόν το ποδόσφαιρο είναι πάνω απ' όλα ένα παιχνίδι συλλογικό, στο πλαίσιο του οποίου αναδεικνύεται η ατομικότητα και το ταλέντο του καθένα. Ολόκληρη η ποδοσφαιρόφιλη ανθρωπότητα έχει υποκλιθεί στο ταλέντο του «γιατρού», που με το πανύψηλο κορμί του, το αρχοντικό στιλ παιχνιδιού και τα συνεχή «τακουνάκια» γεμίζει το γήπεδο, αλλά και στην έντονη προσωπικότητά του, που τον κάνει να ξεχωρίζει από οποιονδήποτε άλλο μεγάλο ποδοσφαιριστή του παρόντος και του παρελθόντος. Η κατάσταση στη χώρα είναι έκρυθμη. Σε μία πολιτική συγκέντρωση, μπροστά σε 1.500.000 κόσμο, ο Σόκρατες παίρνει το μικρόφωνο και αποθεώνεται, όταν υπόσχεται πως θα απορρίψει κάθε πρόταση μεταγραφής από την Ιταλία, εάν η Βουλή περάσει τη συνταγματική αναθεώρηση που προέβλεπε μεταξύ άλλων ελεύθερες εκλογές.

Η συνταγματική αναθεώρηση δεν έγινε και ο Σόκρατες αναχωρεί για την Ιταλία και τη Φιορεντίνα, όπου δεν αργεί να έρθει σε πλήρη ρήξη με την αγριανθρωπική νοοτροπία του επαγγελματικού ποδοσφαίρου. Αυτός θέλει να πίνει ελεύθερα το ποτό του και να σβήνει το τελευταίο τσιγάρο λίγο πριν πατήσει τον αγωνιστικό χώρο κι όχι να μετατραπεί σε μια μηχανή που θα παράγει θέαμα για να το πουλάνε οι καπιταλιστές (είναι χαρακτηριστικό ότι αυτός, ο αρχηγός της εθνικής Βραζιλίας, ποτέ δεν απέκτησε ατζέντη). Κάνει μια ανεπιτυχή προσπάθεια να δημιουργήσει μια «Democracia Fiorentina» (η συντριπτική πλειοψηφία των συμπαίκτων του τον απομόνωσε). Έρχεται σε πλήρη αντίθεση με τη φιλοσοφία του ιταλικού πρωταθλήματος και ένα χρόνο αργότερα επιστρέφει στη Βραζιλία. Η φθίνουσα πορεία έχει αρχίσει. Το σύγχρονο επαγγελματικό ποδό-

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

■ ΡΟΜΠΕΡΤ ΡΕΝΤΦΟΡΤ

Υποπη συνομοσίας

1865 στην Αμερική. Ο τότε πρόεδρος Αβραάμ Λίνκολν δολοφονείται. Η χώρα βρίσκεται σε κατάσταση εμφυλίου πολέμου ανάμεσα στο Βορρά και το Νότο, με το Νότο να έχει ηττηθεί. Ανάμεσα σε αυτούς που συλλαμβάνονται για συνομοσία κατά του προέδρου και η Μαίρη Σαράτ, για την οποία, δεν υπάρχουν αποδείξεις. Ο δικηγόρος της Αικεν, παρόλο που ήταν με τους Βόρειους στον πόλεμο και δεν πιστεύει στην αθωότητά της, δίνει ένα σκληρό αγώνα για δίκαιη διεξαγωγή της δίκης. Φυσικά, δεν πετυχαίνει τίποτα.

Η νέα ταινία του Ρέντφορντ θα μπορούσε να χαρακτηριστεί δικαστικό δράμα. Το θέμα της έχει να κάνει με ένα ιστορικό γεγονός που έχει απασχολήσει πάρα πολύ όλον τον κόσμο. Ο Ρέντφορντ δεν προσπαθεί να υποδείξει τους πραγματικούς δολοφόνους του προέδρου, αλλά να καταδείξει ότι σ' ένα δικαστήριο σαν αυτό καταπατήθηκαν κατά κόρον τα δικαιώματα των κατηγορουμένων, καταστρατηγήθηκε το σύνταγμα προκειμένου να εξυπηρετηθούν πολιτικοί σκοποί. Παράλληλα, ο σκηνοθέτης αναδεικνύει το σχεδόν προφανές: όπως οποιαδήποτε σημαντική πολιτική δολοφονία έτσι κι αυτή είναι προϊόν ευρύτερης συνομοσίας και συνδέεται με πολλαπλά οικονομικοπολιτικά συμφέροντα που αφορούσαν την ενότητα και αντοχή του νέου κράτους, τις σχέσεις του με τις μητροπόλεις που το αποίκισαν κ.λπ. Πολύ καλός ο ρυθμός της ταινίας, με άρτιες ερμηνείες από τους πρωταγωνιστές της.

■ ΣΑΜ ΛΕΒΙΝΣΟΝ

Άλλη μια... χαρούμενη ημέρα

Εξαιτίας ενός γάμου, η Λιν είναι αναγκασμένη να περάσει το Σαββατοκύριακο με όλη της την οικογένεια. Το Σαββατοκύριακο μετατρέπεται σε εφιάλη όταν για ακόμη μια φορά η Λιν καλείται ν' αντιμετωπίσει τα οικογενειακά της προβλήματα που δεν είναι και λίγα. Μέσα σ' όλ' αυτά, όλοι προσπαθούν να κρατήσουν τα προσχήματα για το ευτυχές γεγονός του γάμου. Το σενάριο happy family, όμως, δεν τους πηγαίνει καθόλου.

Πρόκειται για την πρώτη ταινία του Λέβινσον, στην οποία ξεκάθαρα βλέπει κανείς όλη την υποκρισία με την οποία έχουν γαλουχηθεί οι περισσότερες οικογένειες στην Αμερική (και όχι μόνο). Το πρότυπο της αγαπημένης και ευτυχισμένης οικογένειας γκρεμίζεται πανηγυρικά. Μπροστά στα τραγικά συμβάντα όλοι φορούν το καθωσπρέπτε προσώπιό τους. Κανείς δεν ενδιαφέρεται ουσιαστικά να λύσει τα προβλήματα που συνεχώς κουκουλώνονται και διαιωίζονται. Όλοι ασχο-

DIXI ET SALVAVI ANIMAM MEAM

Μας παίζουν μονότερμα και χρειάζομαστε επείγοντως γκολ
(έστω και από αμυντική θέση)

Η συναίνεση είναι μία, φτώχεια και αστυνομία

ΛΑ.Ο.Σ και Κολωνάκι

«Η αγρύπνια τούτη η τωρινή μου/ είναι αλίμενη./ Κι η νύχτα μαύρη σαν τη βία./ Τα πουλιά που πετούν στον ύπνο μου/ είναι μόνο κοράκια./ Αράχνες φράζουνε την πόρτα της ζωής./ Μα η πύλα όλο καπνίζει./ Καπνίζει... καπνίζει... και δεν ξεκινά./ Καπνίζει και καίει τον εαυτό της./ Και καίει τα χέρια που την κρατούν./ Καίει μα δε σαλεύει./ Όμως εγώ τώρα βιάζομαι να τελειώσω/ γιατί κάτι θέλω να σου πω./ Η ξέρα τούτη η κακοτράχαλη/ κάθεται εδώ και διώχνει τα καΐκια./ Χρόνια τώρα κάθεται εδώ και διώχνει τα καΐκια./ Κι η θάλασσα απ' τα ξέμακρα όλο κλαίει./ Κλαίει που δε βρίσκει κόρφο να κρυφτεί./ Χιλιάδες χρόνια κλαίει έτσι./ Γιατί είναι άξενο τούτο το νησί./ Άξενο είναι τόσο.../ που οι βάρκες του δε βρίσκουνε λιμάνι/ και σκαρφαλώνουνε σαν τις γίδες στα γκρεμνά./ Μα εγώ πρέπει ωστόσο να τελειώσω/ γιατί έχω κάτι να σου πω».

(Μενέλαος Λουντέμης, Θρηνολόι και άσμα για το σταυρωμένο νησί)

♦ «Απ' την πίσω πόρτα» υποστηρίζει ότι μπήκαν οι φασίστες στην ελληνική κυβέρνηση η Morning Star, 5-12-11. Ελα, όμως, που μπήκαν από την κεντρική είσοδο μιας και το αστικό σύστημα διακυβέρνησης κάνει τις δικές του επιλογές στις οποίες προστρέχει όλο το κοινοβουλευτικό και μη σκυλολόι (βλέπε και συμμετοχή Περισσού στην οικουμενική του Ζολώτα).

♦ Τι έγινε, ρε παιδιά, το ΚορΚονΕ δεν διαδήλωσε στα τρίχρονα της εξέγερσης του Δεκέμβρη του '08...

♦ «Το τρίτο επίπεδο των εργατικών αγώνων για τον έλεγχο του χώρου εργασίας εμφανίστηκε όταν τα διαφορετικά επαγγελματικά άρχισαν να υποστηρίζουν το ένα το άλλο στις μάχες που διεξάγονταν για την επιβολή των σωματειακών κανονισμών και την αναγνώριση των σωματείων... Παρόλο, λοιπόν, που μετάξυ του 1881 και του 1886 παρατηρείται αύξηση τόσο του μεγέθους όσο και του απόλυτου αριθμού των απεργιών, τα επόμενα δώδεκα χρόνια αυτή η τάση αντιστρέφεται. Οι στάσεις εργασίας άρχισαν λοιπόν να μικραίνουν σε μέγεθος και να περιορίζονται όλο και περισσότερο στους ειδικευμένους μαστορες. Αυτή η αλλαγή συνοδεύτηκε από τρεις σημαντικές και αλληλοεξαρτώμενες τάσεις. Κατά πρώτον, το ποσο-

στό των απεργιών που καλούνταν από σωματεία αυξήθηκε κατακόρυφα σε σχέση με τις αυθόρμητες απεργίες. Σχεδόν οι μισές απεργίες μεταξύ των ετών 1881 και 1886 έγιναν δίχως βοήθεια ή κάλυψη από σωματεία. Αντιθέτως, κατά την επταετία που ξεκινάει το 1887, περισσότερα από τα δύο τρίτα των απεργιών κάθε έτους είχαν καλεστεί από σωματείο, με αποκορύφωμα το 1891, χρονιά κατά την οποία οι επίσημες απεργίες αποτέλεσαν το 75% του συνόλου. Κατά δεύτερον, καθώς οι απεργίες έχαναν τον αυθόρμητο χαρακτήρα τους και η εμπλοκή των σωματείων αύξανε, το ποσοστό των απεργιών με μισθολογικά αιτήματα παρουσίασε απότομη πτώση... Κατά τρίτον, η συμμετοχή των εργατών στα σωματεία αύξανε με ταχύτερους ρυθμούς απ' ότι η συμμετοχή στις απεργίες... Ο υπολογισμός και η οργάνωση αποτέλεσαν τις κύριες τάσεις τόσο της απεργιακής δραστηριότητας όσο και της εξέλιξης των εργασιακών κανονισμών κατά τη διάρκεια του 19ου αιώνα. Αν όμως ψάξουμε τους λόγους για τους οποίους η προσπάθεια για την εδραίωση του εργατικού ελέγχου είχε τις επιτυχίες της, δεν θα πρέπει να μενουμε μόνο στη μαχητικότητα των εργατών (η οποία διατηρούνταν σε πολύ υψηλά επίπεδα, εμφανή από τη διάχυτη προθυμία

για συμμετοχή σε απεργιακές κινητοποιήσεις). Θα πρέπει επίσης να επισημάνουμε και την ύπαρξη μιας εκπληκτικά επιθετικής αμοιβαίας υποστήριξης, η οποία κάποιες φορές πήρε τη μορφή της ένταξης στο σωματείο όλων των εργατικών βαθμίδων μιας συγκεκριμένης βιομηχανίας, συχνότερα όμως εμφανίστηκε με τη μορφή απεργιών συμπαραστάσης στις οποίες συμμετείχαν τα μέλη πολλών διαφορετικών σωματείων». («Οι μαστορες, ο εργατικός έλεγχος πριν τον φορντισμό» - έκδοση της λέσχης κατασκόπων του 21ου αιώνα, 2007).

♦ Στα «αριστερά» του αστικού συστήματος, ο Περισσός μιλάει για μια μεγάλη γεωγραφική περιφέρεια (πρωτότυπος πολιτικός όρος) η οποία ονομάζεται Μακεδονία και στην οποία ζούνε πολλά έθνη. Ακόμα και το μακεδονικό Αμπετσεντάρ «ξεχνάει».

♦ «Τέτοιες δυσχέρειες υπάρχουν πράγματι και προέρχονται από το πολύ περιορισμένο λεξιλόγιο που έχει διασωθεί από την αρχαία μακεδονική γλώσσα. Οπως είναι γνωστό, ό,τι έχει διασωθεί είναι λέξεις ιδιωματικού χαρακτήρα που έχουν θησαυρισθεί από τον Ηούχο και άλλους λεξικογράφους με κύρια πηγή τον μακεδόνα γραμματικό Αμερία. Οι λέξεις αυτές ανέρχονται περίπου σε 350, 150 προσηγορικά και 200

κύρια ονόματα. Η μεγαλύτερη όμως δυσκολία προέρχεται από το ότι το υλικό αυτό αποτελείται από σκόρπιες μεμονωμένες λέξεις, οι οποίες δεν απαντούν σε συνταγματικές ενότητες (πρωτάσεις, κείμενο). Το γεγονός ότι το κόρπους της αρχαίας μακεδονικής διαλέκτου μας έχει διασωθεί με τη συγκυριακή διαδικασία του «αξιοπεριέργου», και όχι δια της φυσικής καταγραφής του εν χρήσει λόγου, κάνει ώστε το κόρπους αυτό να είναι αποσπασματικού, ευκαιριακού και λεξικογραφικού καθαρώς χαρακτήρα, πράγμα που γεννά μεγάλες δυσχέρειες στη μελέτη του υλικού και στην επανασύνδεση της μακεδονικής διαλέκτου. Τα περιθώρια της εικοτολογίας στην ερμηνεία των τύπων –καμιά φορά και στην ίδια την εμφάνισή τους– είναι κατ' ανάγκην διευρυμένα και όπως συμβαίνει στις περιπτώσεις αυτές, την ασφαλή γνώση και ερμηνεία του υλικού συνοδεύει ή και υποκαθιστά πλήρως η συνδυαστική φαντασία του ιστορικοσυγκριτικού γλωσσολόγου...» (Γ. Μπαμπινιώτη, «Η θέση της μακεδονικής στις αρχαίες ελληνικές διαλέκτους», περιοδικό «Γλωσσολογία», τ. 7-8, 1988-1989). Τότε, τι στον τσούπου μας τα πηρίζουν τόσα χρόνια, αφού ΔΕΝ έχει αποδειχθεί ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ η «ελληνικότητα της Μακεδονίας»;

Βασίλης

λούνται με το πώς οι ίδιοι θ' αποσεισουν τις ευθύνες από πάνω τους. Ο Λέβινσον επέλεξε να τραβά κοντινά τα πρόσωπα, έτσι ώστε πίσω απ' τα λόγια του καθένα να καταλαβαίνουμε ακριβώς την αντίδρασή του. Μια ταινία που δεν είναι εξαιρετική, αλλά παρουσιάζει με ουσιαστικό τρόπο το θέμα της.

■ ΜΑΡΙΟΥΣ ΧΟΛΣΤ

Βασιλιάς σε μια κόλαση

Το ίδρυμα Μπαστόι (Νορβηγία), στις αρχές του 20ού αιώνα, έχει ως σκοπό να διαμορφώσει τους χαρακτήρες νεαρών αγοριών, χρησιμοποιώντας ως μέσα την απόλυτη πειθαρχία, τις εξουσιωτικές τιμωρίες, τον εξευτελισμό των παραβατών και... την πίστη στο Θεό. Η κατάσταση όμως αλλάζει, όταν στο ίδρυμα έρχεται ο Ερλινγκ, ο οποίος με τη στάση του θα πείσει και θα παρασύρει και τα υπολοίπα αγόρια του ιδρύματος ότι μπορούν και πρέπει ν' αντιδράσουν, παρά τις αντίξοες συνθήκες. Η ταινία είναι βασισμένη σε ιστορικά γεγονότα. Μια ομάδα αγοριών είχε κάνει ανταρσία στο ίδρυμα και χρειάστηκε ισχυρή στρατιωτική δύναμη για να την αντιμετωπίσει.

Ο Χολστ φέρνει στη δημοσιότητα άλλο ένα θέμα που αφορά σωφρονιστικό ίδρυμα που στηρίζει τη λειτουργία του στην πειθαρχία, το φόβο, την κατάχρηση εξουσίας, τον εξευτελισμό, τη σωματική και ψυχολογική εξουθένωση, τη ρουφιανιά, τη δια-

φθορά, τη βία δηλαδή σε πολλές της εκφάνσεις. Εντονο και καθοριστικό στοιχείο της ταινίας είναι τα παγωμένα τοπία και οι δύσκολες καιρικές συνθήκες. Ο σκηνοθέτης επικεντρώνεται στους δύο πρωταγωνιστές του και μέσα απ' αυτούς μας δίνει κυρίως τα συναισθήματα και τις σκέψεις των παιδιών. Στα θετικά της ταινίας η πολύ καλή φωτογραφία της.

Ελένη Π.

♦ Εξω οι αφιλόξενοι (σύνθημα με μαύρο σπρέι στον τοίχο του Γραφείου Αλλοδαπών του Δήμου Χαλκίδας)

Τρεις λέξεις που αντιστρέφουν το γνωστό ρατσιστικό σύνθημα, επαναφέροντας μνήμες από την ιστορική παράδοση ενός λαού που ήξερε από ξενιτιά, από περιπλάνηση, από φιλοξενία. Δυστυχώς, ο καπιταλισμός εξοντώνει τις πιο ευγενικές παραδόσεις που αναπτύχθηκαν στα μαύρα χρόνια της φεουδαρχίας και της σκλαβιάς.

♦ Αρνηση εργασίας, ληστείες, σαμποτάζ ενάντια στον κόσμο της μισθωτής σκλαβιάς – Α (σύνθημα με σπρέι στα Εξάρχεια)

Στην καρακοσμάρα τους τα παιδιά. Η πλάκα είναι πως οι ίδιοι μάλλον δεν κάνουν τίποτα απ' αυτά που προβάλλουν ως πολιτικό πρόταγμα. Τους άλλους καλούν να τα κάνουν.

♦ Η πηγή του πλούτου των πλουσίων είναι η φτώχεια – Αν λείψει η φτώχεια δεν θα υπάρχουν πλούσιοι και φτωχοί – «Μητσάρας» (πλακάτ)

Με το πλακάτ κρεμασμένο στο λαιμό και το δεξί χέρι σφιγμένο σε γροθιά, ο γνωστός Μητσάρας έκανε τη δική του παρέμβαση και στην απεργιακή συγκέντρωση της 1ης Δεκεμβρη. Γραφικός, αλλά πάντοτε πολιτικός. Κοινωνικά απόκληρος, αλλά όχι παραιτημένος. Και πάντως, πιο αγνός από πολλούς δήθεν αριστερούς και ψευτοεπαναστάτες. Τον θυμόμαστε μια φορά στη δίκη της 17N να φωνάζει έξω από τον Κορυδαλλό στο λεφούσι που ήταν μαζεμένο γύρω από τις τηλεοπτικές κάμερες: Αλήτες, ρουφιάνοι, δημοσιογράφοι, ο Κουφοντίνας έχει αρχιδια. Να 'σαι καλά, Μητσάρα.

♦ Οχι πια επο με ειλολιγές αυταπάτες ανάθεσης, ως εδώ – People rise up... (σύνθημα με σπρέι στην Ιερά Οδό)

Σωστός ο συνθηματογράφος. Οι μεγαλύτεροι στην ηλικία, βέβαια, δεν θα καταλάβουν το ακριβές περιεχόμενο του συνθήματος, οι νέοι όμως, γνώστες και της αγγλικής και της νεανικής αργκό, θα πάρουν σίγουρα το μήνυμα. Το τι θα κάνουν, μένει να το δούμε, αλλά αυτό δεν αφορά τον συνθηματογράφο. Εμάς θα μας επιτρέψετε μια προσθήκη. Το να καλούμε απλά σε ξεσηκωμό δεν αρκεί. Ούτε το να στηλιτεύουμε την ανάθεση και τις εκλογικές αυταπάτες που αυτή συντηρεί. Χρειάζομαστε ένα βήμα παραπέρα. Χρειάζομαστε τη ζύμωση για την αναγκαιότητα της πολιτικής οργάνωσης και την οργανωμένη δουλειά σ' αυτή την κατεύθυνση.

♦ εκφυλο καφενείο! – [Το εκφυλο καφενείο ξεκινά σαν μια πρωτοβουλία ατόμων που νιάθουν την ανάγκη να ανοίξουν ζητήματα φύλου και σεξουαλικότητας, δημιουργώντας το χώρο και το χρόνο για συζήτηση και αυτομόρφωση. Αναγνωρίζοντας τις έμφυλες ταυτότητες ως άλλη μία εξουσιαστική μορφή, εξερευνούμε τις εκφάνσεις της στην κοινωνία και την καθημερινότητα. Παρέα λοιπόν με τσάγια/καφέδες/ποπκορν/κτλ βρισκόμαστε στην κατάληψη κτήματος πραποπούλου, κάθε Παρασκευή στις 7μισή!] – Θεματική Δεκεμβρίου: Αμνες σε Ζητήματα Φύλου (...)(αφίσα)

Τι να πρωτοσχολιάσουμε; Τη θεωρητική και πολιτική αγραμματοσύνη ή το εκτός τόπου και χρόνου; Μάλλον, όμως, αυτά τα δύο πάνε μαζί. Είναι κάποιες ιδεοληψίες που κυριολεκτικά τυφλώνουν και δεν επιτρέπουν την παραμικρή επαφή με τη ζέουσα κοινωνική πραγματικότητα.

4μηννη Οικονομική Εξόρμηση ΣΤΗΡΙΞΤΕ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ «ΚΟΝΤΡΑΣ» γιατί είναι και δική σας υπόθεση

ΟΚΤΩΒΡΗΣ 2011 - ΓΕΝΑΡΗΣ 2012 – Αριθμός λογαριασμού ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ 100/87804638

Τη στιγμή που διαβάζετε αυτές τις γραμμές εσείς γνωρίζετε το αποτέλεσμα της διήμερης συνόδου κορυφής της ΕΕ. Απ' αυτή την άποψη είστε τυχεροί. Γιατί εμείς, την ώρα που γράφουμε υποφέρουμε ακούγοντας τα δραματικά ρεπορτάζ των ραδιοτηλεοπτικών σταθμών: «δραματικές στιγμές για την Ευρώπη», «από μια κλωστή κρέμεται το μέλλον της Ευρωζώνης» και άλλα συναφή. Είστε τυχεροί γιατί ήδη γνωρίζετε

προέδρου της ΕΕ υπέβαλε έκθεση επί της οποίας θα συζητήσουν οι ηγέτες των 27.

Η έκθεση αυτή, δηλαδή, οι αποφάσεις του γερμανογαλλικού άξονα, ασχολείται καταρχάς με τη διαδικασία. Οπως αναφέρει, δεν χρειάζεται να πάνε άμεσα σε τροποποίηση της Συνθήκης, που απαιτεί χρόνο και κρύβει δυσκολίες και σκοπέλους. Μπορούν με ομοφωνία να τροποποιήσουν ένα πρωτόκολλο, να εφαρμόσουν

του προσεχούς Μάρτη. Κατέληξε λέγοντας ότι, «αν αυτό δεν γίνει δυνατό με τις 27 χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, θα επιδιώξουμε να γίνει με τις 17 χώρες της Ευρωζώνης, συν τις άλλες χώρες, από τις υπολοίπες 10, που συμφωνούν με τις αλλαγές». Υπολόγισε, δε, ότι αυτές θα είναι 4-5 χώρες, μπήν και περισσότερες. Σ' αυτήν την περίπτωση, η αλλαγή θα γίνει μέσω μιας συμφωνίας μεταξύ των «θιγόμενων», δηλαδή

της κρίσης, δηλαδή.

Σημασία, λοιπόν, δεν έχει τόσο ο τρόπος που θα βρουν για να προωθήσουν το γερμανικό πακέτο, που έγινε γερμανογαλλικό. Σημασία έχει τι προβλέπει το πακέτο.

Για να το περιγράψουμε με λίγα λόγια θα λέγαμε ότι το πακέτο προβλέπει αυτόματες οικονομικές ποινές για τις χώρες που παραβιάζουν τον «χρυσό κανόνα» (το έλλειμμα να μην ξεπερνά το 3% του ΑΕΠ), με χω-

Ανελέητοι για τους λαούς

ζετε ότι «η Ευρωζώνη σώθηκε για μια ακόμη φορά», ενώ εμείς πρέπει να το μαντέψουμε.

Μεταξύ μας, δεν είναι και τόσο δύσκολο να μαντέψεις ότι η Ευρωζώνη θα «σωθεί» για μια ακόμη φορά. Κάνεσαν τους δεν συμφέρει η διάλυση, ούτε έχουν φτάσει σε τόσο κρίσιμο σημείο οι αντιθέσεις τους, οπότε θα σφαχτούν και στο τέλος θα φτάσουν σ' ένα συμβιβασμό. Κι αυτός ο συμβιβασμός θα είναι κοντά (αν δεν περιλαμβάνει το σύνολο) στις θέσεις του γερμανογαλλικού άξονα.

Εκείνο που απέκρυψε η προπαγάνδα των τελευταίων ημερών, που για ευνόητους λόγους ανέβασε τους δραματικούς τόνους, είναι ότι οι θέσεις του γερμανογαλλικού άξονα δεν διατυπώθηκαν για πρώτη φορά στην τελευταία συνάντηση Μέρκελ-Σαρκοζί στο Παρίσι. Έχουν ήδη διατυπωθεί με ακρίβεια από τον περασμένο Ιούνιο και επαναβεβαιώθηκαν στις 26 Οκτώβρη. Τώρα, έχουν φτάσει πιο κοντά σε μια απόφαση. Το πλαίσιο συζήτησης δεν το έθεσαν ούτε η Μέρκελ ούτε ο Σαρκοζί. Το ανέθεσαν στον πιστό τους γραμματέα Χέρμαν Φαν Ρομπάι, ο οποίος με τη θεσμική ιδιότητα του

τη νέα οικονομική διακυβέρνηση και με την άνεσή τους να προχωρήσουν και σε τροποποίηση της Συνθήκης.

Αυτά που δεν μπορούσε να γράψει ο Ρομπάι (πρέπει να κρατάει και τους τύπους) τα διηγήσαν οι Μέρκελ και Σαρκοζί με επιστολές τους, με τις οποίες ζήτησαν οι προτάσεις τους «να συμπεριληφθούν στις ευρωπαϊκές συνθήκες», ξεκαθαρίζοντας ότι αν αυτό δεν γίνει εφικτό με συμφωνία των 27, «τότε οι 17 της ευρωζώνης θα πρέπει να προχωρήσουν μόνοι τους σε αυτήν την κατεύθυνση». Ο εκπρόσωπος Τύπου της γερμανίδας καγκελάρου, αφού πρώτα τα έχωσε στη γραφειοκρατία των Βρυξελλών και ιδιαίτερα στον Μπαρόζο (ο οποίος στην Πράσινη Βίβλο κατέληξε σε πρόταση για την έκδοση ευρωομολόγων), κατηγορώντας τους ότι άνοιξαν πάλι «το κιβώτιο με τα τεχνάσματα» επιδιώκοντας έναν «κίβδηλο συμβιβασμό». Ξεκαθάρισε ότι «δεν πρόκειται να αποδεχθούμε την υποκατάσταση της αλλαγής των συνθηκών από οποιαδήποτε δημιουργική ερμηνεία των ήδη υπαρχουσών Συνθηκών» και απαίτησε η αλλαγή των συνθηκών να αποφασιστεί από τα εθνικά κοινοβούλια μέχρι τα τέλη

των «17 συν» χωρών, ανάλογης με εκείνη για το μόνιμο μηχανισμό στήριξης (ESM), η οποία θα είναι ισχυρή από άποψη διεθνούς δικαίου.

Δεν είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε αν Γερμανία και Γαλλία θα επιμείνουν μέχρι το τέλος σ' αυτό το τηλεγράφο, το οποίο απευθύνεται κυρίως στη Βρετανία που θέλει να μπλοκάρει την αλλαγή της Συνθήκης. Πολύς φορές βάζουν το μάξιμουμ για να πετύχουν αυτό που έχουν κατά νου, που μπορεί να είναι η πρόταση Ρομπάι για αλλαγή ενός πρωτοκόλλου. Αλλά, την τελευταία στιγμή διαφάνηκε αντίθεση και μέσα στον γερμανογαλλικό άξονα πάνω σ' ένα θέμα που υποτίθεται ότι είχε λυθεί κατά τη συνάντηση Μέρκελ-Σαρκοζί. Ο πρωθυπουργός της Γαλλίας Φρ. Φιγιόν δήλωσε ότι «η Γερμανία συμφώνησε να απαλλάξει τον ιδιωτικό τομέα, τους ιδιώτες επενδυτές, από τη συμμετοχή τους σε περίπτωση αναδιάρθρωσης του δημόσιου χρέους». Ο εκπρόσωπος της γερμανικής καγκελάρου Στ. Ζάιμπερτ απάντησε αμέσως ότι οι ιδιώτες επενδυτές δεν θα εξαιρούνται από μελλοντικά κούρεματα. Αντε, τώρα, να βγάλεις άκρη τι ακριβώς θα επιλεγεί, ποια τεχνική διαχειρί-

ροφύλακα όχι την Κομισιόν και το Συμβούλιο, αλλά το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο. Προβλέπει επίσης ανάληψη του συνόλου της οικονομικής πολιτικής του «άτακτου» κράτους από τα ευρωπαϊκά όργανα. Κάθε αλλαγή οικονομικού, εργασιακού, ασφαλιστικού τύπου θα μπορεί να εφαρμοστεί μόνο αφού εγκριθεί προηγουμένως από την Κομισιόν. Η Κομισιόν θα έχει επίσης τη δυνατότητα να υποδεικνύει μέτρα πολιτικής και η υπό επιτροπεία χώρα θα πρέπει να τα εφαρμόζει.

Οπως βλέπουμε, αυτό που εφαρμόζεται στην Ελλάδα από το Μάη του 2010 κρίνεται αποτελεσματικό ως πείραμα και πλέον επιδιώκεται να γίνει κανόνας για ολόκληρη την Ευρωζώνη. Ανεξάρτητα από τους μεταξύ τους ανταγωνισμούς, ανεξάρτητα από το επίπεδο συμβιβασμού που θα φτάσουν, είναι δεδομένο ότι πρέπει να επιτεθούν με μεγαλύτερη αγριότητα ενάντια στους εργατές και τους λαούς της ΕΕ. Οσες ιμπεριαλιστικές χώρες αντιδρούν στο γερμανογαλλικό σχέδιο δεν το κάνουν για να προστατέψουν τους λαούς τους, αλλά για να προστατέψουν τα ιδιαίτερα συμφέροντα της κεφαλαιοκρατίας τους. Έχουμε να κάνουμε με λύκους και όχι με πρόβατα.

Αφομοίωση

Χάσατε όσοι δεν είδατε την εκπομπή του Τσίμα στο Mega, την περασμένη Τετάρτη. Ήταν ένα πολύ καλό μάθημα για κάποια ρεύματα που μοστράρονται τα τελευταία χρόνια με αξιώσεις πολιτικού προτάγματος. Αναφερόμαστε σε διάφορες «εναλλακτικές πρωτοβουλίες», όπως «ανταλλακτικά παζάρια», «συλλογικές κουζίνες», «τράπεζες χρόνου» και άλλα συναφή.

Ο Τσίμας τα 'κανε ένα χαρμάνι. Όλοι οι καλοί χωράνε. Από τα συσσίτια του Δήμου και της Εκκλησίας μέχρι όλα τα «εναλλακτικά» που αναφέρθηκαν παραπάνω. Οι εκπρόσωποι τους παρήλασαν μπροστά από την κάμερα και μίλησαν με περηφάνεια για το κοινωνικό τους έργο. Από τον πατέρα Ιωάννη των εκκλησιαστικών συσσιτίων, μέχρι διάφορους Συριζαίους και λοιπές... εναλλακτικές δυνάμεις. Όλοι μίλησαν για την κρίση, για τους φτωχούς που πολλαπλασιάζονται, για την ανάγκη της αλληλεγγύης.

Υποθέτουμε ότι οι Συριζοδιάφοροι θα μίλησαν και για το κεφάλαιο, την τρόικα κ.λπ., όμως αυτές τις αναφορές τις έφαγε το λογοκριτικό ψαλίδι, προκειμένου να μη θολώσουν το κεντρικό νόημα της εκπομπής. Αντίθετα, δεν λογοκρίθηκαν καθόλου οι αναφορές στο «αλληλόχρεο εμπόριο», τις «ανταλλαγές χωρίς χρήμα», τις «εναλλακτικές μονάδες αξίας» και όλα τα συναφή. Οι απόψεις εκτέθηκαν με ενάργεια και άνεση για τα στενά όρια μιας ωριαίας τηλεοπτικής εκπομπής.

Και γιατί να μην εκτεθούν; Μια χαρά όπιο είναι αυτές οι απόψεις, όταν εντάσσονται στο γενικό σχήμα «να πιαστούμε χέρι-χέρι, να βοηθήσουμε ο ένας τον άλλο, για ν' αντέξουμε στη θύελλα». Ο καθένας κάνει αυτό που μπορεί κι αυτό που γνωρίζει. Η Εκκλησία και ο Δήμος συσσίτια, οι πολιτικοποιημένοι «εναλλακτικές μεθόδους εμπορίου». Όλοι εθελοντικά, όλοι έξω από τη σφαίρα του κέρδους.

Ιδού, λοιπόν, ο δρόμος. Η μοντέρνα φιλανθρωπία της Εκκλησίας και των Γιατρών του Κόσμου, από τη μια, η ανταλλαγή κυδωνόπαστας με χειροποίητο σαπούνι, από την άλλη. Ετσι, κανένας δεν θα πάει χαμένος. Η ανθρωπιά θα νικήσει την απανθρωπιά. Ο άνεργος μπορεί να τη βγάλει μ' ένα πιάτο φαί κι ένα φορεμένο παντελόνι, αρκεί να βρεθούν εκείνοι που θα οργανώσουν το συσσίτιο και θα μαζέψουν τα φορεμένα παντελόνια πριν αυτά πεταχτούν στα σκουπίδια.

Κάποιοι έχουν το θράσος να υποστηρίζουν ότι μ' αυτό τον τρόπο δημιουργούν κάποιες κοινωνικές, μη εμπορευματικές νησίδες μέσα στον καπιταλισμό. Ότι αν μεγαλώσουν και γενικευτούν αυτές οι νησίδες, ο καπιταλισμός θα πεθάνει. Ειρωνεύονται ως... μεσσιανικούς όλους εμάς που επιμένουμε πως εκείνο που θα δώσει λύση είναι η εργατική επανάσταση που θα τσακίσει τον καπιταλισμό και θα οικοδομήσει τον κομμουνισμό. Είμαστε, λένε, απολιθώματα που περιμένουν τη δεύτερη παρουσία σαν τους Γιαχωβάδες.

Υπό άλλες συνθήκες θα ήταν απλώς γραφικοί με τις απόψεις των οποίων θα διασκεδάσαμε. Όμως, οι έξυπνοι άνθρωποι του καπιταλιστικού συστήματος μύριστηκαν «ψητό». Το σύστημα έχει ανάγκη από νέα ψιμύθια στην ιδεολογική του βιτρίνα. Οι παπάδες, οι δήμαρχοι και λοιποί φιλάνθρωποι κουράζουν πλέον σαν εικόνα. Είδαν δίπλα τους κάποιους που μέχρι τώρα τους αποκαλούσαν περιφρονητικά «περιθωριακούς» και τους δίνουν χώρο και χρόνο ν' ακουστούν.

Η λύση είναι ο εθελοντισμός και η εναλλακτικότητα, φωνάζουν οι πιο έξυπνοι από τους ιδεολογικούς εκπρόσωπους της αστικής τάξης. Καλλιεργήστε μαρουλοκρέμμυδα, ανταλλάξτε τα παλιά σας πράγματα, μάθετε να φτιάχνετε κοσμήματα από σκουπίδια, ανταλλάξτε υπηρεσίες μεταξύ σας. Γενικά, ξεχάστε τον καπιταλισμό, κάντε υπομονή, σφίξτε ο ένας το χέρι του άλλου, αγκαλιαστείτε κι η μόρα θα περάσει. Όλα τ' άλλα δεν οδηγούν πουθενά, είναι μάταια. Και προπαντός μην οργανώνεστε επαναστατικά.

Π.Γ.

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ: ΑΓΑΘΟΥΠΟΛΕΩΣ 65-Τ. Κ. 112 25, ΤΗΛ. 8675243, FAX 8663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΜΠΑΚΑΤΣΕΛΟΥ 1 ΚΑΙ ΕΓΝΑΤΙΑ, ΤΗΛ-FAX 221898

http://www.eksegersi.gr, e-mail: kontra@eksegersi.gr

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΠΕΤΡΟΣ ΠΩΤΗΣ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: ΧΕΛΙΟΣ ΠΡΕΣ ΑΒΕΕ: Αγ. Άννης 24 - Αιγάλεω

